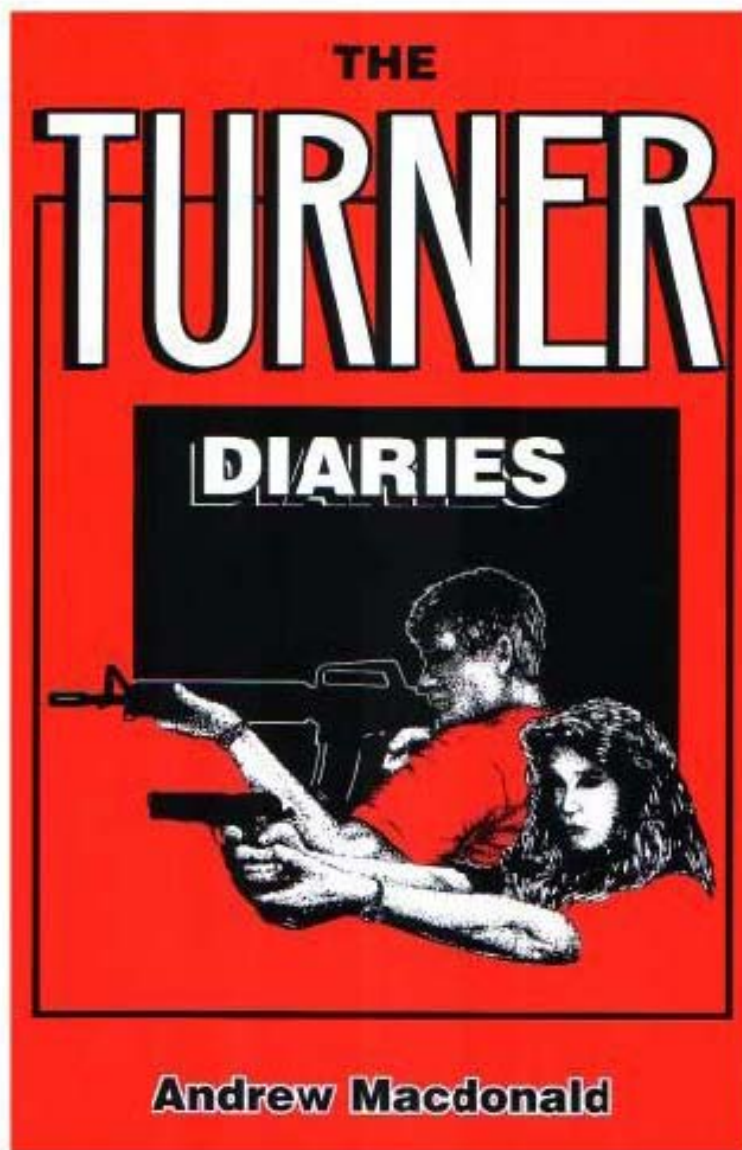

Informația înseamnă putere!

Ofensiva Odal 2009

<http://lupta-ns.info> & <http://OfensivaOdal.blogspot.com> & <http://nat88.org>

Andrew Mac Donald

Caietele lui Turner

Traducător:
Dorin Manea

Editura SAMIZDAT

CE VEȚI FACE CÂND VĂ VOR LUA ARMELE ?

Motto: Viețile noastre nu înseamnă nimic, nu suntem decât zale în lanțul rasei noastre!

Cuvânt înainte

Există o asemenea cantitate de scrieri despre Marea Revoluție, inclusiv memoriile tuturor personalităților care au supraviețuit în Noua Eră, încât o nouă lucrare despre evenimentele și circumstanțele din acea epocă de bulversare cataclismică și de renaștere poate părea inutilă. Cu toate acestea, *Caietele lui Turner* dau o viziune de mare perspicacitate pe fondul Marii Revoluții, viziune extrem de pertinentă din două motive:

1. Este un raport permanent și detaliat asupra unei părți din desfășurarea luptei, în anii ce au precedat punctul culminant al Revoluției, raport care ne arată exact cum s-a dus lupta, zi de zi. În acest mod sunt evitate perspectivele deformante datorate retrospectivei. Deși jurnale personale ale altor participanți la evenimente există, nici unul dintre cele publicate până azi nu furnizează o perspectivă atât de precisă și de minuțioasă.

2. Jurnalul este scris din punctul de vedere al unui militant de bază al Organizației, care, deși suferă de o miopie ocazională, este extrem de obiectiv. Diferit de versiunile unora dintre capii Revoluției, autorul a analizat cu mare atenție tot ceea ce s-a petrecut, așa cum ne asigură el însuși. În timp ce citim aflăm mai multe despre Revoluție decât din orice altă sursă. Acest lucru provine probabil din faptul că este vorba de adevărate reflecții, sentimente exprimate de bărbații și femeile care luptau și se sacrificau pentru salvarea rasei noastre. În acele momente de mare pericol, ei ne conduceau spre Noua Eră.

Earl Turner, autorul acestui *Jurnal* s-a născut în 43 ÎNE (Înainte de Noua Eră) la Los Angeles. Așa se numea pe atunci o mare metropolă, situată pe partea de Vest a continentului Nord-American, care includea actualele comunități Eckatsville și Wesselton, cât și mare a câmpie înconjurătoare. El a crescut în regiunea Los Angeles și s-a pregătit pentru profesia de inginer electronist.

La terminarea studiilor, s-a instalat în apropiere de Washington, pe vremea aceea capitala Statelor Unite. A lucrat la o companie de cercetare în subansamble electronice.

Angajamentul său în Organizație a avut loc în anul 12 ÎNE la Los Angeles. Când începe manuscrisul, pe data de 8 ÎNE (1991, după vechea cronologie), Turner avea 35 de ani și era celibatar.

Aceste caiete acoperă doi ani din viața lui Earl Turner, totuși ele ne dau o cunoaștere intimă a celor al căror nume este înscris în *Cartea martirilor*. Din acest motiv, fiecare din cuvintele sale trebuie să aibă o rezonanță intimă pentru fiecare dintre noi, cei care, în cursul educației noastre cotidiene trebuie să ne amintim numele tuturor acestor martiri, conținute în această Culegere sacră transmisă de strămoșii noștri.

Caietele lui Turner sunt compuse din 5 registre mari, legate în pânză și din câteva pagini de la începutul volumului 6. Există multe inserțiuni și note între pagini. Acestea se pare că au fost scrise de Turner pe când se afla în misiune, departe de baza sa, și intercalate ulterior în jurnalul său permanent.

Registrele au fost descoperite anul trecut, împreună cu o cantitate fabuloasă dintr-un alt material, important din punct de vedere istoric, de aceeași echipă de la Institutul de Istorie, condusă de prof Charles Anderson, cea care a descoperit prima Centrul Vest de Comandă al Revoluției, aproape de ruinele Washingtonului. Este absolut necesar ca aceste ruine să poată fi vizitate de marele public acum la centenarul Revoluției.

A.M.

New Baltimore

Aprilie 100

16 septembrie 1991. Astăzi s-a întâmplat, în sfârșit! După toți acești ani de vorbe – și nimic altceva decât vorbe – am întreprins prima noastră acțiune. Suntem în război contra Sistemului, și nu mai este vorba de un război al cuvintelor.

Nu pot să dorm, voi încerca să încredințez hârtiei gândurile care mă animă. Zidurile sunt subțiri, parcă ar fi de hârtie, iar vecinii s-ar putea întreba cine stă la taclale atât de târziu. Numai Henry, care fixează tavanul, și cu mine suntem treji.

Sunt extrem de încordat. Surescitarea mă împiedică să rămân așezat. Sunt epuizat. În picioare de la cinci și jumătate dimineata, când George ne-a chemat să ne prevină că au început arestările, simt că nu mai pot. Este miezul nopții. Am lucrat toată ziua.

În același timp, sunt fericit. În sfârșit am acționat. Pentru cât timp vom putea continua să sfidăm Z.O.G.*, nimeni nu știe. Poate că totul va lua sfârșit mâine, dar nu avem voie să ne gândim la asta. Acum, că totul a început, trebuie să continuăm conform planului schițat minuțios la începutul Operațiunii Arma, acum doi ani.

Ce lovitură brutală a fost pentru noi! Și cât de mult timp ne-a fost rușine! Toată această vorbărie a patrioților: „Guvernul nu *îmi* va lua niciodată armele“. Când acest lucru s-a întâmplat, Guvernul nu a întâlnit altceva decât supunere docilă.

Pe de altă parte, ne simțeam mândri că unii dintre noi dețineau încă arme, și asta la 18 luni după votul legii Cohen. Această legislație scelerată declara în afara legii pe orice particular care încă deținea o armă de foc. Numai faptul că unii dintre noi sfidau legea, ascunzând armele în loc să le predea, i-a împiedicat să acționeze mai sever contra noastră după Operațiunea Arme.

Niciodată nu voi uita acea zi teribilă: 9 noiembrie 1989. Mi-au bătut la ușă la 5 dimineata. Nu bănuiam nimic când m-am dus să le deschid.

Am deschis și patru negri au intrat cu forța îmbrâncindu-mă în apartament înainte de a-i putea opri. Unul dintre ei avea o bătă de base-ball, iar ceilalți erau înarmați cu cuțite de măcelari înfipite la centură. Cel cu bătă m-a împins într-un colț, amenințându-mă în timp ce colegii săi îmi devastau apartamentul.

* Z.O.G.: Zionist Occupied Government = Guvernul Ocupat de Sioniști, autoritatea supremă în S.U.A., ținta atacurilor eroilor revoluționari.

În primul moment am crezut că e vorba de hoți. Spărgătorii de felul acestora se înmulțiseră de când cu legea Cohen. Bande de cio-roi intrau în casele albilor pentru a jefui și a viola, știind că victimele, chiar dacă ar avea arme, nu ar avea curajul să le folosească pentru a se apăra.

Deodată, cel care mă păzea îmi băgă sub nas un fel de legitimație, explicându-mi că ei erau „supleanți speciali” ai Consiliului pentru Relațiile Umane din Virginia de Nord. Căutau arme de foc, îmi spuse.

Nu îmi venea să cred. Așa ceva nu putea fi real. Apoi, am văzut că purtau brasarde verzi pe brațul drept. Aruncând pe jos conținutul dulapurilor mele, nu dădeau atenție unor lucruri valoroase: aparatul de ras electric nou-nouț; o brățară de ceas din aur; o sticlă de lapte umplută cu monezi de 10 cenți... căutau arme de foc.

Imediat după adoptarea legii Cohen, toți membrii Organizației au trebuit să-și ascundă armele și munițiile în locuri imposibil de descoperit. Cei din unitatea mea își unseseră armele și le așezaseră într-un bidon de ulei îngropat la doi metri adâncime, la 300 de kilometri de aici, în pădurile din vestul Pennsylvaniei.

Totuși, păstrasem un revolver. Îmi ascunsesem Magnum-ul 357 și 50 de cartușe în șarpanta ușii care separa bucătăria și salonul. Scoțând două cuie și ridicând un placaj din ușă îmi puteam recupera revolverul în două minute. Mă cronometrasem.

Chiar o percheziție a poliției ar fi dat greș. Negrii aceștia fără experiență puteau să-l caute un milion de ani.

După ce-și orientaseră căutările spre acele locuri evidente, acum rupeau salteaua și pernele canapelei. Am protestat energic, încercând să mă eliberez.

În acea clipă se auzi un zgomot de pe hol. O altă grupă de anchetatori găsisse o pușcă ascunsă sub un pat în apartamentul unui cuplu tânăr de la etaj. Amândoi fuseseră încătușați și erau escortați spre scară. Erau îmbrăcați numai cu lenjeria de corp, iar tânăra femeie plângea zgomotos pentru că bebelușul său fusese lăsat singur în casă.

Un alt individ intră în apartamentul meu. Acesta era alb, în ciuda unui ten extrem de mat. Și el purta o brasardă verde, dar avea în plus o geantă și un dosar.

Negrii îl salutară cu respect și îi împărtășiră rezultatul negativ al percheziției: „aici nu sunt arme, domnule Tepper.”

Tepper parcurse o listă de nume și apartamente din dosarul său până ce ajunse la mine. Își încruntă sprâncenele. „Asta este un băiat rău“, spuse. „Are cazier rasist. A fost citat de două ori de către Consiliu. Posedă opt arme, nici una nu a fost restituită.“

Din geantă, Tepper scoase un mic obiect negru, de mărimea unui pachet de țigări, atașat printr-un fir de geantă. Începu să agite obiectul baleind pereții până când geanta emise un sunet surd. Sunetul jucăriei își schimbă tonalitatea când se apropie de comutatorul de lumină, dar Tepper știa că era produs de cutia metalică unde firele erau încastrate în perete. Își continuă sondajul metodic.

În momentul în care ajunse la tocul drept al ușii de la bucătărie sunetul se transformă într-un țuit strident. Tepper mormăi satisfăcut, iar unul dintre meteci dispăru pentru a aduce o rangă și un ciocan. Negrului îi trebuiră mai puțin de două minute pentru a-mi descoperi revolverul.

Mi s-au pus cătușele fără explicații suplimentare și am fost condus afară. În total fuseseră arestate patru persoane în imobilul meu. În afara cuplului mai era un bărbat înaintat în vârstă, de la etajul patru. Nu găsiseră arme de foc la el, ci numai patru cartușe de pușcă pe un raft. Muniția era de asemenea interzisă.

Domnul Tepper și câțiva dintre „supleanții“ săi își continuară investigațiile dar trei negri enormi, înarmați cu băte de base-ball, au fost afectați pazei noastre, în fața blocului.

Toți patru am fost obligați să ne așezăm pe trotuarul înghețat unde am stat mai mult de o oră, până când a venit o mașină de poliție să ne ia.

Ceilalți locatari ieșeau pentru a se duce la serviciu. Ne priveau cu curiozitate. Tremuram toți, iar tânăra femeie plângea isteric.

Un bărbat se opri și întreabă ce se întâmplă. Una dintre gărzile noastre îi explică pe scurt că eram arestați pentru posesiune de arme de foc. Tipul ne privi și dădu din cap reprobator.

Apoi, negrul mă arătă cu degetul și spuse: „în plus, asta e rasist“. Clătinând în continuare din cap bărbatul se îndepărtă rapid.

Tipul nu era un necunoscut pentru mine. Se numea Herb Jones. Aparținuse Organizației și făcea parte pe atunci dintre fanfaronii care declarau: „nu îmi vor lua niciodată arma“. Dar asta se întâmpla înainte de intrarea în vigoare a legii Cohen. Și apartamentul său fusese scotocit, dar Herb era curat. Fusese practic primul om care a predat armele din oraș, imediat după adoptarea legii, când ar fi fost posibil

de zece ani de închisoare într-un penitenciar federal dacă le-ar fi păstrat.

Aceasta era pedeapsa care ne aștepta pe noi patru. Cu toate acestea, n-a fost cazul. Perchezițiile întreprinse în toată țara în acea zi permiseseră Sistemului să aresteze peste 800 000 de deținători ilegali.

Într-un prim moment, mijloacele de informare încercară să inducă publicului sentimentul că aceste arestări erau meritate. Faptul că nu erau destule celule pentru a ne închide le dădu jurnaliștilor ideea să propună cuști de sârmă ghimpată în care să fim ținuți până la eliberarea celulelor – asta în plină iarnă!

Îmi voi aminti întotdeauna titlul din „Washington Post“ de a doua zi: „O Conspirație Fascisto-Rasistă zdrobită, arme ilicite capturate“. Chiar supus spălării pe creier, publicul american nu credea că un milion din concetățenii lor pot face parte dintr-o conspirație armată. Nici „Washington Times“-ul nu a ezitat să-și scuie obișnuitul venin (e adevărat că „Times“ se citește invers „Semit“, ceea ce e mai mult decât o simplă coincidență!).

Tot mai multe detalii despre razii transpirau și agitau oamenii. Unul din punctele care îi enervă cel mai tare a fost exceptarea periferiilor locuite de negri de la aceste razii. Explicația a fost aceea că „rasiștii“ erau primii suspectați și că nu era nevoie să se percheziționeze casele negrilor.

Ciudata logică a acestei explicații se făcu praf atunci când câțiva albi care nu puteau fi bănuți de rasism căzură victime poliției. Printre ei se aflau și câțiva redactori de la ziare liberale, la origini cei mai aprigi susținători ai campaniei contra armelor, patru deputați negri (care locuiau în cartiere de albi) și o mare cantitate, jenant de mulți, agenți guvernamentali.

Se adevăra că lista persoanelor percheziționate provenea în primul rând din registrul cu deținătorii de arme. Dacă o persoană predă arma după promulgarea legii Cohen, numele său era șters de pe listă. Dacă nu o făcuse, suferea o percheziție ca cea de pe 9 noiembrie – în afară de cazul în care locuia într-un cartier de negri.

În plus, anumite categorii de persoane au fost percheziționate indiferent dacă achiziționaseră sau nu o armă de la un armurier. Toți membrii Organizației fură astfel săltați.

Lista guvernamentală a suspectilor era atât de vastă încât mulți dintre responsabili grupurilor „civice“ au trebuit să dea o mână de ajutor la realizarea acestor operațiuni.

Îmi imaginez că planificatorii Sistemului știau că un număr de indivizi de pe lista lor își cumpăraseră armele de la alți particulari înainte de adoptarea legii Cohen sau că le aveau pe altă filieră. Probabil că lăsaseră deoparte cam un sfert dintre cei arestați atunci.

În orice caz, un întreg ansamblu de factori devenea jenant și atât de puțin exploatabil încât cea mai mare parte a arestaților au fost eliberați la mai puțin de o săptămână. Grupul în care mă aflu, circa 600 de persoane, a fost reținut trei zile în gimnaziul liceului Alexandria înainte de a fi eliberat. Pe tot parcursul acestor zile am fost hrăniți doar de patru ori și nu ni s-a dat voie să dormim.

Poliția s-a servit de ocazie pentru a ne fotografia și a lua amprente. Când am fost eliberați ni se semnală că eram în continuare, tehnic vorbind, în stare de arest și că puteam fi închiși oricând pentru a fi puși sub acuzare, după o nouă procedură de inculpare.

Mass-media urlă o vreme, cerând urmăriri și pedepse, dar totul se calină încet-încet. La ora actuală Sistemul a îngropat afacerea destul de discret.

Timp de câteva zile am fost mai mult speriați decât fericiți să fim liberi. Atunci au început să cedeze mulți dintre membrii Organizației. Nu voiau să mai aibă probleme.

Alții s-au servit de Operațiunile Arme ca de un pretext pentru a sta cu mâinile în sân. Acum, când elementele naționaliste ale populației au fost dezarmate, spuneau ei, suntem la cheremul Sistemului și trebuie să fim prudenți. Ar fi dorit să încetăm orice activitate publică de recrutare și să intrăm în clandestinitate.

Ceea ce doreau ei cu devărat era ca Organizația să se limiteze la activități „sigure”, constând în principal în plânsul pe umăr unul altuia – în șoaptă, dacă se poate – despre mersul rău al lucrurilor.

Membrii cei mai determinați erau pentru dezgroparea armelor și declanșarea unei acțiuni imediate împotriva Z.O.G., începând prin executarea judecătorilor federali, a redactorilor de la principalele cotidiene, a legislativului, a membrilor B' nai B'rith (Francmasoneria evreilor) și a altor persoane importante din Sistem. A venit ora pentru o asemenea acțiune, spuneau ei, pentru că drept consecință a Operațiunii Arme am putea câștiga oamenii cu o campanie contra tiraniei. Este dificil de estimat acum dacă acești militanți radicali aveau dreptate sau nu. Cred că greșeau – deși mă numărăm printre ei în momentul respectiv. Am fi putut asasina un mare număr dintre creaturile responsabile de răul ce stăpânea America dar cred că, pe

termen lung, am fi pierdut. Erau prea mulți lași și guri-sparte printre noi. Organizația nu era într-atât de disciplinată pentru a declanșa o campanie de teroare contra Sistemului. Informatorii, nebunii, cei slabi și iresponsabili ne-ar fi dus la pierzanie.

În al doilea rând, sunt sigur că eram prea optimiști în aprecierea publicului. Ceea ce uitam era că indignarea față de Operațiunea Arme nu era decât ceva trecător, rezultând din emoția cauzată de arestările masive.

Din momentul în care ziarele liniștiră publicul spunând că guvernul nu se interesa decât de „fasciști, rasiști și alte elemente antisociale” care își păstrasera armele, toată lumea se relaxă și se întoarse la televizor și la reviste.

Când am realizat acest lucru am fost mai descurajați ca niciodată. Toate planurile noastre – de fapt tot eșafodajul Organizației – se bazau pe supoziția că americanii erau profund ostili tiraniei și că dacă Sistemul ar fi devenit prea represiv, americanii ar fi putut fi determinați să-l răstoarne. Subestimaserăm gradul de materialism care ne corupsese compatrioții cât și întinderea manipulării sentimentelor lor, orchestrată de mass-media.

Atâta vreme cât guvernul este în măsură să mențină economia la un nivel acceptabil, poporul poate fi condiționat să accepte orice abuz. În ciuda inflației continue și a degradării nivelului de trai, cea mai mare parte a americanilor are posibilitatea să își umple burta în permanență. Trebuia să acceptăm faptul că altceva nu conta pentru cei mai mulți dintre ei!

Descurajați și nesiguri cum eram, am început totuși să facem niște planuri de viitor. În primul rând, am decis să continuăm programul de recrutare publică. În practică, l-am intensificat și am elaborat o propagandă dintre cele mai ofensive. Scopul nu era numai atragerea de noi membri dotați cu o dispoziție militantă, dar și curățarea Organizației, debarasarea de lingăi, oportuniști, buni de gură și trădători potențiali.

Am întărit și disciplina. Oricine lipsea de două ori la rând de la o întrunire era expulzat. Oricine eșua într-o misiune era expulzat. Oricine încălca regulile de discreție vis-à-vis de Organizație era expulzat.

Doream ca Organizația să fie gata atunci când Sistemul va lovi din nou. Rușinea lipsei noastre de acțiune, incapacitatea noastră din 1989 ne durea și ne împingea fără încetare mai departe. Era singu-

rul factor important care ne întărea voința de a angaja Organizația într-o luptă impecabilă, în ciuda tuturor obstacolelor.

Un alt lucru ne determină – în ce mă privește în orice caz – amenințarea constantă de a fi din nou arestați și inculpați. Chiar dacă aș fi vrut să las totul baltă pentru a intra în lumea amuzantă de la televizor, nu aș fi putut. Nu-mi puteam face planuri pentru o viață socială „normală” știind că pot fi judecat oricând, în virtutea legii Cohen. (Constituția, care garantează un proces rapid, fusese firește „reinterpretată” de tribunale la fel ca și dreptul constituțional de a purta arme).

Astfel, și știu că asta li se aplică lui George, Katherinei și lui Henry, m-am lansat fără rezerve în serviciul Organizației și am legat orice proiect personal de Organizație. Viața mea privată a încetat să mai existe.

Dacă Organizația este acum pregătită, cred că în curând ne vom vedea misiunea îndeplinită. Chiar dacă pare ceva atât de îndepărtat. Planul nostru vizând evitarea unei încercuiri ca cea din 1989 se pare că a funcționat.

De la începutul anului trecut am început să plasăm militanți noi, necunoscuți de serviciile poliției politice, în sânul secțiilor de poliție și al organizației para-oficiale, precum consiliile pentru relații umane. Serveau drept sisteme de alarmă și ne avertizau asupra planurilor Z.O.G. contra noastră.

Am fost surprinși de ușurința cu care am făcut operațională această rețea.

Ironia este că în timp ce Organizația avertiza lumea asupra pericolelor integrării rasiale în sânul poliției, această politică era acoperirea perfectă pentru noi. Cu o asemenea oportunitate băieții au realizat capodopere de sabotaj în interiorul F.B.I. și al altor agenții de informații. Eficacitatea lor era extraordinară. Totuși, ar fi trebuit să fim mai discreți și mai prudenți.

Doamne! E patru dimineată. Trebuie să dorm!

II

18 septembrie 1991: ultimele două zile au fost marcate de o serie de erori comise, iar azi comedia s-a transformat în tragedie. Ieri, când în sfârșit, ceilalți au reușit să mă trezească ne-am întrebat ce trebuie să facem. Primul punct asupra căruia am căzut de acord a fost găsirea unei alte ascunzătorii.

Unitatea noastră, de fapt noi patru, închiriasse acest apartament sub un nume fals de șase luni pentru a-l avea disponibil în caz de necesitate. Scăpaserăm ca prin urechile acului de noua lege, care îl obliga pe proprietar să furnizeze poliției numărul asigurării sociale al chirieșului, ca atunci când deschizi un cont bancar. Dat fiind că rămăseserăm departe de acest apartament până acum, sunt sigur că poliția politică nu suspectează nimic.

Banii erau principala noastră problemă. Ne gândiserăm să facem rezerve de mâncare, medicamente, scule, haine și chiar o bicicletă, dar uitaserăm să strângem bani. Acum două zile, când am auzit că au reînceput arestările nu apucaserăm să scoatem bani de la bancă. În mod sigur, conturile ne erau înghețate deja.

Deci, aveam numai banii de buzunar. Ceva mai puțin de 70\$* cu toții.

Pe de altă parte, nu aveam nici un mijloc de locomotie în afara bicicletei. Conform planului, renunțaserăm la mașini de când știam că poliția poate să ne ia oricând. Chiar dacă aveam o mașină, era o problemă alimentarea cu benzină. De puțin timp cărțile de credit sunt legate de numărul nostru de asigurare socială. Astfel, atunci când sunt introduse în calculatorul unei stații de benzină, pot bloca tranzacția și chema instantaneu federalii prin ordinatorul central fără ca noi să știm măcar.

Ieri, George, care este omul nostru de contact cu Unitatea 9 s-a urcat pe bicicletă și le-a făcut o vizită pentru a le povesti situația noastră. Sunt ceva mai bine dotați ca noi, dar totul e relativ. Au vreo 400\$, dar stau într-o magherniță.

Se pare însă că au mașini și o rezervă serioasă de combustibil. Carl Smith, unul dintre ei, a realizat niște permise de conducere și cărți gri pentru toți cei din unitatea sa care au o mașină. Ar fi trebuit să facem la fel, dar acum e prea târziu.

I-au oferit lui George o mașină și 50\$ pe care le-a acceptat bucuros. În schimb, n-au vrut să renunțe la carburant, în afară de cel din rezervorul mașinii.

Banii nu ne ajungeau ca să închiriem o garsonieră. Nu aveam nici suficientă benzină pentru a ajunge la stocul de arme din Pennsylva-

* dolarul era unitatea monetară a Statelor Unite în Vechea eră. În 1991, doi dolari îți permiteau să cumperi o pâine sau o jumătate de kilogram de zahăr.

nia, nici de mâncare nu ne ajung pentru mai mult de o săptămână. Vom termina rezervele în patru zile.

Rețeaua va fi operațională în 10 zile, dar până atunci trebuie să ne descurcăm singuri. În plus, se presupune că atunci când ne vom uni cu restul rețelei ne vom fi rezolvat deja problemele de intendență, fiind gata să intrăm în acțiune.

Dacă am fi avut mai mulți bani, nu era nici o problemă. Desigur, benzină se găsește pe piața neagră, la 10\$ galonul. Adică, de trei ori prețul de la benzinărie.

Am meditat asupra situației toată după-amiaza. Apoi, exasperați de această pierdere de vreme ne-am decis să ieșim și să luăm bani. Henry și cu mine am ales să facem treaba asta. Nu putem risca să fie prins George, el fiind singurul care cunoaște codurile de transmisie în rețea.

În primul rând, Katherine ne deghiză cu foarte multă îndemănare. A făcut parte dintr-o trupă de teatru și are atât accesoriile cât și cunoștințele necesare pentru a face pe cineva de nerecunoscut.

Ideea mea era să intrăm în primul magazin de băuturi, să-i spargem capul vânzătorului și să luăm tot ce găseam în casa de marcaj.

Henry nu era de acord, spunea că nu trebuie să folosim metode în contradicție cu scopurile noastre. Dacă doream susținerea populară nu trebuia să fim considerați niște criminali, în opoziție cu puritatea aspirațiilor noastre. Mai rău, riscăm să ne facem noi înșine o părere îngrozitoare despre noi.

Henry este cel mai ortodox din grup. Dacă un lucru nu e cum spune Organizația, nu vrea să ia parte.

Într-un fel asta îmi pare inaplicabil, dar cred că pe undeva are dreptate. Numai plasându-ne speranța într-o credință arzătoare care să ne conducă zi de zi ne vom putea menține forța morală necesară pentru a depăși obstacolele și greutățile când ne confruntăm cu minciuna.

Orice ar fi, Henry mă convinsese că dacă trebuia să crăpăm capul cuiva, trebuia să o facem într-un mod socialmente responsabil. Victimele noastre trebuiau să-și merite soarta.

Am suprapus lista magazinelor din „Pagini naționale” cu o listă a membrilor Consiliului pentru relațiile etnice din Virginia de Nord. Această listă ne fusese transmisă de o fată pe care o trimisesem să facă muncă voluntară pentru ei. În lumina acestei comparații, am ales

magazinul de vinuri și băuturi spirtoase Berman. Proprietarul răspundea la dulcele și exoticul nume de Saul Berman.

Nu aveam cărămizi, așa că ne-am confecționat niște bâte din bucăți enorme de săpun ținute în ciorapi groși de lână. Henry avea și un cuțit.

Am parcat la câteva case distanță de magazinul lui Berman. Când am intrat, eram singurii clienți. Un negru stătea la casă și supraveghea magazinul.

Henry îi ceru o sticlă de vodcă de pe un raft înalt din spatele lui. Când s-a întors după sticlă, l-am altoit zdravăn cu bâta la baza craniului. S-a prăbușit fără zgomot și a rămas inconștient.

Henry goli calm casa, cât și o cutie de țigări în care țineau bancnotele. Am ieșit liniștiți și ne-am suit în mașină. Scoseseșăm peste 800 de dolari. Fusesse incredibil de ușor.

La trei magazine mai sus, Henry opri mașina brusc, arătându-mi o reclamă „Deliciile Berman“. Fără nici o ezitare a deschis ușa și a intrat. Emoționat și animat de ideea temerară, l-am urmat.

Berman însuși era în spatele teighelei, în fundul magazinului. Henry îl atrase întrebându-l de prețul unui articol din vitrină. Când Berman trecu pe lângă mine, îi arsei una cu bâta cât am putut de tare. Am simțit bara de săpun rupându-se sub violența loviturii.

Berman a căzut urlând cât îl țineau bojocii. Apoi a început să se rostogolească tipând de parcă voia să trezească morții. Eram foarte calm în mijlocul acestui vacarm.

Nu era și cazul lui Henry, acesta sări în spinarea lui Berman și, apucându-l de cap, îi tăie beregata de la o ureche până la cealaltă cu o singură mișcare precisă.

Tăcerea se lăsa din nou, dar imediat o femeie enormă, grotesc de urâtă – soția lui Berman, fără îndoială – ieși din fundul camerei și se repezi spre noi cu un cuțit de măcelărie în mână. Henry se răsuși spre ea și îi trânti fără nici o ezitare un borcan de murături Basher peste față. Femeia se prăbuși într-un amestec de sânge, murături și cioburi de sticlă.

Henry a recuperat conținutul casei. Găsi și o altă cutie de trabucuri plină cu hârtii mai mari.

M-am smuls din torpoarea care mă cuprinsese și am luat-o spre ieșire. Grasa începu să strige din nou. Henry aproape că m-a scos pe sus din magazin.

Am ajuns la mașină în 15 secunde, dar mie mi s-a părut un sfert de oră. Eram șocat. Mi-a trebuit mai mult de o oră ca să-mi stăpâ-

nesc tremurul nervos care mă apucase și să nu mă mai bâlbâi. Ce mai terorist!

Recolta a fost de 1 426\$ – suficient pentru a face provizii pentru noi patru pe mai mult de două luni. Un lucru a fost decis clar, Henry era însărcinat cu jefuirea magazinelor de acum înainte. Nu aveam destul sânge rece pentru asta deși socoteam că m-am purtat destul de bine când Berman a început să urle.

19 septembrie. Recitind ceea ce am scris îmi vine greu să cred că toate acestea au avut loc într-adevăr. Fără Operațiunile Arme, viața mea ar fi fost la fel de banală ca a oricui altcuiva în acest moment.

Chiar după ce am fost arestat și mi-am pierdut slujba la laborator, eram în continuare capabil să trăiesc decent. Aș fi putut să fiu consultant sau să-mi iau o slujbă la una dintre fabricile de electronice din zonă. Singurul lucru ieșit din comun în viața mea ar fi fost munca pentru Organizație.

Acum, totul este haotic și nesigur. Când îmi imaginez viitorul devin depresiv. Este imposibil să prevezi ce va urma, dar sunt sigur că nu aș putea reveni la viața banală pe care o duceam înainte.

S-ar putea spune că încep să scriu un jurnal intim. Poate că acest lucru mă va ajuta. Va da un sens lucrurilor, le va ordona, ajutându-mă să-mi revin și să mă obișnuiesc cu acest mod de viață.

Este amuzant că emoția pe care am simțit-o în prima noapte petrecută aici s-a evaporat. Acum nu a mai rămas decât neliniștea. Poate schimbarea locuinței îmi va ameliora starea de spirit. De fapt, voi merge cu Henry în Pennsylvania să ne luăm armele în timp ce George și Katherine vor încerca să ne găsească un adăpost mai bun.

Azi am făcut pregătirile pentru plecare. Planul inițial ne obligă să folosim transportul în comun până în orașelul Bellefonte și să mergem pe jos prin păduricea dincolo de care se găsea ascunzătoarea noastră. În loc de asta vom merge cu mașina.

Ne-am gândit că am mai avea nevoie de 5 galoane de benzină pentru drum. Ca să fim siguri am mai luat două bidoane de 5 galoane de la compania de taxiuri din Alexandria.

Din ce în ce, în decursul anilor, o corupție mărunță s-a instalat la toate nivelurile. Cred că marile scandaluri la nivel înalt (cum a fost Watergate) au ajuns și la urechile oamenilor de rând. Când oamenii au descoperit că politicienii erau cei mai mari escroci, au fost mânati să profite și ei un pic de Sistem. Noua găselniță cu rationalizarea bu-

nurilor de larg consum nu a făcut decât să întărească tendința, ca și procentajul de mănări făcute de meteci la toate nivelurile birocrăției.

Organizația era foarte dură împotriva corupției dar constat că ea reprezintă un avantaj important pentru noi. Dacă toată lumea ar respecta litera legii, o organizație clandestină nu ar putea exista.

Lăsând la o parte faptul că nu am putea obține benzină, o mie de obstacole birocratice prin care sistemul controlează în mod exponențial viața concetățenilor noștri ne-ar face viața un calvar. Astfel, un bacșiș strecurat unui funcționar municipal sau câțiva dolari pentru o secretară ne ajută să ocolim hațișul birocrăției guvernamentale. Altfel, nu am putea nici măcar să circulăm.

În plus, moralitatea americană se apropie de cea a unei republici bananiere. Desigur, cu atâtea șpagi de dat, avem nevoie de ceva fonduri.

Din punctul de vedere al filosofilor, se poate spune că nu tirania ci corupția va duce la căderea guvernului. Un guvern dinamic și puternic, nu neapărat tiranic, nu ar trebui să se teamă de revoluție, dar un stat corupt, inefficient și decadent – chiar dacă generos cu supușii, merită să fie distrus. Sistemul contra căruia luptăm e pe cât de corupt, pe atât de tiranic. Le putem, totuși, mulțumi zeilor pentru corupția care l-a invadat.

Tăcerea care acoperă activitățile noastre este profitabilă. Afacerea Berman nu ne-a fost atribuită și nu a generat decât câteva rânduri în „Post”-ul de azi. Atacurile de acest tip au devenit atât de frecvente încât nu se bucură de mai multă atenție decât un accident de mașină.

Din contra, faptul că guvernul a pornit o mare campanie de identificare a membrilor Organizației, vizându-ne aproape pe toți – adică peste 2 000 de persoane – a trecut neobservat de către presă. De ce nu au scris nimic despre asta? Mass-media colaborează strâns cu guvernul, asta e clar, dar ce strategie au pus la punct contra noastră?

Am găsit numai un articol în buletinul „Associated Press” în josul unei pagini, despre arestarea a nouă „rașiști” la Chicago și încă patru la Los Angeles, miercuri. Articolul spunea că fac parte din aceeași organizație – cine se îndoia? – dar nici un detaliu. Curios!

Că nu spun nimic despre eșecul raziei pentru a nu face de râs guvernul, e firesc. Cred că au devenit cam paranoici pentru că cei mai mulți membri au scăpat. Le e teamă de reacția opiniei publice și nu vor să spună mai mult pentru a împiedica o eventuală fraternizare cu noi.

Trebuie să fim foarte prudenți cu sentimentul înșelător că „lucrurile își urmează cursul”; așa ne-ar putea scădea vigilența. Trebuie să ne convingem că rețeaua a rămas operațională și să primim rapoarte de la agenții noștri infiltrați pentru a ști care ne sunt șacalii.

Între timp, siguranța noastră depinde de schimbarea înfățișării și identității. Ne-am schimbat cu toții coafura și unii chiar și-au decolorat părul. Am început să port niște ochelari cu o ramă diferită pentru asta, iar Katherine și-a pus lentile de contact. Henry a suferit cea mai radicală transformare răzându-și și barba și mustața. Avem cu toții carnete de conducere destul de convingătoare, deși n-ar rezista unei analize amănunțite.

Pentru cei care au comis delikte, ca furturile de săptămâna trecută, Katherine ar putea să facă o treabă rapidă și temporară, dându-ne astfel o a treia identitate. Are peruci și niște bucățele de plastic, care plasate în nări și în gură îți schimbă trăsăturile feței și vocea. Nu e confortabil, dar pot fi suportate ușor câteva ore, ca atunci când sunt fără ochelari pentru un timp, din necesitate.

Ziua de mâine va fi lungă și grea.

III

21 septembrie 1991. Mă dor toți mușchii corpului. Ieri am petrecut zece ore călătorind, săpând și transportând armele în afara pădurii. În după-amiaza asta ne-am mutat toate lucrurile din vechiul apartament în noua vizuină.

Se apropia prânzul când am ajuns lângă Bellefonte și am ieșit de pe autostradă. Am rulat cât mai aproape posibil de ascunzătoare, dar fostul drum minier pe care îl folosiserăm cu trei ani în urmă era blocat și impracticabil la mai mult de o milă de locul unde prevăzuserăm să parcăm. Taluzul de pe marginea șoselei se prăbușise și ar fi fost nevoie de un buldozer pentru degajarea drumului.* În consecință, a trebuit să parcurgem aproape 2 mile pe acest drum, adică o

* Notă în atenția cititorului: în carnetele sale, Turner folosește sistemul englez de măsuri și unități care era în uz în America de Nord în cei din urmă ani ai Vechii Ere. Pentru cititorul nefamiliarizat cu aceste unități, „o milă” echivala cu 1,6 kilometri, un „galon” – 3,8 litri, un „picior” – 30 cm, un „yard” – 91 cm, un „inch” – 2,5 cm și o „livră” avea valoarea aproximativă de 500 grame.

distanță de zece ori mai mare decât prevăzuserăm. Fiecare a trebuit să facă trei drumuri dus-întors pentru a descărca uneltele din port-bagaj. Am luat lopeți, o frânghie și doi saci mari (un „cadou“ al serviciilor poștale americane), dar toate astea s-au dovedit nepotrivite pentru ceea ce aveam de făcut.

Drumul de la groapă la ascunzătoare cu lopețile în spate era destul de înviorător după lunga călătorie de la Washington. Vremea era răcoroasă dar plăcută, pădurea – minunată în culorile toamnei. Și era cu siguranță mai ușor să o luăm pe blestematul ăsta de drum vechi, în mod cert nefolositor de o grămadă de vreme, decât s-o tăiem pe scurtătură. După ce-am săpat și-am atins capacul butoiului de ulei (un bidon de 50 de galoane cu capac mobil) în care ne ascunseserăm armele, am constatat că acestea nu erau într-o stare prea proastă. Pământul era destul de moale, ceea ce ne-a lăsat să credem că ne va lua mai puțin de o oră ca să scoatem butoiul, trecând frânghia printre mânerul capacului.

În momentul acela au început necazurile. Oricât am fi tras de frânghie, butoiul nu se mișca nici o centime, ca și cum ar fi fost turnat în beton.

Chiar dacă recipientul plin cântărea aproape 400 de livre, doi dintre noi putuseră să-l introducă în gaură fără mare greutate cu trei ani înainte. La vremea respectivă, împrejurimile fuseseră degajate; acum însă, pământul tasat se aglomerase în jurul metalului.

Am renunțat la ideea de a ridica bidonul și am hotărât să-l deschidem pe loc. Pentru aceasta a trebuit să săpăm timp de o oră pentru a lărgi gaura și a degaja câțiva inci de pământ în jurul capacului. Astfel, am reușit să ne strecurăm mâinile în jurul garniturii izolatoare; nu-mi mai rămânea decât să intru în groapă, ținut de picioare de Henry.

Deși suprafața bidonului fusese vopsită cu gudron pentru a preveni corodarea, garnitura însăși era atât de ruginită, încât am rupt singura șurubelniță pe care o aveam încercând s-o deschid. În final, după mai multe încercări, am reușit să folosesc lopata drept levier. Chiar după înlăturarea garniturii, capacul nu s-a mișcat, fiind aparent sudat de bidon prin gudronul pe care îl aplicaserăm.

Lucrul deasupra gropii era destul de greu. Nu aveam uneltele necesare pentru a forța marginile. În cele din urmă, disperat, am încercat din nou să trec coarda prin mânerul capacului. Am tras cu putere și acesta a cedat!

Mai rămânea doar problema coborării mele cu capul în jos. Trebuia să mă sprijin pe un braț, pe marginea butoiului și să scot cu prudență armele învelite în cârpe pentru ca Henry să le poată prelua. Câteva pachete mari – însemnând șase cutii de muniții închise ermetic – erau prea grele și prea voluminoase pentru această metodă și trebuiau ridicate cu ajutorul frânghiei.

Eram frânt. Brațele mă dureau cumplit, îmi tremurau picioarele și hainele îmi erau ude de transpirație. Dar ne rămânea să târâm peste 300 de livre de muniții până la drum, printr-un sfert de milă de pădure foarte deasă. Apoi, mai aveam o milă până să ajungem la mașină.

Cu niște saci potriviți pentru a repartiza convenabil greutatea, ne-ar fi fost de ajuns un singur drum. Doar cu blestemații aștia de saci poștali, însă pe care nu-i puteam căra în spate, ci trebuia să-i ducem sub braț, ne-am purtat crucea în trei drumuri chinuitoare.

Trebuia să ne oprim la fiecare sută de metri și să punem pachetele jos ca să răsuflăm un minut. Începând cu al doilea drum, am plonjat într-o obscuritate totală. Cum prevăzuserăm o operațiune la lumina zilei, nu luaserăm nici o lanternă. Dacă nu ne planificam mai bine acțiunile următoare, aveam să ne dăm cu pumnii în cap!

Revenind la Washington, ne-am oprit la un băruleț în apropiere de Hagerstown, pe marginea șoselei, ca să cumpărăm sandvișuri și cafea. Erau vreo zece clienți în local. Știrile de la ora 11 tocmai începuseră și le-am putut urmări la un televizor așezat pe tejghea. A fost un program TV pe care nu-l voi uita niciodată.

Știrea zilei era că Organizația intra în acțiune la Chicago. Se pare că Sistemul îl executase pe unul de-ai noștri și, drept răspuns, noi am împușcat trei de-ai lor. Și așa a început bătălia spectaculoasă – și victorioasă – cu autoritățile. Nu departe de locul împușcăturilor, se pare că reporterii intrau în acțiune pentru a relata evenimentul.

Am aflat din ziare că nouă dintre membrii noștri au fost arestați săptămâna trecută la Chicago și închiși la închisoarea comitatului Cook, unde unul dintre ei a murit. Era imposibil să aflăm din gura prezentatorului de televiziune ce se întâmplase precis, dar, dacă Sistemul a acționat conform instrucțiunilor autorităților, înseamnă că băieții noștri au fost duși, separat, în celule pline de criminali negri, iar Sistemul a închis ochii și și-a astupat urechile la ceea ce a urmat.

De multă vreme folosește Sistemul căile extralegale pentru a-i pedepsi pe prietenii noștri, atunci când reușește să pună mâna pe ei

și să-i aducă în fața justiției. Este o pedeapsă mai oribilă și mai cumplită decât cele practicate în camerele de tortură din Evul Mediu sau în celulele KGB. Ei pot continua să aplice aceste metode, pentru că mijloacele de informare nu vor recunoaște niciodată că așa ceva are loc. La urma urmelor, dacă vrei să convingeți publicul că toate rasele sunt egale, cum ați putea recunoaște că este mai rău să fii închis într-o celulă plină de negri decât într-una de albi?

În orice caz, a doua zi după asasinarea omului nostru – trimișii speciali afirmău că se numea Carl Hodges și nu auzisem niciodată de el în trecut – Organizația din Chicago a jurat să facă mai mult decât anul trecut, când unul dintre membrii noștri a fost grav brutalizat în închisoarea din Chicago. L-au așteptat pe șeriful comitatului Cook să iasă din casă și i-au săltat țeasta cu un foc de armă. I-au agățat apoi un afiș pe cadavru, pe care scria: „Pentru Carl Hodges“.

Aceasta s-a întâmplat sâmbăta trecută, pe seară. Duminică, Sistemul era mobilizat până în dinți. Șeriful Comitatului Cook era mare boss în politică, în avangarda goim-ilor iudaizați, iar asta îi înnebunea de furie.

Chiar dacă toate proiectoarele erau îndreptate spre Chicago în duminica aceea, au trimis la fața locului câteva mortăciuni din comunitate, care să denunțe crima și Organizația în flash-urile speciale TV. Unul dintre vorbitori era un „responsabil conservator“ și altul, o hârcă gânditoare de la Comunitatea Evreiască din Chicago. Amândoi au descris Organizația ca pe „o bandă de bigoți rasiști“, chemându-i pe toți oamenii de bine să coopereze cu poliția politică pentru a-i dibui pe „rasiștii“ care l-au asasinat pe șerif.

Dimineata devreme, faimosul responsabil conservator și-a pierdut picioarele și acum suferă de leziuni interne grave, căci o bombă a explodat atunci când și-a pornit mașina. Purtătorul de cuvânt evreu n-a avut mai mult noroc: în timp ce aștepta liftul în imobilul în care era situat biroul lobby-ului său, cineva a scos o secure de sub mantou și i-a separat bunului evreu capul de umeri. Organizația a revendicat imediat aceste două acte.

După aceasta lucrurile au evoluat ciudat. Guvernatorul statului Illinois a desfășurat în Chicago trupele Gărzii Naționale pentru a ajuta poliția locală și F.B.I.-ul la vânătoria de membri ai Organizației. Sute de persoane au fost astăzi controlate pe străzile din Chicago și somate să-și decline identitatea.

Paranoia Sistemului este vizibilă cu adevărat. În această după-amiază, trei oameni au fost încolțiți în apartamentul unui mic imo-

bil din Cicero. Întregul cartier a fost invadat de trupe, vânând oameni în înțelegere cu poliția. Echipetele de televiziune erau toate la post, hotărâte să nu rateze nimic din masacru.

Unul dintre bărbații din apartament avea cu siguranță o pușcă cu lunetă, pentru că doi polițiști negri aflați la o clădire mai încolo au fost doborâți înainte să-și dea seama ce se întâmplă, în vreme ce un alt polițist alb, în uniformă, nu a fost luat drept țintă.

Aparent, această imunitate rasială nu s-a extins și asupra poliției politice, de vreme ce un agent F.B.I. a fost făcut bucăți de o rafală de pușcă mitralieră provenită din apartament, în momentul în care s-a descoperit pentru a arunca o grenadă prin fereastră.

Acțiunea transmisă la TV ne ținea cu sufletul la gură, dar punctul culminant a fost, pentru noi, momentul în care apartamentul a fost luat cu asalt și găsit gol de către ocupanți. O căutare rapidă prin fiecare încăpere a imobilului nu a condus la prinderea trăgătorului. Decepția era evidentă în vocea comentatorului, dar un tip de la celălalt capăt al teighelei a fluierat și a aplaudat când s-a anunțat că „rasistul” reușise să scape. Chelnerița a surâs la acest anunț și ni s-a părut clar că dacă unii nu aprobau în totalitate acțiunile Organizației din Chicago, alții erau unanim în favoarea lor.

Ca și cum Sistemul anticipase acest tip de reacție față de evenimente de după-amiază, lucrurile s-au schimbat la Washington în momentul în care procurorul general al Statelor Unite a convocat o conferință de presă în care a anunțat națiunii că autoritățile federale își puneau în joc toate forțele de poliție pentru distrugerea Organizației.

Ne-a descris ca pe niște „criminali rasiști depravați” a căror unică motivație e ura și care vor să „facă să eșueze progresul bazat pe o egalitate adevărată”, pusă în practică de Sistem în ultimii ani.

Totți cetățenii trebuiau să fie în alertă și să ajute guvernul pentru „a înăbuși conspirația rasistă”. Oricine ar fi constatat acțiuni suspecte, mai ales din partea unui necunoscut, trebuia să anunțe imediat cel mai apropiat birou al F.B.I. sau al Comisiei pentru Relațiile Umane.

Apoi procurorul a spus o frază nefericită, trădând necazul în care se băgase până la gât Sistemul. El a declarat că „oricare cetățean care ar fi tăinuit informații sau n-ar fi dat o mână de ajutor va fi pedepsit cu severitate”. Acestea au fost cuvintele sale – chestie pe care te așteptai s-o auzi în Uniunea Sovietică, dar care suna foarte prost în urechile unui american. Și aceasta în ciuda eforturilor intense ale propagandei mediatice de a face ca pastila să fie înghițită mai ușor.

Toate riscurile asumate de tovarășii noștri din Chicago au fost răsplătite, întrucât l-au făcut pe procurorul general să comită o asemenea gafă psihologică. Acest incident demonstrează și nivelul destabilizării Sistemului în fața atacurilor-surpriză. Dacă Sistemul și-ar fi păstrat calmul și ar fi reacționat mai prudent ca răspuns la acțiunile noastre din Chicago, aceasta nu numai că n-ar fi provocat gafa care ne-a adus sute de noi recruți, dar le-ar fi deschis probabil calea de a câștiga susținerea unui public mai larg în lupta împotriva noastră.

Programul de știri s-a încheiat cu anunțul că marți seară (adică în seara aceasta), o oră specială de emisie va fi consacrată „Conspirației rasiale”. N-o să ne mai uităm la programul ăsta, prea e improvizat, plin de greșeli și invenții și deloc convingător. Un lucru este sigur, însă: camuflajul mass-media a fost ridicat. Chicago a conferit Organizației un statut de vedetă, iar noi suntem, probabil, principalul subiect de conversație din toată țara.

La încheierea știrilor de noapte, Henry și cu mine ne-am terminat masa și am plecat. Aveam o grămadă de emoții: excitare, exultare pentru succesul băieților noștri din Chicago, nervozitate pentru a fi devenit una dintre țintele vânătorii naționale de oameni, și decepție că nici una dintre unitățile noastre din Washington nu a luat inițiative precum cele din Chicago.

Am încercat să fac ceva și prima chestie care mi-a venit în minte a fost să stabilesc contactul cu tipul de la bistro, care ne păruse simpatic. Am vrut să luăm la noi manifeste, pe care să le punem pe parbrizele mașinilor din parcare. Henry, care e întotdeauna cu capul pe umeri s-a opus. Mi-a explicat după aceea că ar fi o nebunie curată să atragem atenția asupra noastră, înainte de a ne termina misiunea și de a descărca în loc sigur armele destinate unității noastre. În plus, mi-a amintit că un membru al unei unități clandestine care efectuează o acțiune de recrutare, chiar și minoră, încalcă disciplina Organizației. Această funcție o aveau doar unitățile „legale”.

Unitățile clandestine sunt compuse din oameni cunoscuți de autorități și căutați, pentru a fi arestați, de poliție. Funcția lor este de a distruge Sistemul prin acțiune directă.

Membrii unităților „legale” nu sunt cunoscuți încă de Sistem. (Astfel, ar fi imposibil să se dovedească implicarea unora dintre ei. Aici ne-am inspirat din literatura comunistă.) Rolul lor este de a ne furniza informații, fonduri, asistență juridică și orice alt sprijin.

De câte ori un „legal” descoperă un recrut potențial, ar trebui să-i dea informația unui „legal” care se va apropia de el pentru a-l testa.

„Legalii“ trebuie să se ocupe și de propaganda cu risc scăzut, cum ar fi tipărirea de manifeste. Așa încât noi n-ar fi trebuit să avem niciodată manifeste de ale Organizației asupra noastră.

Am așteptat ca omul care aplaudase la vestea fugii tovarășilor noștri din Chicago să iasă și să intre în camionetă. Am parcat în dreptul lui, i-am luat numărul de înmatriculare și am plecat. Când rețeaua va funcționa, vom transmite informația unei persoane competente care o va exploata.

Când ne-am întors în apartament, George și Katherine erau la fel de tulburați ca și noi. Văzuseră și ei programul TV. În pofida eforturilor din timpul zilei, nici tovarășii mei, nici eu, nu ne-am găsit somnul, așa că ne-am înghesuit iarăși în mașină. George și Katherine au intrat pe bancheta din spate, cu o parte din încărcătura noastră unsuroasă, și ne-am dus la un cinema în aer liber deschis toată noaptea. Puteam astfel să stăm să discutăm în mașină fără să trezim suspiciunea cuiva și asta am și făcut până în zori.

Am hotărât să ne mutăm imediat în noul sediu pe care George și Katherine l-au închiriat ieri. Vechiul apartament nu mai corespundea cerințelor noastre: pereții erau atât de subțiri încât trebuia să vorbim în șoaptă ca să nu ne audă vecinii. Și sunt sigur că programul nostru neregulat le dăduse deja de gândit, se întrebau, probabil, din ce trăiam. Cum Sistemul ceruse raportarea oricărei activități suspecte, devenise periculos pentru noi să ne întoarcem într-un loc atât de expus.

Noua locuință era mai bună din toate punctele de vedere, cu excepția chiriei. Aveam o clădire întreagă doar pentru noi – un fost turn comercial din beton, cu magazine mici la primul etaj, garaj la subsol, birouri și un antrepozit la etaj.

Locul era în curs de demolare pentru că se povestiseră bazaconii despre conformitatea noului acces la autostrada din spate, prevăzută în ultimii patru ani. Ca toate proiectele guvernamentale în ziua de azi, și acesta a fost abandonat. Chiar dacă sute de mii de oameni au fost plătiți pentru construcția acestor autostrăzi, nici una nu a fost terminată. De cinci ani un mare număr de străzi s-a deteriorat, chiar dacă echipele de reparații stăteau degeaba alături.

Guvernul n-a plătit terenul rechiziționat pentru autostradă, lăsând proprietarii să se agite prin instanță. Din punct de vedere legal, proprietarul imobilului nu-l poate închiria, dar a aranjat cu cineva pe sub mână, fără îndoială.

Acesta e un avantaj pentru noi, nefiind înregistrați oficial, guvernul nu poate trimite tot soiul de pompieri, instalatori sau electricieni să-și bage nasul. Pentru asta, George plătește 600\$ cash la începutul fiecărei luni.

George crede că proprietarul, un armean bătrân și stafidit cu accent puternic, e convins că vom utiliza spațiul pentru a fabrica droguri sau a ascunde bani furati și de aceea nu dorește să știe nimic în plus. Asta este un lucru bun, astfel nu va veni să facă pe curiosul prin împrejurimi.

Locurile seamănă cu Infernul din exterior. Din trei părți clădirea e protejată de un gard înalt de sârmă. Spațiile verzi sunt inundate și pline de mizerie. Cimentul din spațiile de parcare este plin de pete de ulei și benzină.

O enormă pancartă pe jumătate smulsă te anunță de pe fațada în construcție: „Mecanică-sudură. J. T. Smith și Fiii“. Un sfert din ferestre sunt sparte, iar locurile goale au fost astupate cu placaje.

În vecinătate se află o centrală electrică jechoasă, garajul unei mici companii de transport și un depozit. Zgomote de motoare răsună tot timpul, cred că poliția nu va fi alertată de venirile și plecările noastre la diverse ore ciudate.

Deci, azi ne-am mutat după cum conveniserăm. Neavând electricitate, apă sau gaz, eu a trebuit să rezolv problema încălzirii, a luminii și a instalațiilor în timp ce ceilalți au mutat lucrurile.

Cu apa s-a rezolvat ușor imediat ce am descoperit unde e contoarul. După ce am deschis robinetul am acoperit cu mizerii așa cum era la început.

Chestiunea electricității mi-a dat mai multă bătaie de cap. Mai multe cabluri ajungeau la clădire, dar curentul fusese tăiat de la contoarul general care se afla pe un zid exterior. Am făcut o gaură din interior în zidul din spatele contoarului. Apoi, am tras fire până la cutia de derivație. Asta mi-a ocupat cea mai mare parte a zilei.

În rest, am astupat crăpăturile de la ferestre și am acoperit cu cartoane ferestrele de la etaj. Nici o rază de lumină nu poate fi văzută de afară în timpul nopții.

Nu avem încălzire și aparate menajere, în afară de plita electrică găsită într-un apartament alăturat. Până la urmă nu e așa de rău. Lumina funcționează, iar locul e destul de curat. Putem continua să ne odihnim în saci de dormit, pe jos. Vom cumpăra două aparate de încălzit și alte obiecte de uz casnic în zilele ce urmează.

30 septembrie 1991. Am avut atât de mult de muncă zilele trecute încât nu am putut scrie. Planul nostru de a ne pune la dispoziția rețelei părea simplu și direct, dar cerea prea multe eforturi neprevăzute, mai ales din partea mea. Dificultățile erau enorme. Încă o dată ni s-a dovedit că și cele mai bune planuri aveau o marjă de eroare și de neprevăzut.

Fundamental, sistemul de legătură dintre celulele rețelei presupune transmiterea mesajelor prin curieri și prin transmițătoare radio de înaltă frecvență. Sunt responsabil cu întreținerea propriei aparaturi, dar și a aparaturii altor 11 grupuri din Washington. În plus, sunt însărcinat cu transmisiunile pentru Centrul de Comandă din Washington. Decizia de ultimă oră a Centrului, de a dota și Unitatea 2 cu un emițător mi-a dezorganizat complet săptămâna. A trebuit să pun la punct tot sistemul.

În modul în care suntem organizați, toate comunicațiile care necesită o consultare, o discuție mai lungă sau un raport se fac între patru ochi. De când compania de telefoane a implementat o centrală analogică și pentru apelurile locale, facilitând indiscrețiile poliției politice, telefonul nu e utilizat decât în cazuri extreme.

Pe de altă parte, mesajele banale, cotidiene, sunt transmise prin radio. Organizația a pus la punct un sistem cu 800 de coduri diferite. Acestea sunt compuse din cifre și litere care constituie mesaje.

În cazuri speciale, numărul 2006 poate însemna: „operațiunea Unității 6 este amân timer până la noi ordine“. Un membru al fiecărei unități a memorat codurile și este responsabil cu descifrarea. La noi George se ocupă de asta.

Practic, nu e chiar așa de complicat cum pare. Mesajele cifrate au o structură logică, cunoscând principiile după care s-a făcut codul. Mesajele se schimbă frecvent, dar asta nu înseamnă că George trebuie să învețe alt dicționar pe de rost. Îi este de ajuns să cunoască noua combinație, astfel putând modifica totul.

Utilizarea acestui sistem ne permite să păstrăm contactul radio, folosind un echipament simplu și ușor de transportat. Cum mesajele sunt foarte scurte, poliția politică nu are timp să identifice locul de unde au fost transmise și cu atât mai puțin să le decodeze. Aparatele arată ca o încrucișare între un walkman și un calculator de buzunar. Rămân tot timpul în funcțiune, iar dacă un mesaj este trimis pe frecvența potrivită, el e imediat retransmis celorlalți.

Contribuția mea principală în cadrul Organizației a fost realizarea acestui sistem și asamblarea multor aparate.

Prima serie de mesaje, difuzate de Centrul de Comandă de la Washington către toate unitățile din teritoriu, a avut loc duminică. Instrucțiunile pentru fiecare unitate erau să trimită un semnal către ceilalți pentru a verifica rețeaua și a transmite instrucțiuni.

Când George se întoarse de la briefingul de duminică seara, ne împărtăși ce aflase. Lipsa benzinei începea să ne afecteze, iar Centrul din Washington era îngrijorat de planurile poliției politice, aflate de la informatorii noștri.

Sistemul nu precupețea nici un efort pentru a ne zădărnici acțiunile. Sute de persoane suspecte au fost reținute și interogate. Printre ele figurau câțiva dintre „legalii” noștri dar, în general, autoritățile nu dețineau dovezi care să le dovedească legăturile cu Organizația. Interogatoriile nu aduseseră, până acum, elemente importante. În orice caz, reacția autorităților a fost mai amplă și mai energică decât ne așteptam.

Lucrau la generalizarea și informatizarea pașaportului de circulație în țară. Fiecare individ, de la vârsta de 12 ani, avea un pașaport exigibil în orice moment, sub sancțiunea unei amenzi severe. Nu numai că poliția putea cere oricând acest pașaport, dar el trebuia prezentat și la realizarea unor operațiuni banale cum ar fi cumpărarea unui bilet de avion, de autobuz sau de tren, înregistrarea la un hotel sau primirea de îngrijiri medicale.

Toate ghișeele, hotelurile, cabinetele medicale vor fi echipate cu computere legate la mari baze de date naționale și la un server central. Consumatorul trebuie să tasteze codul numeric al pașaportului pentru orice achiziție. Dacă apărea ceva suspect, un semnal de alarmă se declanșa la cel mai apropiat post de poliție, localizându-l pe clientul ghinionist. Se ocupau de câțiva ani de acest pașaport și studiaseră totul cu atenție. Singurul motiv care i-a împiedicat până acum să facă acest lucru au fost organizațiile pentru drepturile civile. Acestea din urmă vedeau în această acțiune un pas spre instaurarea statului polițienesc. Așa și era. Dar Sistemul își permitea să înlăture aceste proteste folosind ca pretext lupta contra „rasismului”.

A durat cel puțin trei luni până când sistemul a devenit operațional. Dar mai au foarte puțin și îl vor lansa cu sprijinul mass-media ca pe un mare succes. Sistemul va fi gradual până când și chioșcarii vor fi obligați să se integreze. Nimeni nu va mai putea lua masa la un

restaurant, cumpăra detergent sau orice altceva fără să prezinte pașaportul în fața scannerului de la casa de marcaj. Mulți sunt conștienți de faptul că acest număr de identificare va putea deveni rapid un microcip implantat sub piele, așa cum se face deja cu animalele. Va fi de ajuns o injecție pentru ca microcipul să se găsească *în noi* pentru totdeauna, putând fi reperați prin satelit. Se pare chiar că savanții care lucrează pentru Z.O.G. au pus la punct un cip din cristale lichide care se fixează pe proteinele noastre, fiind capabil să ne modifice voința și starea de spirit. Iată încă un motiv de a ne feri de vaccinurile pe care ei le prezintă ca pe o mare binefacere.

Când lucrurile vor ajunge în acest stadiu, Sistemul va controla complet indivizii, știind cu precizie unde se află și ce fac aceștia. Va trebui să ne spargem capetele pentru a găsi un mijloc eficient de contracarare.

Din cele povestite de informatorii noștri, problema nu va fi falsificarea pașapoartelor, dar o dată identificat un număr fals se declanșează alarma. Dacă domnul John Jones, rezident la Spokane se întâmplă să își facă cumpărăturile și în Dallas, sau dacă Bill Smith joacă bowling pe Main Street și se află și într-un magazin de la celălalt capăt al orașului, iarăși, vor fi alertate autoritățile.

Toate acestea sunt o mare amenințare pentru noi, realizabile din punct de vedere tehnic de puțină vreme, nu ne-am așteptat ca Sistemul să pună în funcțiune rețeaua atât de repede.

O parte din știrile expuse de John la reuniune mă privea. Eram convocat fără întârziere la Unitatea 2 pentru a rezolva o dificultate tehnică. În mod normal nici o unitate nu știa unde se află celelalte. Dacă o întâlnire între anumiți membri era necesară, aceasta se petrecea într-un anume loc. Problema era că trebuia să mă deplasez la ascunzătoarea lor, iar George îmi transmise indicațiile primite.

Erau în Maryland, la 30 de mile de noi. Cum trebuia să-mi iau toate sculele, am decis să mă duc cu mașina.

Găsiseră un loc superb. O fermă părăsită și niște dependințe pe circa 40 de hectare de preerie și pădure. În unitatea lor sunt opt membri, dar nici unul dintre ei nu poate deosebi un volt de un amper și nu știe de unde se apucă o șurubelniță. E ciudat, deoarece s-a acordat o deosebită grijă compoziției echipelor atunci când a fost distribuit prețiosul material.

Unitatea 2 este destul de aproape de alte două unități, dar toate trei prezintă inconvenientul de a fi departe de celelalte nouă din sec-

torul Washington – mai ales de Unitatea 9. Aceasta era singura dotată cu un transmițător pentru a contacta Centrul de Comandă Washington (P.C.W.). Din acest motiv P.C.W.-ul le-a dat un transmițător pe care însă nu l-au putut pune în funcțiune.

Motivul dificultăților mi s-a revelat imediat ce am intrat în bucătăria lor, unde transmițătorul, o baterie de mașină și alte fire ciudate erau întinse pe masă. În ciuda indicațiilor complete care însoțeau fiecare transmițător și a semnelor desenate peste tot, reușiseră să branșeze invers minusul și plusul.

Le-am verificat mai întâi bateria, care era complet terminată. Nu aveau nici măcar un încărcător.

Din cauza pauzelor în alimentarea cu electricitate și a variațiilor de tensiune, toată aparatura noastră era alimentată de la baterii (reîncărcate din când în când la priză). În acest mod nu depindeam de penele sau de grevele care aveau loc aproape zilnic în ultimii ani.

Ca și celelalte servicii publice din țară, prețul electricității nu încetase să crească pe măsură ce fiabilitatea scădea. În luna august a anului trecut distribuția energiei electrice către particulari a fost complet defectuoasă la Washington, timp de 14 zile curentul a fost 15% din puterea normală.

Guvernul a făcut o anchetă și a tras niște concluzii cu privire la acest eveniment, dar totul a devenit mai rău. Nici un politician nu era în stare să înfrunte cauza reală a problemei. Era vorba de unul dintre efectele dezastruoase ale dominației israeliene asupra politicii externe americane din ultimii douăzeci de ani, dominație care a dus la dependența totală a țării de petrolul străin.

Le-am arătat cum să încarce bateria la mașină în caz de urgență, apoi am deschis transmițătorul. Procesorul de criptaj, cel care genera semnalul numeric de la claviatura minusculă părea să fie O.K. Era protejat de o diodă împotriva unui scurtcircuit. Din păcate, în transmițătorul propriu-zis erau arși trei tranzistori.

Eram sigur că la P.C.W. se găsea un transmițător de rezervă, dar pentru a căpăta unul trebuia să le trimit un mesaj. Îmi trebuia deci un curier care să ajungă la transmițătorul Unității 9. Ezitam să contactez P.C.W., dorind să respect restricțiile în materie de comunicații pentru a lăsa spațiul unor mesaje prioritare.

Cum aveau oricum nevoie de un încărcător, am hotărât să cumpăr eu tranzistorii arși. Ușor de zis, greu de făcut. Abia pe la șase seara plecam de la Unitatea 2.

Rezervorul mașinii mele era gol. Îngrijorat, le-am cerut un pic de benzină. Ei bine, nu numai că nu aveau nici măcar un litru în rezervor, dar nici nu cunoșteau piața neagră din zonă.

Mă întrebam cum poate rezista în clandestinitate un asemenea grup de handicapați. Se pare că Organizația a adunat într-un grup toți inapții pentru lupta de gherilă. Patru dintre ei erau redactori la diverse publicații ale Organizației și își continuau munca la fermă scriind pamflete și tracturi de propagandă. Ceilalți patru aveau rol de intendenți ocupându-se de procurarea alimentelor și a celorlalte produse necesare.

Cum nimeni din Unitatea 2 nu trebuia să se deplaseze, nu se ocupaseră de carburant. Unul dintre ei acceptă să se ducă să ceară benzină de la o fermă vecină. O pană de curent mă împiedică să folosesc pistolul de lipit, o lăsați baltă pentru ziua aceea.

Numeroasele dificultăți neprevăzute îmi luară toată ziua următoare și o parte din noapte. Când reparația s-a terminat, pe la miezul nopții, am sugerat să fie mutat transmitătorul într-un loc mai potrivit decât bucătăria. Am găsit un loc potrivit la etaj. În agitația generală mi-am scăpat bateria pe picior. Eram sigur că e rupt, nu mai puteam face un pas.

A rezultat încă o noapte petrecută la fermă. În ciuda defectelor lor, băieții din Unitatea 2 erau mulțumiți și recunoscători pentru munca mea.

Îmi făcură rost de benzină pentru întoarcere. În plus, au insistat să-mi umple portbagajul cu cutii de conserve, pe care păreau să le dețină într-un stoc nelimitat. I-am întrebat cum au reușit să facă rost de ele, dar nu am obținut decât un surâs încurcat. Poate dispuneau de mai multe talente decât crezusem.

La ora zece dimineata am ajuns acasă. George și Henry erau în oraș, iar Katherine mă întreabă dacă am mâncat. I-am spus că mâncasem la Unitatea 2, dar piciorul meu o îngrijora în cel mai înalt grad. Mi-a pregătit un lighean cu apă rece care mi-a făcut foarte bine, dezumflându-mi piciorul și calmând durerea.

În ultimele trei zile prietenii mei se ocupaseră cu amenajarea: curățenie, cumpărături, reparații. Locul începea să arate bine. Era un mare progres față de magaziile enorme, murdare și reci în care ne instalaserăm la început.

Katherine îmi spuse că George fusese convocat la o întâlnire cu cineva din P.C.W. De dimineată devreme plecase cu Henry, spunându-i numai că vor lipsi toată ziua.

Am ațipit un pic. Când m-am trezit, eram singur, iar piciorul arăta mai bine. Am decis să fac un duș.

Era o instalație de mântuială, o țeavă prin care venea numai apă rece, pusă într-un șifonier mare de mine și Henry. M-am dezbrăcat și am deschis ușa șifonierului. Katherine era înăuntru, goală. Tocmai se clătea. Mă privi fără surprindere, fără să spună nimic. În loc să-mi cer scuze și să închid ușa, am luat-o în brațe. Se înfioră ezitând. Natura își cerea drepturile. Am rămas mult timp în pat discutând. Sub răceala profesională de care dădea dovadă zi de zi se ascundea o ființă afectuoasă, sensibilă și foarte feminină.

Înainte de Operațiunea Arme era secretară într-un birou parlamentar. Își împărțea locuința cu o prietenă. Într-o seară o găsisese împușcată și violată. Aflase că autorul era un negru și astfel intrase în Organizație.

Katherine cumpăraseră un pistol, păstrându-l și după intrarea în vigoare a legii Cohen. Apoi, ca alți un milion de cetățeni, fusese umflată în cursul unei razii. Îl întâlni pe George într-un centru de detenție. Înainte de asta era apolitică, declarându-se „liberală” mecanic, așa cum o fac majoritatea oamenilor. Fără a analiza, accepta în mod superficial ideologia contra naturii dictată de mijloacele de informare și guvern. Nu era nici bigotă și nici plină de resentiment, factori care duc la angajamente liberale.

După eliberare, George îi dădu să citească câte ceva despre rasă, istorie și niște cărți scoase de Organizație. Katherine realiză pentru prima dată rolul central al evreilor în descompunerea și distrugerea civilizațiilor. Tot pentru prima dată își puse probleme serioase asupra chestiunilor rasiale și culturale. Cel mai important era însă câștigul unei identități rasiale. Depășise o viață întreagă de spălare pe creier care te reducea la stadiul unui atom uman, izolat într-un cadru cosmopolit haotic.

Își pierduse slujba de la Parlament și se angajă în serviciul Organizației ca dactilografă, fiind rapid avansată la rangul de corector, apoi de redactor. Din proprie inițiativă a redactat articole pentru foile Organizației. Cel mai tare o interesa rolul femeilor în cadrul Organizației și în societate. Luna trecută fusese numită redactor-șef la o publicație a Organizației destinată în primul rând femeilor.

Carierea sa publicistică era compromisă, măcar pe moment. Contribuția ei principală la efortul nostru era dată de cunoștințele ei în deghezare și de forța ei de muncă.

Chiar dacă George o introdusese în Organizație, nu se petrecuse nimic între ei. Erau amândoi prea ocupați în departamente diferite. Mai ales George, fiind curier și colecător de fonduri, nu stătea prea mult în același loc niciodată.

Din pură coincidență s-au regăsit în aceeași unitate, iar George manifestă clar un interes față de ea. Cum el e șeful nostru, mi-am ascuns sentimentele. Acum mi-e teamă că lucrurile vor deveni mai delicate. Dacă George nu se poate resemna, va fi necesar un transfer de personal între noi și o altă unitate din regiune.

În orice caz, avem probleme mai importante pentru moment. Când s-au întors George și Henry, am aflat că studiaseră toată ziua cartierul general național al F.B.I. Unitatea noastră trebuia să-l arunce în aer!

Ordinul inițial venea de la Comandamentul Revoluției. George îl primise de la P.C.W. care ne selectase dintre toate unitățile pentru această misiune.

În aparență, Comandamentul Revoluției a decis să treacă la luptă împotriva Sistemului înainte ca acesta să ne aresteze „legalii” și să pună la punct sistemul informatizat de pașapoarte.

Ordinul i-a fost dat lui George după ce a fost convocat încă o dată la P.C.W., ieri. Vom fi ajutați de Unitatea 8.

În mare, planul este următorul: Unitatea 8 va pune la loc sigur o mare cantitate de explozibil – între 5 și 10 tone. Noi vom deturna un camion care aduce marfă la F.B.I., vom merge la ascunzătoare și vom încărca explozibilul. Apoi, lăsam camionul la intrarea pentru mărfuri a clădirii, amorsăm încărcătura și plecăm.

În timp ce Unitatea 8 va rezolva problema explozibilului noi va trebui să punem la punct detaliile misiunii, inclusiv orarul de recepție a mărfurilor la F.B.I. Ne-am acordat zece zile.

Eu va trebui să concep și să realizez mecanismul detonator al bombei.

V

3 octombrie 1991. Mi-am încetat pentru moment munca la proiectul F.B.I. pentru a mă dedica unor activități de amenajare interioară. În noaptea trecută am pus la punct alarma de perimetru, iar azi am făcut o muncă grea și murdară, săpând la tunelul care va fi ieșirea noastră de urgență.

Pe toate laturile clădirii am dispus detectori de mișcare, legați în interior la un bec și o alarmă sonoră. Detectoarele sunt simple, două benzi de tablă atent disimulate pe sol realizează contactul și ne semnalează dacă vine cineva.

Această metodă nu poate fi utilizată la intrarea principală deoarece e din beton. Am ales soluția unei celule fotoelectrice plasată de o parte și de alta a aleii, pe niște stâlpi de curent.

Pentru a disimula sursa de lumină și celula a trebuit să dau câteva găuri în stâlpi și m-am chinuit nițel cu reglajele.

Katherine mi-a fost de mare ajutor pentru treaba asta ajustând delicat sursa de lumină.

Am curățat groapa care servea pentru schimbul de ulei și repararea camioanelor, constatând cu surprindere că aceasta dădea direct în canalizare. Ridicând grilajul am observat că se putea intra în canalizare și circula prin ea, tubul având cam doi metri. La ieșire, după circa 400 de metri, era un grilaj mare, solid pe care însă l-am tăiat discret. Cu un minim efort se poate ieși pe aici în caz de urgență. Taluzul gropii este destul de înalt, un om nefiind vizibil din stradă, locul e minunat.

Din păcate, cei de la garaj aruncaseră ulei aici ani de zile. Stratul era gros de cinci centimetri prin tub. Am ieșit murdar din cap până în picioare.

Henry și George erau în oraș, iar Katherine mă puse să mă dezbrac înainte de a ieși din groapă. Declară că pantofii și hainele trebuiau aruncate. De fiecare dată când fac un duș rece regret amar nic faptul că nu am făcut și o instalație de apă caldă.

6 octombrie. Azi am terminat mecanismul detonator pentru bomba F.B.I.-ului. A trebuit să aștept până ieri fiindcă nu știam ce tip de explozibil vom utiliza. Cei din Unitatea 8 au furat niște explozibil de la un șantier. Este o gelatină combustibilă.

Oricum, am rezolvat problema inițiatorului. Gelatina este destul de sensibilă pentru a fi aprinsă cu un detonator pe bază de acid, iar cantitatea e suficientă pentru a detona orice încărcătură – asta dacă Unitatea 8 găsește explozibil.

Am băgat gelatina într-o conservă de compot de ananas, plasând bateriile și ceasul pe capacul acesteia. Am legat totul la un întrerupător situat la capătul unui fir de 20 de picioare. Când vom încărca camionul cu explozibil cutia va fi plasată în spate, peste două butoaie de gelatină. Întrerupătorul va fi plasat la îndemână, în cabină.

Fie Henry, fie George – probabil Henry – va conduce camionul în zona de recepție a mărfurilor. Înainte de a ieși din cabină el va porni ceasul. Peste zece minute totul va sări în aer. Sperăm ca acesta să fie sfârșitul clădirii F.B.I.-ului și al sistemului informatizat de pașapoarte pe care Z.O.G. a aruncat trei miliarde de dolari din banii publici.

Acum șase sau șapte ani au lansat ideea pașaportului intern pentru a testa reacțiile opiniei publice, sub pretextul identificării și expulzării emigranților ilegali.

Chiar dacă mulți cetățeni și-au dat seama unde putea să ducă asta, cea mai mare parte s-a mulțumit cu explicațiile politicianilor. Numeroși lideri de sindicat, temându-se de mâna de lucru ieftină, au găsit ideea excelentă. Liberalii se opuneau din principiu, considerând că e o dovadă de „rasism” – imigranții clandestini erau considerați în bloc sub-oameni. Când guvernul a acordat cetățenia tuturor celor veniți din Mexic de peste doi ani orice opoziție s-a evaporat.

Devine din ce în ce mai ușor pentru guvern să manipuleze poporul american – mai ales pe republicanii naivi sau pe sofisticați liberali. Cei care criticau dispoziția guvernului au fost de acord cu pașaportul intern când Big Brother le-a explicat că așa vor fi eliminați „rasiștii” – cum ne tot ponegresc ei.

Dacă libertatea poporului american ar fi singura miză, existența Organizației ar fi pe deplin justificată. Americanii și-au pierdut dreptul la libertate. Sclavagismul este o instituție justă și meritată de un popor ca al nostru, lipsit de bărbăție, indulgent și credul. De fapt suntem deja sclavi. Am permis unei minorități străine, pe cât de abilă, pe atât de dăunătoare, să ne înlanțuiască sufletele și mințile. Lanțurile spirituale sunt mult mai autentice decât lanțurile de oțel care ne vor strânge în curând încheieturile.

De ce nu ne-am revoltat cu treizeci și cinci de ani înainte, atunci când școlile noastre au fost transformate în jungle prin amestecul rasial? De ce le-am înghițit minciunile despre vaccinuri și binefacerile medicinei moderne? De ce am acceptat să le ingurgităm toate produsele toxice? De ce nu i-am expulzat de acum cincizeci de ani, în loc să-i lăsăm să ne ucidă în războiul lor mondial și să pună în genunchi Europa, instaurând Guvernul Mondial?

De ce nu ne-am ridicat la luptă atunci când au venit să ne ia armele? De ce nu i-am scos pe toți străinii aroganți în stradă pentru a le tăia beregata? De ce nu am ridicat ruguri imense în fiecare piață

din America? De ce nu am terminat definitiv acest clan arivist și infect, ieșit din mlaștinile Orientului, în loc să-i lăsăm să ne injecteze porcării transgenice, să ne dezarmeze pentru a ne transforma în vite de povară?

Răspunsul este simplu. Dacă totul s-ar fi petrecut dintr-o dată, poporul s-ar fi răsculat. Dar lanțurile au fost legate imperceptibil, fir cu fir.

Un lucru pe care istoricii vor trebui să-l lămurească – dacă va mai supraviețui cineva din rasa noastră pentru a scrie istoria acestei perioade – este procentajul de premeditare și de întâmplare din procesul care ne-a transformat din oameni liberi în vite.

Putem pune totul pe seama propagandei, a presei, a școlii, a bisericii și a guvernului? Sau trebuie să dăm o mare responsabilitate decadentei, modului de viață debil în care se bălăcesc occidentalii în secolul XX?

Poate că între cele două este o legătură. Ar fi dificil să le separi. Spălarea pe creier a făcut decadența mai ușor de acceptat, iar decadența ne-a pregătit pentru spălarea pe creier. Am fost orbiti de copaci și nu am văzut pădurea.

Un lucru este cert. Nu numai libertatea se află în joc. Dacă Organizația pierde, totul este pierdut. Istoria noastră, moștenirea noastră, tot sângele și sacrificiile noastre. Inamicul nu are decât un țel: distrugerea fundamentului rasial al existenței noastre.

Scuzele pentru eșec nu ar avea nici un efect la marionetele multre. Nu vor mai exista albi care să-și amintească de noi – pentru a ne ierta sau a ne condamna nebunia.

Dacă eșuăm, această planetă va reveni acolo unde se afla acum milioane de ani: lipsită de ființe raționale, se va învârti la nesfârșit în hăul cosmic.

11 octombrie. Măine va fi marea zi. Decizia finală a fost luată după-amiază în timpul unei reuniuni la Unitatea 8. Eu și Henry am fost prezenți, ca și un corp de ofițeri de la Comandamentul Revoluției, ceea ce indică urgența.

În mod normal, cei de la Comandamentul Revoluției nu se implică la nivel operațional. Primim ordine de la P.C.W. și tot la ei raportăm. Câteodată participă Comandamentul de Est. Era vorba atunci de decizii simple, privind mai ales echipamenteul de comunicare.

Prezența maiorului Williams la reuniune ne-a făcut o puternică impresie. Am fost convocat ca responsabil pentru buna funcționare a bombei. Henry era în calitate de purtător al acesteia. Pe ordinea de zi se afla incapacitatea Unității 8 de a obține suficient explozibil. Ed Sanders, expertul în bombe al Unității 8 și – foarte interesant, antrenat de F.B.I. – cunoaște structura și dispunerea clădirii.

Cu cea mai mare grijă, am socotit că avem nevoie de 10.000 de livre de TNT sau ceva echivalent pentru a obține efectul scontat. În loc de asta, avem ceva mai puțin de 5.000 de livre, mai ales îngrășă-minte pe bază de nitrat de amoniu – mult mai puțin eficace.

După gelatină, Unitatea 8 a luat și 400 de livre de dinamită de la un hangar de metrou în construcție. Deși se găsește din belșug la metrou, dinamita e depozitată în cantități mici și bine păzită. Cei din Unitatea 8 au fost interceptați atunci când o luau.

Marțea trecută, trei oameni din Unitatea 8 au luat nitratul de la o fermă din împrejurimi. Amestecat cu reziduuri petroliere dă o combinație destul de explozivă când e vorba să ridici praf și pietre. Dar ca să distrugi două planșee de beton armat ca să generezi prăbușirea fațadei, nu e de ajuns.

Până la urmă, Unitatea 8 a decis că operațiunea trebuia să înceapă. Cei care furaseră nitratul s-au dus să spargă un arsenal militar. Erau sprijiniți de un infiltrat în tabăra respectivă, mi-a spus Ed Sanders.

Dar, până azi, nu avem nici o veste de la ei, iar Comandamentul Revoluționar nu este dispus să aștepte. Argumentele pro și contra sunt următoarele: Sistemul încearcă să ne lovească arestându-ne infiltrații, de care Organizația are mare nevoie inclusiv financiar. Dacă fondurile provenite de la „legali“ scad, unitățile clandestine vor fi obligate să se lanseze în mari jafuri pentru a supraviețui.

De asemenea, Comandamentul Revoluționar estimează că trebuie să lovim imediat Sistemul. O explozie nu va străpunge numai încercuirea legalilor de către F.B.I., ci va ridica și moralul Organizației, demonstrându-ne capacitatea de reacție. Am ghicit că cele două obiective erau prioritare față de obiectivul principal – al distrugerii bazei de date.

Pe de altă parte, dacă am fi provocat o explozie minoră, am fi eșuat de două ori, dezvăluind inamicului scopurile și tacticile noastre. Va fi mai dificil de atins ordinatoarele apoi. Acesta era punctul de vedere al lui Henry, care are capacitatea de a-și păstra în permanență sângele rece.

Sunt sigur că și Comandamentul își dă seama de consecințele pe care le poate avea graba, dar el trebuie să ia în calcul și alte variabile, pe care noi le ignorăm. Williams e convins că trebuie să luăm prin surprindere F.B.I.-ul, altfel vom fi striviți. Cea mai mare parte a discuției de azi s-a concentrat asupra sursei de explozibil.

Intrând cu camionul la recepția mărfurilor, e clar că nu vom putea provoca pagube majore, spațiul fiind prea larg, cu actuala cantitate de material.

Am distruge birourile care dau spre curtea interioară, dar nu fațada și nici atât subsolul unde se află prețioasele computere. Câteva sute de persoane ar fi ucise, dar mașinile ar continua să funcționeze.

Sanders a mai cerut o zi pentru procurarea explozibilului, dar nimeni nu mai are încredere în ei.

Ne-am decis să plasăm bomba la primul nivel al subsolului. Dacă o punem sub curtea interioară, efectul va fi devastator. Asta ar antrena și planșeul celui de-al doilea nivel în subsol, îngropând astfel calculatoarele. Cea mai mare problemă rămâne structura de rezistență a clădirii, pe care trebuie să o facem inutilizabilă. Sursele de energie și rețelele de comunicare din clădire ar trebui să fie și ele distruse. În absența unui plan detaliat al imobilului, unei echipe de arhitecți și de ingineri de geniu, nu putem decât să ne dăm cu părerea.

Problema e că la subsol este dusă numai o mică parte din marfă, intrarea fiind de obicei închisă. Henry spune că e gata să forțeze porțile cu camionul.

În fine, mâine vom ști mai multe.

VI

13 octombrie 1991. Ieri, la ora 9 și un sfert, bomba a explodat la F.B.I. Grijile noastre s-au dovedit fără fundament; pagubele sunt enorme. Am întrerupt cea mai mare parte a activităților federale în acest sector pentru câteva săptămâni. Am pulverizat și noul complex informatic, deci ne-am atins pe deplin obiectivul.

Munca mea a început la 5 dimineata. L-am ajutat pe Ed Sanders să amestece reziduurile fierbinți cu îngrășămintele pe bază de nitrat de amoniu în garajul Unității 8. Am muncit trei ore pentru a fabrica 44 de saci de explozibil.

Între timp, George și Henry s-au dus să fure camionul. Cu numai două tone și ceva de explozibil nu aveam nevoie de ceva prea mare.

Am decis să șutim o camionetă de aprovizionare. Când șoferul, un negru, opri ca să lase niște materiale, Henry îl trase din mașină și-i tăie gâtul în tăcere.

George venea cu mașina noastră în spate, în timp ce Henry ducea camioneta în garaj. Au ajuns exact când eu și Ed terminaserăm treaba. Sunt siguri că nimeni nu a observat nimic.

Ne-a luat o jumătate de oră să descărcăm produsele de birotică din camionetă și să încărcăm cu grijă dinamita și sacii de îngrășământ. În final, am conectat firul la întrerupător.

George și cu mine am mers la F.B.I., Henry ne urmărea cu camioneta. Am încercat să parcam în apropierea intrării în subsol, așteptând să se deschidă pentru un alt camion. Henry aștepta în „al nostru“ la capătul străzii. Intrând în clădire, i-am făcut semn lui Henry. Am lăsat camionul și am plecat liniștiți.

Eram cam la două străzi depărtare când am auzit un zgomot înfiorător, iar solul a început să trepideze sub picioarele noastre. Era un sunet pătrunzător, însoțit de zgomotul a mii de geamuri sparte. O ploaie fină și ucigașă de cioburi începu. Am fost surprinși să constatăm că totul era intact, însă din subsol ieșea o coloană groasă de fum.

Zeci de persoane se agitau în jurul zonei de livrare. Mulți sângerau abundent și cu toții erau în stare de șoc. George și cu mine ne-am luat inima în dinți și am intrat. În aiureala generală nimeni nu ne-a observat.

Scena din curte era de dezastru total. O aripă întreagă se prăbușise, iar curtea nu mai era decât o groapă enormă. Zidurile căzuseră, iar fumul ieșea de peste tot. De jur împrejur erau presărate bucăți de membre și corpuri omenеști.

Am făcut câțiva pași pentru a evalua mai bine pagubele produse. Toată curtea era tapetată cu hârtii, probabil un dulap enorm cu dosare se spărsese. Încercam un amestec de satisfacție și groază față de ceea ce realizasem. Capul lui Henry apăru dintr-o groapă, era negru tot. Am fost surprinși, căci el ar fi trebuit să o șteargă imediat. Ne-a explicat că s-a pus la adăpost și a rămas în așteptare după ce a parcat camionul. Avea în mână o factură de livrare în caz că l-ar fi întrebat cineva, dar nu l-a controlat nimeni. Trecu prin fața paznicului negru, urcă pe rampă și ieși în stradă. A așteptat lângă o cabină telefonică, iar cu un minut înainte de explozie a sunat la „Washington Post“. Mesajul era următorul: „Acum două săptămâni lați omorât pe

Carl Hodges la Chicago. Aducem scorul la egalitate omorându-i pe cei din poliția politică. În curând vom termina cu toți trădătorii. Trăiască America albă!”

Asta ne va aduce câteva editoriale frumoase.

Înainte de a pleca, Henry a intrat în subsol. La ieșire, ne-a arătat fericit o lumină galbenă care își făcea loc prin valurile de fum, apoi a băgat bricheta în buzunar. Henry face cât o armată.

La plecare am văzut o fată de circa douăzeci de ani zăcând rănită. Avea piciorul prins sub niște dărâmături și pierdea mult sânge. Am improvisat un garou și am cărat-o delicat spre stradă. Urla de durere, iar piciorul îi atârna rupt. Aceasta era rana cea mai gravă, scăpase ieftin. Când m-am aplecat să o îngrijesc am auzit pentru prima dată urletele și gemetele zecilor de răniți din curte. A fost un spectacol oribil pe care nu-l voi uita niciodată.

După primele estimări, circa 700 de persoane și-au pierdut viața. Cifra include și cei 150 de oameni din subsol care nu au fost găsiți niciodată.

Reporterii spuneau că nu se poate intra în subsol decât după câteva săptămâni, când vor fi înlăturate resturile. Toată lumea e convinsă că bazele de date au fost distruse.

Am urmărit toată ziua reportajele Televiziunii. Zeci de medici scoteau trupuri de sub dărâmături. Avem o mare responsabilitate, mai ales că majoritatea victimelor nu sunt decât pioni, tot atât de angajați ca și noi în favoarea infectei filosofii rasiale a Sistemului.

Dar nu avem altă cale. Trebuie să ucidem oameni nevinovați pentru a dărâma Sistemul. Cancerul e prea întins. Trebuie să-l smulgem din carnea sănătoasă înainte ca rasa noastră să piară.

Am discutat îndelung pe tema asta și suntem convinși că acțiunea noastră este pe deplin justificată, dar e dureros să vedem suferința propriului nostru popor. Asta pentru că americanii au refuzat timp de zeci de ani să ia măsurile neplăcute care se impuneau și pe care suntem forțați să le punem noi în aplicare.

Aici e cheia problemei. Concepția generată de ciuma iudeo-liberalo-democratico-egalitaristă care ne-a atins se manifestă în nepăsarea noastră, în refuzul de a realiza realitatea vieții. Liberalismul e o filosofie esențialmente feminină, o viziune supusă asupra lumii. Poate că un adjectiv mai bun decât feminin se impune: infantilă. E salvarea celor slabi care nu înțeleg că lumea nu este o creșă roz plină de haleală, unde leii dorm lângă mielușei, iar toată lumea este veșnic fericită.

Chiar dacă oamenii din rasa noastră, sănătoși din punct de vedere spiritual, ar dori o lume ca aceasta și tot ar fi imposibil. Unghiul este tipic oriental. Punctul de vedere al sclavilor față de credința oamenilor liberi din Thulé.

Dar opinia asta s-a infiltrat în întreaga societate. Chiar cei care nu acceptă conștient ideile liberale au fost corupți de acestea. Deceniu după deceniu, problema rasială s-a agravat. Majoritatea celor care doreau să păstreze America albă nu au avut niciodată curajul să privească realitatea în față.

Toți liberalii și jidanii au fost gata să acuze „inumanitatea“, „injustiția“, „genocidul“, iar cea mai mare parte dintre ai noștri s-au ascuns în vizuinile lor ca iepurii speriați. Niciodată problema rasială nu a putut fi rezolvată într-un mod „echitabil pentru toți“. Asta e valabil atât pentru chestiunea evreiască cât și pentru imigrație, suprapopulare, eugenie și o sută de alte probleme asemănătoare.

Da, incapacitatea de a înfrunta realitatea și de a lua măsuri delicate, iată simptomul sindromului liberal. Încercarea de a evita o chestiune dezagreabilă, dar minoră din prezent, o transformă într-o dificultate fără ieșire în viitor. Singurul mod în care funcționează statul liberal este amânând problemele.

Rămâne că de fiecare dată când camerele filmau trupuri zdrobite extrase de sub dărâmături stomacul mi se strângea și nu mai puteam respira. Ne-am luat o responsabilitate teribilă, teribilă.

Este clar că mass-media controlată încearcă să convingă oamenii de grozăvia celor petrecute punând accentul pe suferință, prim-planuri însângerate, interviuri cu cei scăpați sau cu părinții victimelor și sunt pregătite să smulgă lacrimile telespectatorilor.

Reporterii pun întrebări de genul: „Ce fel de bestie umană a putut face așa ceva?“

Trebuie să recunoaștem că faptul este fără precedent. Toate bombe, incendiile și atentatele stângii sunt jocuri de copii față de ce am făcut noi.

Dar ce diferențe în presă! Îmi amintesc de prezentarea atentatelor marxiste de pe timpul Vietnamului. Multe clădiri guvernamentale au fost incendiate sau dinamitate, numeroși inocenți au fost uciși. Acelea se numeau însă „acte de protest“ pline de idealism.

O bandă de negrotei înarmați, „Black Panthers“, se tot bătea cu poliția, atunci presa interviewa rudele cioroilor uciși, niciodată pe cele ale polițiștilor. Când o negresă a declanșat un măcel într-o sală de

tribunal și l-a ucis chiar pe judecător, presa s-a repezit să-i ia apărarea și a încercat chiar să o transforme în eroină populară.

După cum a anunțat Henry, vom începe să egalăm scorul. Până când vom avea o presă liberă în țara asta, multe gâturi de redactori și directori vor trebui tăiate.

16 octombrie. M-am întors la prietenii mei din Unitatea 2. Scriu aceste cuvinte la lumina unei lanterne pe care au instalat-o în podul din staul pentru Katherine și pentru mine. E cam răcoare și rustic, dar avem un pic de intimitate. E prima dată când petrecem o noapte în doi.

N-am venit aici ca să ne giugiulim în fân, ci ca să recuperăm o încărcătură de muniții. Cei din Unitatea 8 care au plecat pentru treaba cu F.B.I.-ul aproape au reușit.

Nu mi-au dat toate detaliile, dar au furat o camionetă de două tone și jumătate de la un depozit din Aberdeen. L-au umplut cu muniție și au plecat cu ajutorul unuia dintre oamenii noștri infiltrați. Din păcate au fost surprinși când jefuiau un bunker și obligați să deschidă focul pentru a scăpa. Unul dintre ei a fost serios rănit.

Au reușit să scape de urmăritori. Trebuie să rămână ascunși până la noi ordine. Rănitul se pare că este în curs de vindecare.

Camioneta a fost complet refăcută, vopsită în alte culori. E imposibil să o mai identifice cineva, căci trebuie să plece spre Washington.

În orice caz nu-și vor lua toate munițiile cu ei. Cea mai mare parte va fi stocată aici, servind la aprovizionarea unităților din regiune. P.C.W.-ul a permis unității noastre să fie primul beneficiar al munițiilor de aici.

Alegerea e vastă. Cele mai interesante sunt cutiile de grenade cu fragmentare – 750 de grenade de mână. Vom lua două cutii cu noi.

Din cele 100 de mine de diverse tipuri și forme vom lua două sau trei cutii.

Avem și detonatoare și amorse. Cutii de detonatoare pentru bombe, grenade, opt bobine de fitil lent, termit, în mare, 500 de livre de tot felul de bombe. Au făcut așa un zgomot băgând totul în camionetă, încât au fost auziți de un paznic. Noi urmează să recuperăm 250 de livre de tritonal (TNT amestecat cu pulbere de aluminiu, putându-se utiliza pentru bombe mai mici).

Katherine și cu mine eram foarte fericiți că putem face acest drum împreună, dar situația e încurcată. George mi-a cerut să merg

cu Henry, iar Katherine s-a opus spunând că până acum nu a participat la acțiunile unității noastre. Nu dorea să rămână în postura de bucătăreasă și menajeră pentru noi.

Am încercat să calmez lucrurile, sugerând că bate mai puțin la ochi când un bărbat și o femeie sunt într-o mașină. Poliția își făcuse obiceiul să oprească și să controleze mașini la întâmplare.

Henry îmi acceptă sugestia, iar George trebui să fie și el de acord. Eram îngrijorat, aproape sigur că bănuiește ceva. Nu ne-am dat în vileag legătura, dar oricând George și Henry pot ghici că e ceva între noi. Asta creează o situație conflictuală. George și Henry sunt și ei masculi sănătoși, iar Katherine este singura femelă. Avem o problemă de disciplină organizațională.

Organizația permite cuplurilor căsătorite, când se regăsesc în aceeași unitate, ca soțul să aibă un drept de veto asupra ordinelor date soției sale. În afară de această excepție, femeile sunt supuse aceluiași reguli de subordonare ca și bărbații. Toate infracțiunile față de regulamentul Organizației sunt pedepsite sever.

Katherine și cu mine am discutat și, deși nu vedem relația noastră ca pur fizică, nici nu ne simțim obligați să ne formalizăm pentru moment. Primul motiv este că noi avem mult de învățat unul de la celălalt, al doilea motiv este angajamentul față de Organizație și față de unitatea noastră.

În orice caz, lucrurile trebuiesc rezolvate cât mai repede.

VII

23 octombrie 1991. Unitatea noastră a îndeplinit trei misiuni în ultimele zile. În total, Organizația a produs peste 200 de incidente în diverse părți ale țării. Suntem în plin război de gherilă.

Lunea trecută, noaptea, Henry, George și cu mine am făcut o descindere la „Washington Post”. A fost o treabă rapidă, cu puțină pregătire.

Henry era pentru măcelărirea personalului înainte de închiderea ediției. Am fi putut arunca grenade prin birourile șefilor, de la etajul șase, terminându-i apoi cu mitralierele.

George consideră că era prea riscant, retragerea fiind dificilă. Sute de oameni lucrau în clădire, iar zgomotul i-ar fi atras fără îndoială.

Pe de altă parte, tipografia ziarului e vizibilă printr-o vitrină enormă de la parter. Am făcut deci un fel de bombă dintr-o mină antitanc.

Avea șase livre și era destul de compactă, putând fi aruncată ca o grenadă clasică.

Am parcat la 100 de metri de intrare. George a dezarmat paznicul, iar Henry a spart fereastra cu pușca sa cu țeava tăiată. Am aruncat mina/grenadă care a intrat exact între rulourile presei celei mai apropiate care imprima tirajul de a doua zi.

Ne-am aruncat după un parapet în timpul exploziei, apoi Henry și cu mine am aruncat încă șase grenade cu termit în tipografie. Am revenit în strada principală înainte ca cineva să iasă din clădire. Nimeni nu a văzut mașina.

În dimineața următoare, ziarul a ajuns cu o oră mai târziu la tarabe, iar abonații l-au primit ca de obicei. Chiar dacă edițiile de dimineață au fost distruse, ziarul nu a suferit mari pagube. Am distrus numai o mașină de tipărit, incendiul a fost minor. „Post“-ul nu și-a pierdut deloc capacitatea de a răspândi minciuni veninoase, în ciuda eforturilor noastre.

Eram întristați de acest rezultat. Era clar că ne asumasem riscuri disproporționate față de ce am fi putut realiza. Nu ne vom mai angaja în acțiuni proprii fără o evaluare clară a obiectivelor. Am semăna cu o armată de musculițe care atacă un elefant. Fiecare lovitură trebuie minuțios calculată în funcție de obiective.

Ideea lui Henry de a ataca birourile pare mai bună acum. Ar fi trebuit să punem la punct un plan mai bun pentru a paraliza „Post“-ul, în loc să ne repezim pe tipografie. N-am reușit decât să-i punem în gardă.

Trebuia să ne spălăm acest eșec. Presupunând că toată echipa editorială lenevește prin case, după ce a trebuit să rescrie ziarul noaptea, ne-am hotărât să le facem o mică vizită.

Am început studiul ziarului. Ne-a reținut atenția editorialul redactorului-șef, scris cu o mare patimă contra noastră. Cuvintele sale trădau ura talmudică. Rasiștii nu merită nici o milă din partea poliției, spunea el. Trebuie să fie omorâți în stradă ca niște câini turbați. Ce contrast față de solitudinea cu care tratează crimele și violurile comise de negri! Intră în contradicție cu poziția sa față de „brutalitatea poliției“.

Singura soluție era să-i oferim propriul tratament.

Henry și cu mine am luat autobuzul pentru a ajunge pe centura orașului. De acolo ne-am deplasat cu un taxi, oferindu-i și șoferului – un negru, o călătorie țeapănă în portbagaj.

Am așteptat în taxi în timp ce Henry încerca să intre. O femeie îl întrebă ce dorește, iar el îi spuse că a adus un pachet de la „Post“. Când a apărut redactorul în ușă, Henry practic l-a despicat în două cu pușca sa tăiată, ascunsă sub haină.

Miercuri, toți patru (Katherine era pe post de șofer), am distrus cel mai puternic emițător TV din Washington. Asta a fost o acțiune riscantă, la un moment dat am crezut că până aici ne-a fost.

Nu putem cunoaște încă efectele asupra publicului. Cea mai mare parte își vede de treabă ca de obicei.

Ceva efecte s-au produs totuși. Garda Națională din 12 state a fost chemată să sprijine poliția locală. Acum fiecare clădire guvernamentală din Washington e păzită 24 de ore din 24. La fel se întâmplă cu multe centre de presă din țară.

Într-o săptămână, cred că fiecare deputat, fiecare judecător federal și fiecare birocrat își va asigura serviciile unor gărzii de corp. Uniformele, sacii de nisip și mitralierele armate pe care toată lumea le vede prin Washington vor ajuta poate publicul să deschidă ochii – deși sunt sigur că situația e mai puțin dramatică în vestul țării decât aici.

Cea mai mare problemă este filtrul mass-media prin care oamenii ne percep. Putem produce destule necazuri pentru a câștiga atenția presei, dar ea adoptă tactica inversă: înecarea auditoriului în distorsiuni, minciuni și jumătăți de adevăruri despre noi. În ultimele două săptămâni au încercat să convingă oamenii că noi suntem diavolul în persoană, o amenințare pentru tot ceea ce este decent, nobil și respectabil.

S-au dezlănțuit cu toată furia împotriva noastră. Când nu mai dau reportaje trucate, lungi „retrospective“ acoperă paginile și jurnalele de știri. Totul e ilustrat cu fotografii trucate care ar trebui să reprezinte activități și reuniuni ale Organizației. „Expertii“ își dau cu părerea prin platouri – ciroul e totul! Mi-e teamă că publicul american e destul de credul și va lua de bune poveștile lor fantastice.

Acum se repetă campania orchestrată contra lui Hitler încă din anii '40: poveștile lui Hitler nebun tăvălindu-se pe covoare, planurile de invazie a S.U.A. și copii transformați în abajururi și săpun.

Abundă „mărturiile“ unor fete răpite și plasate în bordeluri național-socialiste, fără a trece cu vederea imaginarele povestiri horror cu camerele de gazare și cele șase milioane de victime care s-au dovedit foarte rentabile. Evreii au reușit să-i convingă pe americani de au-

tenticitatea acestor mituri. Rezultatul celui de-al Doilea Război Mondial nu a fost altul decât măcelărirea rasei albe și plasarea Europei de Est într-un gigantic lagăr de concentrare comunist.

Acum, se pare că Sistemul a hotărât să declanșeze o nouă isterie generală, prezentându-ne drept mai periculoși decât suntem în realitate. Noi suntem nemții.

Astfel, Sistemul cooperează din ce în ce mai bine pentru sensibilizarea conștiinței colective față de lupta noastră. Cel mai grav e că bănuiesc vârfurile Sistemului de a nu fi atât de jenate de acțiunile noastre pe cât lasă să se vadă. Se servesc în mod cinic de noi pentru a-și face acceptate aberațiile – cum ar fi pașaportul intern.

Unitatea noastră a primit sarcina directă de a combate mijloacele de informare din zonă. Este clar că nu vom câștiga numai prin acțiunea directă. Sunt prea mulți. Trebuie să convingem o parte importantă dintre compatrioții noștri de necesitatea și justetea acțiunilor.

Suntem obligați să facem propagandă, iar la acest capitol nu prea am strălucit. Unitățile 2 și 6 erau însărcinate cu propaganda la Washington. Henry a adunat un teanc de pe stradă, mie mi-e însă teamă că manifestele nu vor fi de ajuns.

Efortul nostru de propagandă cel mai spectaculos a avut loc miercurea trecută și a sfârșit tragic. În ziua în care am aruncat în aer releul, trei oameni din Unitatea 6 s-au strecurat într-un post de radio și au început să emită un apel de pe o casetă. Se baricadaseră înăuntru și îi închiseseră pe toți angajații într-o anexă. Se gândeau să fugă în timp ce caseta încă mergea, sperând că poliția, crezându-i încă în interior, va arunca gaze lacrimogene, ceea ce le-ar fi lăsat circa un sfert de oră ca să o șteargă.

Polițaii au apărut însă mai repede decât prevăzuseră și au luat cu asalt clădirea, prinzându-i pe ai noștri în interior. Doi dintre ei au fost uciși, iar al treilea, rănit grav, a căzut în mâinile lor. Mesajul nu a fost transmis decât zece minute.

Unitatea 6 este decimată. Supraviețuitorii, două femei și un bărbat, s-au mutat în localul nostru. Am pierdut o unitate de propagandă din cele două de la Washington. Din fericire, mijloacele tehnice și materialul au fost recuperate. În plus, avem pick-up-ul lor care ne va prinde bine dacă rămân aici.

28 octombrie. Noaptea trecută a trebuit să fac cel mai neplăcut lucru pe care l-am făcut de când sunt în Organizație, adică de acum patru ani. Am luat parte la execuția unui rebel.

Harry Powell era șeful Unității 5. Săptămâna trecută, când P.C.W.-ul a dat ordin unității sale să îi asasineze pe doi dintre cei mai înverșunați apărători și purtători de cuvânt ai amestecului raselor – un preot și un rabin, coautori ai unei petiții larg difuzate care cerea Parlamentului avantaje financiare speciale pentru cuplurile mixte – Powell a refuzat misiunea. A trimis un răspuns P.C.W.-ului cum că pe viitor el se opune folosirii violenței și că unitatea sa nu va mai participa la nici un act de terorism.

A fost sechestrat imediat și ieri s-a desemnat câte un delegat din toate unitățile care țineau de P.C.W. – inclusiv Unitatea 5 – în vederea judecării lui. Unitatea 10 nu a putut trimite pe nimeni, și deci 11 membri – 8 bărbați și 3 femei – s-au întrunit într-o încăpere din fundul unui magazin cu cadouri care aparținea unuia dintre membrii noștri „legali”. Eu îmi reprezentam unitatea la această întrunire.

Ofițerul de la P.C.W. a prezentat foarte pe scurt cazul lui Powell. Reprezentantul Unității 5 a confirmat faptele: Powell nu numai că refuzase să se supună ordinului de asasinat, dar ordonase membrilor unității sale ca nici ei să nu ia parte la el. Din fericire, însă, aceștia nu s-au lăsat corupți.

Lui Powell i-a fost acordat dreptul să se apere, lucru pe care l-a făcut vreme de vreo două ore, lăsându-se ocazional întrerupt de întrebările noastre. Chiar m-au șocat cuvintele sale, dar cu siguranță au ușurat mult sarcina participanților, facilitând luarea deciziei.

Harry Powell era prin definiție un „responsabil conservator”. Faptul că nu era un simplu membru al Organizației, ci devenise șef de unitate se răsfîrgea asupra întregii unități, nu numai asupra sa. Singurul lucru pe care îl avea de spus în apărarea sa era că actele noastre de teroare îndreptate împotriva Sistemului urmau să antreneze un asalt treptat, „provocând” Sistemul care lua din ce în ce mai multe măsuri represive.

Asta bineînțeles că o știam toți! Sau cel puțin eu credeam că eram toți conștienți de lucrul acesta. Se pare însă că Powell era de altă părere. În privința asta, el nu înțelesese că, de când e lumea, unul din telurile principale ale unei politici de teroare era să constrângă autoritățile să răspundă cu represalii și să devină din ce în ce mai represive. Acest lucru determină un curent de simpatie față de teroriști în rândurile unei părți a populației. Un alt scop este crearea unor confuzii care să distrugă sentimentul de siguranță al populației și credința acesteia în invincibilitatea guvernului.

Pe măsură ce Powell își continua discursul, era din ce în ce mai limpede că era conservator și nu revoluționar. Vorbea de parcă țelul cel mai important al Organizației era să forțeze Sistemul să instituie anumite reforme, mai degrabă decât să îl distrugă integral, și să construiască ceva radical, fundamental diferit în loc.

Se opunea Sistemului pentru că acesta îi percepea taxe prea mari pe afacerile sale. (Înainte să fim constrânși să intrăm în clandestinitate era proprietarul unei mari fierării.) Se opunea toleranței Sistemului cu privire la negri deoarece crimele și răzmerița nu sunt prielnice afacerilor. Se opunea confiscării armelor de foc deoarece credea că are nevoie de o armă pentru siguranța lui personală. Acestea erau motivațiile unui ultra-liberal, un soi de individ egocentric care își imagina guvernul ca pe o piedică în calea micilor întreprinzători.

Cineva l-a întrebat dacă uitase ceea ce se tot repeta în cadrul Organizației, adică faptul că lupta noastră era menită să asigure un viitor rasei noastre și ca problema libertății individuale era subordonată acestui principiu fundamental. Drept răspuns a spus că tacticile violente ale Organizației nu aduceau nici un beneficiu nici rasei și nici libertății individuale.

Replica sa dovedea încă o dată că nu înțelesese nimic din ceea ce încercam noi să facem. Faptul că inițial fusese de acord să folosească forța împotriva Sistemului s-a bazat pe presupunerea naivă că: „pentru Dumnezeu, le arătăm noi bastarzilor ăștora!” Dar când Sistemul, în loc să facă stânga-mprejur, a continuat să întindă coarda din ce în ce mai tare, Powell a hotărât că politica noastră de terorism venea în contradicție cu țelurile fixate.

Nu putea să accepte faptul că nu se putea retrasa calea care ducea la atingerea obiectivelor noastre. Până în momentul de față am reușit să ne menținem direcția prin furtuna declanșată de Sistem, care va termina prin a conduce corabia Statului pe căi periculoase. Nu o să ne întoarcem și nu o să avem odihnă până când nu vom ajunge la destinație, scufundând corabia aceasta ca să ne imbarcăm pe una nouă.

Poate că avea dreptate când afirma că metodele noastre erau eronate: asta o să vedem din reacția publicului. Dar atitudinea sa și întreg raționamentul său sunt eronate. Ascultându-l pe Powell îmi aduceam aminte de un scriitor din secolul XIX, Brook Adams, și de felul cum împărțea el oamenii în două clase: idealistii și materialistii. Powell era arhetipul omului materialist.

Ideologiile, țelurile, contradicția fundamentală între viziunea noastră asupra lumii și cea a Sistemului – toate acestea nu însemnau nimic pentru el. Nu vedea în filosofia Sistemului decât un vag suport ideologic care, difuzat sub formă de manifeste, era taman bun ca să ne aducă noi recruți. El considera lupta noastră doar ca pe o contestare a puterii și nimic mai mult. Dacă nu puteam să deținem avantaje, ar trebui măcar să-l putem obliga să negocieze cu noi.

Mă întrebam câți alții din Organizație gândeau ca Powell și m-a luat cu friguri. Am fost forțați să ne lărgim rândurile prea repede. Nu am avut suficient timp la dispoziție ca să le inculcăm alor noștri atitudinea devotată care convenea aspirațiilor și doctrinei noastre. Așa am fi putut preveni incidentul Powell, detectându-l mai rapid.

Așa se face că nu prea am avut de ales când am hotărât destinul lui Powell. Aveam de luat în considerare nu numai nesupunerea sa, ci și faptul că, după cum el însuși mărturisise, nu era pe deplin demn de încredere. Să permitem ca unul dintre ai noștri – cu atât mai mult responsabilul unei unități – să îi îndemne deschis pe ceilalți membri să facă un compromis cu Sistemul, chiar acum când războiul tocmai a început... Situația asta nu se putea rezolva decât într-un singur fel.

Cei opt bărbați au tras bățul scurt, iar soarta m-a ales pe mine și alți doi ca să formăm un pluton de execuție. Când Powell și-a dat seama că urma să fie împușcat a încercat să tragă de timp. L-am legat de mâini și de picioare și i-am pus un căluș în gură, întrucât țipa prea tare. L-am dus până la un teren împădurit, dincolo de autostradă, la 10 mile la sud de Washington, l-am doborât cu focuri de armă și l-am îngropat.

M-am întors acasă puțin după miezul nopții, dar nu am reușit să adorm. Sunt tare, tare abătut.

VIII

4 noiembrie 1991. În seara asta, din nou același meniu: supă, pâine și nimic altceva. Banii noștri sunt aproape în întregime delapidati, și tot nu ne vine nimic de la P.C.W. Dacă nu ne vine solda în următoarele două zile, vom fi constrânși să ne mai avântăm într-un atac armat – proiect puțin entuziasmant.

Unitatea 2 pare să posede în continuare rezerve de hrană nelimitate, și am duce-o cu siguranță mult mai rău dacă nu ne-ar fi umplut ei masina cu conserve luna trecută, cu atât mai mult cu cât avem

șapte guri de hrănit. Dar e foarte riscant să conducem până în Maryland ca să ne facem provizii de hrană. Este prea mare riscul să ne prindă vreun control de poliție.

Aceasta este consecința cea mai vizibilă – și cu siguranță pe de parte cea mai iritantă și în ochii publicului, care a urmat campania noastră teroristă. Deplasările cu mașini particulare au devenit un coșmar, mai ales în regiunea Washington, cu blocaje enorme datorate barajelor polițienești. În ultimele zile, activitatea poliției s-a intensificat semnificativ, și asta seamănă bine cu premisele caracteristicilor unei vieți viitoare, caracteristici pe care noi le prevăzusem.

În momentul de față sunt opriți și pietonii, cicliștii și autobuzele. Încă ne mai putem deplasa, dar mult mai greu decât înainte.

Și încă o pană de curent! E a doua oară în seara asta când trebuie să aprindem lumânări. Până anul acesta, cele mai lungi pene de curent aveau loc vara, dar acum suntem în noiembrie și încă mai trebuie să facem față reducerilor „temporare” cu 15% ale energiei pe care le-au decretat în iulie. Nici permanentizarea orei de stingere nu ne scutește de un număr crescând de întreruperi.

Și totuși e sigur că economia asta de energie aduce profit cuiva. Săptămâna trecută, când Katherine a fost suficient de norocoasă încât să găsească câteva lumânări într-o prăvălie, a trebuit să plătească 1.50\$. Kerosenul și benzina pentru lampă erau mult prea scumpe, dar oricum nu erau niciodată pe rafturile magazinelor. Când o să am puțin timp liber o să văd cum pot să o rezolv și pe asta.

Am ținut Sistemul sub tensiune toată săptămâna trecută, mobilizând multe persoane pentru activități care nu presupuneau un risc prea mare. Am atacat de pildă cu grenade vreo 40 de clădiri federale și agenții de presă din Washington, iar unitatea noastră este răspunzătoare pentru vreo 11 dintre acestea.

Dat fiind că este practic imposibil să pătrunzi în clădirile federale fără să treci printr-un post de control ca să fii percheziționat, a trebuit să fim ingenioși. În ideea asta Henry a tras pur și simplu cuiul unei grenade cu fragmentație și a strecurat-o între două cutii dintr-o camionetă cu marfă care aștepta să se deschidă ușa „Washington Post”-ului. A fixat-o în așa fel încât siguranța să fie immobilizată de cele două cutii. Nu a mai rămas în zonă, însă reportajele difuzate ulterior la știri au confirmat că o persoană și-a pierdut viața și alte trei au fost grav rănite într-o explozie din clădirea „Washington Post”-ului.

Totuși cel mai frecvent utilizăm aruncătoare de grenade cuplate la arme de foc. Batem la mai mult de 150 de varzi, însă grenada ex-

plodează întotdeauna prea repede dacă nu modificăm mecanismul de întârziere. Trebuie să fie efectiv utilizate pe ascuns, de la mai puțin de 100 de metri de țintă.

Se trage din mers, de pe bancheta din spate a unei mașini. Sau de la fereastra unei camere goale dintr-o clădire alăturată. Pe timp de noapte tragem dintr-o plantație de arbuști situată într-un părușel din fața clădirii luate drept țintă. Cu puțin noroc, intrăm pe un geam și provocăm o explozie într-un birou sau pe un hol. Dar chiar și atunci când grenada explodează pe un perete exterior se sparg geamuri, se sperie lumea și se instaurează un climat de nesiguranță.

Dacă rezistăm suficient de mult timp, probabil că vom reuși să forțăm guvernul să-și închidă mai toate sediile federale. Asta ne va ajuta să trezim conștiința în funcționarii federali. Însă e limpede că nu putem continua la nesfârșit genul acesta de activități. Ieri l-am pierdut pe unul dintre cei mai buni activiști de la noi – Roger Greene din Unitatea 8 – și vor mai pieri și alții în timp.

Sistemul va câștiga inevitabil războiul acesta de uzură, dat fiind avantajul numeric pe care îl are asupra noastră.

Am discutat între noi problema și am terminat mereu prin a ne împotmoli în același loc: nu există o atitudine revoluționară în America, cu excepția celei adoptate de Organizație. Tot ceea ce am făcut noi în trecut nu pare să fi schimbat ceva în privința asta. E clar că masele populare nu sunt în totalitate de acord cu Sistemul – de fapt valul de nemulțumire a crescut treptat în ultimii șase sau șapte ani, în cursul cărora nivelul de trai a scăzut simțitor – dar în mare parte mai au încă mult prea mult de pierdut. Populația încă mai are mult prea mult confort ca să poată accepta ideea de revoltă.

Ne dăunează și imaginea pe care guvernul o prezintă restului populației ca fiind a noastră. Primim încontinuu informații de la membri noștri „legali” asupra stării opiniei publice. Sunt numeroși cei care acceptă etichetele pe care ni le-a atribuit Sistemul, și anume „gangsteri” și „criminali”.

În lipsa unui soi de simbioză cu populația nu avem cum să recrutăm oameni noi ca să ne acoperim pierderile. Iar această simbioză pare destul de greu de atins, atâta vreme cât Sistemul controlează presa în totalitate. Manifestele și câteva minute ocazionale de emisie nu ne pot fi de mare folos în comparație cu spălarea de creier permanent întreprinsă de Sistem pentru menținerea populației sub dominație.

Tocmai a venit curentul. Acum pot să-mi golesc rucsacul. Câteodată mă gândesc că tocmai slăbiciunile proprii Sistemului vor provoca căderea sa rapidă, cu sau fără ajutorul nostru. Eșecurile consecutive ale puterii reprezintă doar o fisură printre multe altele în edificiul acesta păraginit pe care noi încercăm din răspuțeri să îl demolăm.

8 noiembrie. În ultimele zile s-au făcut schimbări majore în alcătuirea unității noastre. Populația de la noi din sediu a crescut în număr cu patru persoane. Însă ulterior alte patru persoane au plecat, așa că am revenit la numărul inițial. Oricum, componența unității noastre s-a modificat; acum am rămas eu, Katherine, Bill și Carol Hanharan și un fost membru al Unității 6.

Henry și George fac echipă cu Edna Carlson, care li s-a alăturat după drama din Unitatea 6, ca și Dick Wheeler de altă parte, singurul supraviețuitor după raidul poliției în sediul Unității 11, joi. Toți patru s-au mutat în alte sedii din zonă.

Schimbarea aceasta ne permite să fim mai productivi ca înainte. Și rezolvă și problema personală pe care o aveam eu și Katherine. Acum suntem într-o unitate de serviciu tehnic, în vreme ce ceilalți patru care au plecat constituie o unitate de sabotaj și asasinat.

Bill Hanharan este mecanic, artizan și tipograf. Până acum două luni, el și Carol se ocupau de o tipografie în Alexandria.

Soția sa nu-i împărtășește priceperea în ale mecanicii, însă este suficient de competentă ca tipograf. Imediat ce vom avea o altă tipografie aici, sarcina sa va fi să elaboreze o parte din manifeste și celelalte materiale de propagandă pe care Organizația le va distribui clandestin în regiune. Eu continuam să fiu responsabil de echipamentele de comunicație și de artilerie pentru Organizație. Bill mă va asista pe partea cu artileria și va fi și armurierul nostru totodată. Katherine va mai avea o șansă să-și folosească abilitățile redacționale, cel puțin într-o oarecare măsură. Va avea sarcina să transforme propaganda brută primită de la P.C.W. sub formă de filme nedevvelopate, în texte și titluri pentru Carol. Se va putea astfel folosi de rezerva și de concizia care o caracterizează pentru a suprima pasajele inutile și a face modificările necesare montajului.

Ieri, eu și Bill am terminat montajul nostru special de artilerie. Am modificat un aruncător de mine de 4,2 degete ca să trimită proiectile de 81 mm. Transformarea era necesară, întrucât nu reușisem

să facem rost de un aruncător de mine de 81 mm pentru proiectilele pe care le luasem în timpul unui atac armat la Aberdeen Proving Ground, luna trecută. Unul dintre ai noștri avea totuși un aruncător de mine de 4,2 degete pe care îl abandonase departe de locuința sa în 1940.

Organizația a planificat o misiune foarte importantă în următoarele două zile în care se va utiliza aruncătorul de mine. Eu și cu Bill eram presăți de timp ca să terminăm treaba. Cel mai greu ne-a fost să găsim un tub de oțel pe care să îl sudăm în interiorul tubului de 4,2 degete. O dată ce am reușit să găsim un furnizor pentru tub, restul a fost destul de ușor și puteam fi mândri de rezultat.

Azi am făcut o treabă care ni se părea simplă în teorie, însă în practică ne-a dat de furcă mai mult decât am fi putut crede. A trebuit să golim o bombă de 500 de livre ca să recuperăm explozibilul. După multe eforturi și înjurături – plus câteva arsuri de la apa clocotită pe care am improșcat-o – am recuperat explozibilul. După aceea l-am turnat în cutii goale de suc, de unt de alune și altele. Treaba asta ne-a luat toată ziua și ne-a scos pe toți din răbdări. Am făcut destule bombe de mărime medie încât să stăm liniștiți vreo câteva luni de-acum încolo.

Cred că o să descopăr în Bill Hanharan un bun camarad de arme când vom îndeplini împreună noi misiuni pentru Organizație. Am fost denumiți Unitatea 6, iar eu sunt responsabilul. Noua dispunere în spațiul locuibil ne avantajează pe mine și Katherine, dat fiind că împărțim clădirea cu un alt cuplu căsătorit, în loc de celibatari.

Am scris „un alt cuplu căsătorit“, dar bineînțeles că este o greșală, întrucât Katherine și cu mine nu suntem căsătoriți.

În ultimele două luni trecuserăm prin atâtea lucruri împreună și deveniserăm atât de legați unul de celălalt încât o legătură mai puternică decât căsătoria s-a format între noi.

Până acum am găsit întotdeauna o metodă de a rămâne împreună în timpul misiunilor. Acum, o asemenea colaborare nu mai pune nici o problemă.

Este interesant că Organizația, care ne-a impus o viață complet anormală, ne-a condus la relații sănătoase între sexe opuse. Asta face net diferența față de ceea ce se petrece în exterior.

Femeile celibatate sunt teoretic egale bărbaților și sunt supuse aceleiași discipline. Firește însă că femeile sunt protejate în cadrul unităților, chiar răsfătate.

De exemplu, în exterior, violul a devenit un rău omniprezent în zilele noastre. A crescut deja cu o rată de 25% față de anii precedenți, de când Curtea Supremă a S.U.A. a decis că legile care condamnau violul sunt anticonstituționale, presupunând o diferență juridică între sexe. Judecătorii au decis ca violul să fie integrat legal celorlalte tipuri de agresiune. Altfel spus, un viol e pedepsit ca un pumn în nas!

Mișcarea pentru Eliberarea Femeii a primit aceste schimbări cu stupefacție. Nu era exact ce își doreau atunci când au început să lupte pentru egalitatea sexelor. Cred că șefele acestor grupuri, în marea lor majoritate evreice, cunosc scopurile acestor legi.

Purtătorii de cuvânt negri au făcut, firește, elogiul deciziei Curții Supreme. Legile care condamnă violul sunt rasiste, spun ei, fiindcă majoritatea violurilor sunt comise de negri.

În zilele noastre bande de negrotei violatori bântuie pe străzi. Unele femei, de un liberalism aparte, găsesc o oarecare satisfacție masochistă în viol, considerându-l o ispășire pentru sentimentul lor de culpabilitate rasială. Pentru o femeie albă normală acesta e un coșmar cotidian.

Un aspect respingător al acestei probleme este că tinerii albi, în loc să combată această amenințare rasială, s-au decis să pactizeze cu violatorii.

Fetele nu rămân pasive, excesele sexuale au devenit o practică generală în public. Tot felul de perversi – încurajați de mijloacele de informare – își exhibă devierile demente, iar publicul li se alătură.

Săptămâna trecută a avut loc un incident neplăcut. Am ieșit cu Katherine la cumpărături și un negrotei s-a luat de ea când eu nu eram atent. I-am tras una în față cât am putut de tare, apoi am început să-l toc în picioare. Mă pregăteam să scot pistolul să-l împușc pe loc, dar Katherine m-a oprit la timp.

Trecătorii se îndepărtau rapid, iar doi negri de pe trotuarul de vis-à-vis au început să facă gură. Am plecat calmi, iar la colț am luat autobuzul.

Katherine mi-a explicat acasă că a fost greșeala ei. Negroteiul o urmărea de mult, a încercat să scape de el, dar era prea puternic. În plus, își lăsase acasă arma și spray-ul lacrimogen – accesoriu indispensabil femeilor în ziua de azi.

Ar fi locul să remarc că aceleași persoane care luptau pentru interzicerea armelor cer acum și interzicerea spray-urilor lacrimogene.

Au fost cazuri când, pentru că o gagică s-a apărat cu spray-ul la-

crimogen a fost inculpată sub acuzația de atac armat. A înnebunit lumea! Nimic nu mă mai miră.

Violul în sânul Organizației este de negândit. Nu am nici o grijă, vinovatul s-ar alege imediat cu un plumb încins în scăfârlie.

Când ne-am întors în atelier, Henry m-a rugat să-i dau o mână de ajutor la montarea cătării pe mortierul modificat. La plecare au luat mortierul cu ei. Nu știam la ce îl vor utiliza. Îl îndrăgeam mult pe Henry, amândoi regretăm că ne despărțim. Este genul de care are mare nevoie Organizația. Katherine l-a învățat câte ceva din arta de ghizării și i-a dat o parte din stocul ei de peruci și bărbi false.

IX

9 noiembrie 1991. Ce zi! La ora 14 a avut loc o ședință extraordinară, reunită pentru a-l asculta pe Președinte. Cereă o legislație specială care să permită guvernului anihilarea rasismului și terorismului cu mai multă eficacitate. Dorește și să ceară socoteală pentru starea programului pașapoartelor interne. După distrugerea computerului F.B.I. guvernul dă semne de grabă. Capitoliul era înconjurat de circa 4.000 de soldați și agenți secreți. Jeep-urile echipate cu mitraliere patrulau peste tot. Două tancuri și mai multe unități antiaeriene staționau prin preajmă. Presa, dar și oficialii, sunt purcați la sânge printre rândurile de sârmă ghimpată. Elicopterele zbârnăie pe deasupra capetelor.

Guvernul exagera deliberat sistemul de apărare pentru a arăta caracterul special și urgent al manifestării. În ochii telespectatorilor toată foiala soldaților nu lăsa loc nici unei îndoieli: este o situație specială care necesită măsuri draconice.

Camerele de filmat își orientau obiectivele spre scenă, în afara clădirii, de unde Președintele urma să ia cuvântul, când o salvă de mortier explodează la circa 200 de yarzi nord-est de imobil. Telespectatorii auziră explozia fără a vedea altceva decât un nor gros de fum deasupra Capitoliului.

Prezentatorul se bâlbâia despre tot și despre toate, avansa cifra morților și răniților, își dădea cu presupusul că a fost o bombă în parcare, când se auzi încă o explozie. Un obuz explodează la circa 50 de yarzi în fața camerei de luat vederi. „E mortierul nostru“ am început să strig.

Mortierele sunt niște arme minunate, mai ales pentru trupele de gherilă. Își trimit rachetele în liniște și aproape perpendicular pe

țintă. Pot trage dintr-un loc închis, iar nimeni din zona vizată nu poate spune de unde au venit proiectilele.

Am ghicit imediat că oamenii noștri trăgeau dintr-un loc izolat, împădurit, pe malul râului Potomac, la circa 2 mile de Capitoliu. Eu și Henry verificaserăm locul mai de mult pentru un alt proiect, o importantă clădire guvernamentală aflându-se în bătaia unui mortier de 81 mm.

După circa 45 de secunde, o a treia lovitură explodează sub acoperișul aripii sud a Capitolului. Și-au reglat tirul, iar proiectilele încep să pice la intervale de 4-5 secunde. Toată lumea căuta un adăpost. Numai un cameraman îndrăzneț rămăsese pe loc și continua să transmită. Se înălțau flăcări frumoase și jerbe de oțel de peste tot. Proiectilele își tăiau un drum sângeros prin rândurile tiraniei și trădării.

Totul a durat trei minute, dar a fost cel mai frumos spectacol pe care l-am văzut vreodată.

Ce efect a avut asupra telespectatorilor! Toată lumea era agitată, atât la New York cât și în California.

Exact în acel moment izbucni focul de artificii. Utilizând codurile poliției, patru membri ai Organizației intrară în sala de ședințe aruncând grenade. Opt participanți la Consiliu au fost omorâți, iar oamenii noștri s-au putut retrage.

Dimineata, la New York, Organizația a doborât cu o bazooka un avion care zbura spre Tel Aviv cu o încărcătură de demnitari în vacanță, mai ales evrei. Nu a existat nici un supraviețuitor.

Organizația a avut o zi plină! Eram plin de entuziasm față de aceste demonstrații ale capacității noastre de luptă, față de loviturile date de Z.O.G.

În ciuda zgomotului și haosului, în urma atacului asupra Capitolului nu am numărat decât 61 de morți. Printre ei, doi bărbați din Senat, un subsecretar de stat și patru sau cinci kongresmeni. Valoarea reală a loviturilor noastre rezidă însă în impactul psihologic, iar nu în numărul morților. Eforturile noastre contra Sistemului creșteau în credibilitate. Am dat o lecție politicianilor și birocratilor. Au învățat că oricând pot fi loviți.

Acum s-au dezlănțuit contra noastră și promit solemn că ne vor strivi, dar mai târziu se vor răzgândi și vor alege să încheie o asigurare de viață avantajoasă. Marea slăbiciune a Sistemului rezidă în totala sa corupere morală.

Șefii lor nu mai sunt motivați decât de propriul interes. Pot trăda oricând Sistemul pentru un avantaj oarecare. Pentru moment nu tre-

buie să-și dea seama că sunt cu toții clienți ai spânzurătorii. Numai evreii nu-și fac iluzii în legătură cu soarta care-i așteaptă.

Nu putem cunoaște încă reacția publicului. Ceea ce vor ei înainte de orice este continuarea vieții lor anodine cu berea și televizorul în față. Mentalitatea lor este reflexul revistelor pentru demenți, a seri-alelor cretine care servesc ca supapă de siguranță Sistemului.

Rămâne că trebuie să măsurăm cu atenție sentimentele poporului față de Organizație și față de Sistem, atâta timp cât frigiderele maselor rămân pline. Totuși poporul ne va furniza trupe proaspete, pentru a ne compensa pierderile.

Incapacitatea de a recruta ne provoacă mari îngrijorări. Zvonurile zic că nu am avut nici o recrută la Washington de două luni. În același timp, am pierdut cam 15% din forțe. Sper că situația nu e la fel de proastă peste tot.

„Conservatorii“ și „aripa dreaptă“ erau cea mai mare decepție. Aceștia sunt cei mai aprigi conspiratori și cei mai lași.

Teoria conspirației, care a circulat până acum printre conservatori, spune că Organizația ar fi în solda Z.O.G. Noi am fi provocatori plătiți pentru a cauza pagube și a justifica reprimarea adevăraților revoluționari și măsurile antirasiste. Fie că sunt convinși sau nu, asta e o scuză suficientă pentru a sta cu brațele încrucișate. La cealaltă extremă, liberalii șic au uitat entuziasmul radical care îi anima. Acum, când suntem principala forță de opoziție contra Sistemului, ei se declară „pro“, aceasta fiind o atitudine la modă.

Creștinii sunt divizați. Unii dintre ei sunt elemente de bază ale Organizației. Tăria lor vine din conștientizarea faptului că primul lovit de sistem este creștinismul.

Dar și aceștia din urmă sunt afiliați principalelor biserici, încă ostile. Stăpânirea evreiască asupra bisericii creștine și corupția prelaților sunt totale.

Se prostituează în altar, predicând pentru Sistem. Își primesc oare regulat cei 30 de arginți?

Libertarienii constituie un alt grup pradă divizării. Jumătate susțin Sistemul, iar restul sunt contra. În general, ei sunt împotriva noastră. Cu toate acestea, cu cât credibilitatea noastră crește, cu atât sunt mai înclinați să ne considere mai periculoși decât Sistemul. Nu avem nimic de așteptat de la pigmeii aceștia.

Și totuși, spălarea creierelor exercitată de Z.O.G. nu a putut atinge de toată lumea. Milioane și milioane de oameni curajoși nu îi înghit

propaganda. Mulți nu au acceptat încă un tratament animalic doar pentru a avea burțile pline. Nu vor să trăiască doar pentru a-și satisface nevoile elementare.

Cum îi putem motiva pe aceștia din urmă? Viața e tot mai urâtă, iar evreii sunt peste tot. Dar traiul confortabil e un bun corupător. Se pare că pentru moment am adunat în Organizație toți revoluționarii adevărați. Acum trebuie să construim din ce în ce mai repede.

14 noiembrie. Azi ne-a vizitat Henry. Mi-a dat câteva detalii despre atacul cu mortier de la Capitoliu. Numai trei sau patru oameni au participat la operațiune. O fată stătea într-o pădurice și transmitea coordonatele asistenților lui Henry în timp ce el încărcă mortierul. Distanța calculată era aproape perfectă.

Consumaseră toată muniția de 81 de mm care putea fi procurată la Aberdeen, iar Henry mă întreba dacă aş putea să mai fac rost.

I-am explicat dificultățile sarcinii. Bombele pe care le-am putea fabrica noi sunt destul de modeste din punct de vedere tehnic. Rachetele de mortier ne depășesc însă cu totul. Chiar dacă aş putea să meșteresc câteva, precizia ar lăsa mult de dorit. Va trebui să jefuim un arsenal, cu orice risc, dacă vrem să ne servim din nou de mortierul nostru.

Am vorbit și despre exploziile care au avut loc în toată țara în ultimele două-trei zile. Peste o sută, răspândite inegal, frapând prin amatorism și prin țintele alese: bănci, magazine, birouri. Erau atât de prost organizate încât pentru fiecare atentat reușit poliția mai descoperea unul și-l înăbușea în fașă.

Henry mi-a confirmat bănuielile. Nu Organizația era în spatele acestor atentate. Se pare că am catalizat câțiva anarhiști latenți, rămași în umbră până acum.

Mass-media ne-a atribuit totul, ceea ce e un pic jenant, dat fiind caracterul acțiunilor. Poate că nu e o chestie rea. Cel puțin poliția secretă e mai ocupată și ne dă mai puțin de furcă.

Profităm de avantajele nihilismului pe care Sistemul l-a impus și care se întoarce contra lui.

Azi am avut o experiență interesantă. A trebuit să mă duc până în Georgetown pentru a rezolva o problemă de comunicare în cadrul Unității 4. Georgetown, unul dintre cele mai elegante cartiere din Washington a căzut pradă aceleiași ciume care a transformat restul țării într-o junglă de asfalt. Magazinele de lux au fost înlocuite cu ba-

ruri pentru poponari, saloane de masaj, bordeluri, chioșcuri porno și magazine de băutură. Mizeriile sufocă trotuarul, iar cioroii se foiesc peste tot.

Cu toate acestea mai sunt și câțiva albi în cartier. Majoritatea caselor au ferestrele baricadate și sunt ocupate de marginali și de fugari. Aceștia duc o viață animalică, cerșind, căutând prin gunoaie, furând. Multe femei se prostituează, iar cu toții sunt în permanență drogați.

De anul trecut, Sistemul a renunțat la combaterea drogurilor. Heroina se obține la fel de ușor ca țigările. Gaborii lasă în pace mizeria asta umană, deși uneori se petrec aici niște fapte îngrozitoare, mai ales violuri asupra copiilor. Cultele religioase sataniste au intrat în forță, ceremonii murdare și ritualuri ucigăse având loc adesea. Vrajitoria și alte practici evreiești sunt de asemenea răspândite.

Îmi terminasem treaba la Unitatea 4 și așteptam autobuzul când am asistat la un incident banal. Doi golani – probabil portoricani sau mexicani – trăgeau o fată spre un gang.

M-am apropiat de trio distrăgând atenția agresorilor. Fata a izbutit să scape. Cei doi nu au avut curajul să mă atace, adresându-mi însă diverse insulte. Am ajuns din urmă victima. Era o fată drăguță, de circa 17 ani, îmbrăcată sumar. „Merci“, mi-a spus adresându-mi un surâs.

Nu mâncase de două zile. I-am cumpărat un hamburger și ceva de băut de la o dugheană. Fiindcă îi era foame în continuare, i-am mai luat unul și o porție de cartofi prăjiți.

În timp ce mânca am aflat multe lucruri interesante. Viața acestor marginali e mai complexă decât mă așteptam. Unii nu s-ar droga nici să-i pici cu ceară. Unele clanuri sunt amestecate rasial, dar alții păstrează puritatea. Bandele sunt subdivizate în funcție de cultul religios îmbrățișat.

Elsa – așa se numea – mi-a zis că ea nu s-a drogat niciodată. Își părăsise grupul după o ceartă. Tocmai era dusă cu forța în bârlogul unei bande de „latinos“ când am apărut eu.

Îmi dădu câteva informații despre atentatele întâmplătoare. Se pare că niște găști din Georgetown s-au angajat în, cum s-a exprimat ea, „sugrumarea porcilor“.

Elsa părea apolitică. Nu puteam pune prea multe întrebări ca să nu mă ia drept polițai. Date fiind circumstanțele nu o puteam lua cu mine la cartierul general. I-am strecurat cinci dolari și am întrebat-o

dacă e vreun loc liber în cadrul unui grup anti-Sistem. Mi-a spus că se va întoarce probabil la cei pe care i-a părăsit și mi-a lăsat o adresă.

Poate că vom câștiga niște aliați potențiali printre tinerii marginali. Luat fiecare în parte nu face doi bani, dar în grup pot deveni utili.

X

16 noiembrie 1991. Sistemul și-a organizat riposta. Este tot mai dificil să te strecoari prin mulțime. Poliția și soldații au făcut și mai multe puncte de control oprind pe toată lumea. Radiourile anunță că oricine nu-și poate dovedi identitatea va fi arestat. Organizația ne-a distribuit multe permise de conducere falsificate, dar va mai trece ceva timp până când toți oamenii noștri din Washington vor fi dotați cu așa ceva.

Ieri, Carol a asistat la interpelare. S-a dus să cumpere provizii, iar o patrulă de polițai a apărut în timp ce achita nota. Au postat oameni la toate ieșirile cerându-le tuturor actele. A avut noroc. Un bărbat a încercat să fugă, iar ea a profitat de învâlmășeală pentru a ieși repede.

Toate aceste măsuri au deturnat poliția de la adevăratele ei scopuri. Negroteii și alți criminali își fac de cap.

Consiliul pentru Relațiile Umane ar dori să aibă puteri egale cu poliția. Au delegat un mare număr de negri la asistența socială. În districtul Alexandria aceștia se poartă deja ca și cum ar fi polițiști, arestând albi pe stradă.

Circulă zvonuri că ar aresta mai ales femei pe care le violează la secție. Mijloacele de informare nu suflă însă un cuvânt despre aceste abuzuri. Oamenii sunt furioși, dar nu au ce să facă. Fără arme nu poți spera mare lucru, se află la cheremul Sistemului.

Este greu de înțeles de ce Sistemul încurajează toate astea. Am discutat cu colegii din unitate, iar opiniile sunt împărțite. Cu toții, în afară de mine, cred că evenimentele de luni au speriat Sistemul și că acesta e pe cale să intervină pe scară largă.

S-ar putea, dar eu nu cred. Și-au dat seama ce ar însemna un război deschis de gherilă. Deja au trecut cinci săptămâni de când i-am făcut să muște țărâna aruncând în aer F.B.I.-ul.

Ei știu că efectivele voastre nu pot depăși 2.000 de oameni și își închipuie că ne uzează forțele. Cred că i-au dezlănțuit pe negri contra albilor ca măsură preventivă. Sperînd populația albă știu că vom avea dificultăți cu recrutarea de noi membri.

Bill susține că reacția albilor față de activitățile reînnoite ale Consiliului pentru Relații Umane ne va ajuta să găsim adepți. În 1989 poate mergea, dar acum albii s-au obișnuit cu tirania Sistemului care îi oprină în ultimii ani. Vom vedea. O cantitate enormă de muncă mă așteaptă. Comandamentul de la Washington mi-a cerut 30 de transmițătoare și 100 de receptoare înainte de sfârșitul anului. Nu știu cum voi reuși, dar trebuie să mă apuc de treabă.

27 noiembrie. Până azi am muncit fără încetare la echipamentele comandate.

Acum trei zile am făcut rost de toate piesele necesare și am înghebat o linie de montaj cu Carol și Katherine în atelier.

Ieri am primit o convocare de la P.C.W. care m-a ținut departe de atelier până la zece seara. Unul din subiectele de discuție a fost o „garanție de loialitate“.

Nu știam deloc despre ce este vorba. Adresa la care m-am prezentat era un magazin de cadouri, unde avusese loc și procesul lui Harry Powell.

Un paznic mă introduse într-un birou de la subsol. Aici mă așteptau doi bărbați. Unul dintre ei era maiorul Williams de la Comandamentul Revoluționar, pe care îl știam. Celălalt era dr. Clark, unul dintre „legalii“ noștri, psihiatru la o clinică. Williams îmi explică noua metodă de verificare a recrutelor clandestine. Funcția sa era determinarea gradului de motivare și aptitudinile femeilor candidate pentru a elimina cârțile și pe cele inapte.

Un mare număr dintre membrele Organizației fusese deja testat, mai ales cele care au acces la informații valoroase pentru poliția secretă. Cunoașterea sistemului de comunicații mă plasa și pe mine în această categorie, deși eram bărbat. În plus, munca mea mă pune în contact cu membrii altor unități.

Inițial, nici un membru al unei unități nu trebuia să aibă cunoștință de ceilalți. În practică, am compromis serios acest plan. Lucrurile au evoluat, iar mulți dintre noi i-ar putea trăda – voluntar sau sub tortură – pe ceilalți.

Ne-am luat mari precauții privitor la recrutarea și evaluarea adepților, dar nimic nu se compară cu tratamentul care mi-a fost aplicat în dimineața asta. Mi-au fost făcute două injecții, o mulțime de electrozi mi-au fost fixați și am pierdut contactul cu realitatea. Nu mai auzeam decât vocile anchetatorilor mei.

Paznicul a venit când îmi revenisem complet deja. Auzeam voci din biroul de alături, cuiva i se aplicau aceleași teste. Am fost condus într-o bază minuscule conținând numai un scaun și o masă pe care trona o mașină de scris. Pe masă se mai afla și un dosar de plastic negru, gros de doi centimetri și plin de rapoarte dactilografiate.

Gardianul mi-a spus să citesc cu atenție ceva din dosar și să-l aștept pe maiorul Williams. Apoi deschise ușa și ieși.

Nici nu m-am așezat bine și o fată a intrat cu un sandwich și o cafea fierbinte. I-am mulțumit și, cum îmi era tare foame, am început să mănânc citind distrat prima pagină din document.

Când am terminat ultima pagină, patru ore mai târziu, sandwichul era aproape intact, iar cafeaua se răcise în cană. Era ca și cum aș fi revenit pe Terra după o mie de ani de voiaj interstelar.

Ceea ce citisem, o carte de circa 400 de pagini bătute la mașină, mă ridicase deasupra acestei lumi, în afara existenței mele de zi cu zi. Era ca și cum lupta mea clandestină pentru Organizație mă condusesse pe vârful celui mai înalt munte din lume de unde puteam vedea omenirea cu toate națiunile, triburile și rasele. Puteam vedea epocile defilând prin fața ochilor mei. Cartea situa Organizația într-un context mai larg. Mă gândisem la multe dintre lucrurile citite fără a le putea explica înainte. Nu am avut niciodată o viziune completă și coerentă.*

Pentru prima dată îmi era clară semnificația luptei noastre. Înțelegeam de ce nu avem voie să eșuăm. Trebuia să învingem oricâți oameni am fi pierdut.

Totul depinde de noi.

Suntem într-adevăr instrumentele zeilor în slujba Marelui Plan. Nu am fost niciodată un mistic, dar o simt din toată inima.

Maiorul Williams deschise ușa. Mă invită spre ieșire, dar își dădu seama că nu am terminat de mâncat. Mai aduse un scaun și se așeză așteptând cu răbdare.

Am aflat multe lucruri interesante cât am stat de vorbă cu el.

Contrar opiniilor mele, Organizația recruta în permanență noi

* Este clar că aici Turner se referă la „Carte”. Știm că a fost scrisă în anul 9 din Noua Eră sau 1990 după vechea cronologie. Fiind dactilografiată s-ar putea trage concluzia că Turner a avut în mâini originalul, aceasta fiind singura referință pe care o avem. Multe copii se păstrează în arhive, dar nu am putut găsi originalul niciodată.

membri. P.C.W. plasa combatanții proaspeți în unități noi. Iată de ce erau necesare echipamentele de comunicații.

Pe de altă parte, am descoperit numărul mare al spionilor infiltrați de poliția secretă printre noi. Conducerea Organizației găsisse o metodă la timp.

Modul de lucru era următorul: când „legalii” găsesc pe cineva dornic să ni se alăture, acesta e imediat dus la dr. Clark. Metoda de interogare nu lasă nici o portiță de scăpare. În cazul în care candidatul eșuează el nu se mai trezește niciodată.

Sistemul nu a înțeles niciodată unde dispar spionii. Până acum au fost prinși cam 30, inclusiv câteva femei.

Pentru moment am simțit o înverșunare contra doctorului Clark care a avut în mâini viața mea. Nu era nici măcar membru clandestin. Acest sentiment trecu rapid. Doctorul Clark nu era clandestin fiindcă nu se afla pe listele cu arestările din septembrie.

„Legalii” au un rol foarte important și riscă la fel ca și noi să fie prinși.

Maiorul părea să fi citit o parte din gândurile mele. Îmi puse mâna pe umăr și-mi destăinui că voi fi propus pentru un post de conducere în Organizație. „Cartea” nu a fost decât primul pas în inițiere.

A doua etapă a avut loc o oră mai târziu. Șase dintre noi am fost duși într-o sală de la etaj și așezați în semicerc. Singurele surse de lumină erau două lumânări mari. Înainte de a intra, fata cu sandwichurile îmi dădu un fel de rasă călugărească cu glugă, de culoare gri. Trebuia să păstrez o tăcere absolută.

Fetele celorlalți cinci erau ascunse de glugi și nu-mi puteam da seama dacă erau cunoscuți printre ei. Am avut însă surpriza să văd prin faldurile robei că unul dintre colegii mei purta uniforma poliției metropolitane.

Maiorul Williams intră și el, dar cu gluga lăsată încât lumânările își aruncau lumina pe chipul său.

Începu să vorbească, explicându-ne că am trecut toate testele, ale acțiunii și ale cuvântului, fiind selecționați pentru fidelitate, dar și pentru merite.

Ca membri ai Ordinului trebuia să fim purtătorii Credinței.

Toți conducătorii Organizației fac parte din Ordin. Acesta este ermetic chiar în cadrul Organizației și va rămâne secret până la realizarea primei sarcini: ANIHILAREA TOTALĂ A Z.O.G. Ne-a indicat și semnul de recunoaștere al membrilor. Apoi, am depus cu toții un jurământ dur, emoționant.

Am ieșit în șir indian la câteva minute unul după celălalt. Fata de la poartă a recuperat tunicile. Maiorul Williams ne-a dat niște lăntișoare cu pandantiv de aur. În interiorul fiecăreia se afla o fiolă. Trebuia să le purtăm în permanență. În caz că suntem prinși trebuie să bem otrava. Moartea va fi nedureroasă și aproape instantanee.

De acum înainte aparținem Ordinului. Azi mă simt renăscut. Știu că nu voi mai putea privi lumea așa cum o făceam înainte.

Katherine a remarcat imediat lăntișorul dorind să știe ce e cu el și ce am făcut în ultimele zile. Pot fi deschis cu ea. I-am spus doar atât cât trebuia să știe, nementionând Ordinul.

XI

28 noiembrie 1991. Azi-noapte a avut loc un eveniment tare neplăcut. Niște tineri drogați, văzând starea imobilului, au încercat să-și găsească refugiu la noi. Eram cu toții la masă când am auzit zgomoțul mașinii și s-a declanșat alarma perimetrală. Eu și Bill am coborât în garaj să vedem ce se întâmplă.

Farurile s-au stins, iar doi ocupanți ai vehiculului au sărit jos și au început să tragă de scândurile cu care baricadasem ușa. Nu le vedeam chipurile, dar după cum vorbeau erau clar negri și voiau neapărat să își facă cuib aici.

Bill a încercat să-i descurajeze, imitându-le accentul: „Frate, vizuina asta e deja ocupată! Mai bine cară-te!”

Cei doi s-au îndepărtat pentru a se sfătui cu ceilalți. Dialogul cu Bill a fost cam următorul:

„Fratele meu, nu știam că e cineva. Căutăm doar un loc liniștit să ne facem doza.”

„Acum știți, așa că valea!”

„De ce vorbești așa frățioare? Lasă-ne să intrăm, avem marfă bună, poate vrei să cumperi?”

„Nu vreau. Ar fi bine s-o tai omule.”

Tentativa lui Bill eșuă. Unul dintre meteci se apucă să forțeze ușa psalmodiind: „deschide frate, deschide!” Ceilalți au pus muzică, ritmurile lor de maimuțe invadând strada.

Trebuia să acționăm. Balamucul risca să atragă poliția sau cine știe ce curioși. Am făcut un plan rapid. Fetele au luat puști, eu am luat un pistol și am ieșit pe șest ca să le cad în spate. Între timp, Bill le-a deschis ușa garajului invitându-i înăuntru. Au intrat fără a bănui nimic. Unul dintre negrii din mașină a dat alarma văzându-l pe Bill:

„nu e negru!“ Era prea târziu, eu mă strecurasem după mașină în garajul care tocmai se închidea, iar fetele îi supravegeau cu puștile.

Bill a aprins lumina, erau șase. Doi dintre ei nu erau negri. Bill le-a ordonat să iasă și să se întindă pe jos. Erau două târfe albe și o negresă cu trei negrotei. Am fost revoltat văzându-le pe trădătoarele rasei noastre. Nu aveau mai mult de 18 ani.

Cum nu puteam utiliza armele din cauza zgomotului, am pus mâna pe niște răngi și le-am rupt rapid gâturile pocnindu-i în ceafă.

Totul a mers bine până la ultimii doi. Bill a ratat lovitura, atingând ușor una dintre curvele albe. Într-o secundă aceasta era în picioare. Strecurându-se printre ușile garajului a ajuns în stradă. Tocmai venea un camion, dacă depășea peluza și intra în lumina farurilor eram terminați. Fără ezitare am ochit și am tras. A fost o lovitură norocoasă, fata a căzut imediat, iar motorul camionului a acoperit împușcătura.

Am încărcat împreună cu Bill cei șase urangutani în portbagaj și i-am abandonat destul de departe, în parcare a unui restaurant pentru negri, lăsând poliția să-și facă treaba cu ei.

Munca la noile stații era foarte laborioasă. Azi nu am putut verifica atent echipamentul asamblat. Dacă aveam un osciloscop și încă niște instrumente aș fi făcut o treabă mai bună.

30 noiembrie. Gândindu-mă la ce s-a întâmplat sâmbătă noapte, am realizat că nu aveam nici o remușcare. Totuși, acum șase luni nu mă vedeam deloc în stare să masacrez o tânără albă, orice ar fi făcut.

Am devenit mai realist. Cred că numai Sistemul și ideile liberale le-au făcut să umble cu negrii. Dacă ar fi beneficiat de o educație sănătoasă, într-o societate normală (debarasată de stupida cultură iudeo-creștină) ar fi avut mai multă mândrie rasială.

Până ce vom putea extirpa această cangrenă trebuie însă să folosim toate metodele. Așa cum sunt eliminate animalele bolnave dintr-o turmă pentru a nu contamina. Astă-seară la jurnal am avut o confirmare a acestei lecții. Consiliul pentru Relații Umane a organizat la Chicago o mare manifestare antirasistă. Pretextul era mitralierea unei mașini pline cu deputați negri. Numai trei au murit, dar Sistemul dădu ordin ca albi să fie pedepsiți pentru resentimentele la adresa Consiliului. Negrii s-au dedat la ticăloșii contra cetățenilor fără apărare. La manifestația propriu-zisă au participat peste 500 000 de persoane, jumătate fiind albi. 10 000 de negri cu brasarde C.R.V.

se plimbau, ca printre vite, prin mulțime. Adunarea a fost orchestrată de politicieni și de bisericile servile care cer egalitatea și fraternitatea.

Sistemul a adus un „tom”^{*} local care a tunat și a fulgerat pentru strivirea „demonului alb rasist”.

Agitatorii profesioniști ai Consiliului au adus mulțimea la isterie. Tineri jidani cu brasardă urlau în megafoane incitând la violență, stimulându-le pofta de sânge.

Cântând „moarte rasiștilor” și alte sloganuri pline de iubire frățească, gloata s-a îndreptat spre centrul orașului. Toți cei care refuzau să li se alăture erau bătuți fără milă.

Bandele de negri intrau în magazine și birouri pentru a forța oamenii să iasă. De obicei este de ajuns să strigi la cei mai încăpățânați, restul vin ca oile.

Cum mulțimea creștea, negrii deveneau tot mai agresivi, orice alb care nu cânta destul de tare riscând să fie bătut.

Un vânzător de pe stradă a fost trântit, iar mulțimea l-a călcat în picioare. Televiziunea a redat aceste scene, ura față de propria rasă se citea pe chipurile tuturor. O biată mătă albă avu ghinionul să se afle pe acolo. Mulțimea o rupse în bucăți. Nebunie curată!

Am fost extrem de scârbiți de acest spectacol. Organizatorii își cunoșteau meseria. Știind că milioane de oameni le sunt ostili încercau să-i terorizeze.

Este clar că lupta nu va fi câștigată fără fluvii de sânge omenesc vărsat.

Mașina cu cadavre pe care o abandonaserăm sâmbătă a fost menționată în trecere. E clar că nu se insistă pentru a nu încuraja asemenea acte.

XII

4 decembrie 1991. Am trecut prin Georgetown azi pentru a vorbi cu Elsa. Doream să evaluez potențialul amicilor săi.

La ora actuală mulți dintre ei au pornit un război propriu contra Sistemului. Proportia atentatelor care nu sunt puse la cale de Organizație a crescut.

^{*} „tom”-ul este un negru care servește interesele evreilor. Experti în manipulare, aceștia agită spiritele pe la mitinguri. Organizația a folosit și ea niște „tomi” când a avut nevoie să ridice câteva milioane de negri în diverse orașe.

Mai multe grupări revendică acțiunile. Anarhiști, rebeli, „fronturi de eliberare”, diverse culte religioase. Nu se bucură de susținere publică. Cea mai mare parte sunt amatori.

Atmosfera generală de violență cât și acțiunile Organizației par să fi provocat aceste grupuri.

Ceea ce e interesant este faptul că Sistemul nu controlează complet corpul social. Firește, majoritatea americanilor trăiesc după cum li se dictează, după rugăciunile religiei televizuale. O minoritate însă a rupt acest pact și consideră Sistemul un inamic.

În marea majoritate a cazurilor nu există o bază ideologică a acțiunilor lor. Este vorba de o eliberare a frustrărilor, vandalism, iar nu terorism politic. Vandalismul generalizat nu mai poate fi controlat de poliția politică. Asta îi face să turbeze.

În afară de acești protestatari, alte două categorii joacă un rol important: negrii separatiști și crima organizată. Până nu de mult, toată lumea credea că Sistemul i-a eliminat pe ultimii naționaliști negri. Se pare însă că ei sunt la baza ridicării la ceruri a multor tomi negri. Banda asta veselă s-a împușcat și a făcut rahatul praf în New Orleans săptămâna trecută. Câteva magazine au fost jefuite. Să le ținem pumnii! „Black is beautiful.”

Mafia controlează câteva sindicate muncitorești și două grupuri de criminali organizați. Răpirea a devenit o adevărată industrie. Polițaii nu mai au timp să se ocupe și de ei, așa că ucigașii profesioniști prosperă. Am ajuns să ne dorim creșterea criminalității, aceasta diminuând încrederea oamenilor în Sistem. Va veni însă ziua când îi vom agăța de stâlpi pe infractori, alături de judecătorii corupți care îi protejează.

M-am dus la adresa indicată. Era subsolul unei vile superbe altădată. M-a întâmpinat o femeie însărcinată care avea și un copilăș în brațe. Am văzut că subsolul era organizat ca un spațiu comun. Peste tot erau întinse cârpe, iar de țevi atârnav covoare care încercau să dea un pic de spațiu privat. Nu aveau mobile, nici măcar un scaun. Într-un colț, pe o masă de cazinou, câteva femei spălau vase.

Pe perete se afla o sobă mare cu lemne care încălzea destul de bine. Apa curentă era singura utilitate publică de care beneficiau. Pentru sobă recuperau mobilier, parchet și uși din casă. Locuitorii subsolului nu se drogau, considerându-se superiori celorlalte comunități.

Când am intrat, șapte dintre ei erau întinși pe saltele și se uitau la televizor. Locul putea a bere stricată și rufărie murdară. Doi țânci

în pielea goală se băteau pe podea, iar o pisică mă privea cu interes de pe sobă. Elsa era pe saltea, cea cu care am intrat a strigat-o. Prietena mea a scos un țipăt de bucurie și m-a îmbrățișat amical oferindu-mi o cană de cafea. Am acceptat bucuros.

Ne-am așezat și am discutat diverse chestiuni, nedorind să abordez imediat scopul vizitei mele.

Povestea Elsei m-a întristat. Tatăl ei este senator de Washington, iar mama ei lucrează ca avocată la o fundație de stânga a cărei principală activitate este scoaterea albilor din case pentru cazarea negrilor cu posibilități.

Până la 15 ani, Elsa a fost fericită. Familia sa locuia în Connecticut, iar ea se ducea la o școală de fete (acum școlile separate sunt ilegale). Își petrecea vacanțele cu părinții care mai aveau o casă la mare.

Familia s-a mutat la Washington, iar mama sa a insistat să locuiască într-un cartier de negri. Elsa era unul dintre cei patru studenți albi de la universitatea unde au forțat-o să se înscrie.

Fata s-a dezvoltat rapid. La 15 ani era foarte atrăgătoare, asta supunând-o hărțuielilor permanente ale cioroilor. Negresele în schimb o urau violent și o umileau în toate felurile.

Elsa nu îndrăznea nici să iasă din sală sau să plece de lângă profesori. A înțeles că aceștia nu-i ofereau mare protecție, atunci când unul dintre ei a încercat să-i bage mâna sub fustă.

În fiecare zi își ruga părinții să o mute la altă școală. Mama sa însă o bătea și o făcea rasistă. Dacă negrii o atacau asta era din vina ei.

Tatăl său nu o ajuta. Nu dorea să aibă probleme. Liberalismul său era mai pasiv, fiind dominat de nevasta sa „eliberată”. Sa purtat la fel de laș atunci când trei meteci l-au jefuit și l-au bătut în fața propriei case. Mama ei a considerat că a chema poliția era o dovadă de „fascism”. Elsa a fugit de acasă după trei luni de coșmar. A fost acceptată în această comunitate, fiind o fire optimistă, e destul de fericită cu viața pe care o duce.

Cu o lună în urmă o fată nou-venită în grup i-a creat probleme considerând-o o rivală. Elsa s-a supărat văzând avansurile pe care Mary-Jane i le făcea partenerului ei. Până la urmă s-au bătut, iar Elsa, învinsă, a fost alungată.

A vagabondat două zile – atunci când o găsisem eu – și s-a întors la grup. Mary-Jane intrase în conflict cu o altă fată. Elsa a dat un ultimatum: fie pleacă ea, fie nou-venita. Mary-Jane a amenințat-o cu un cuțit.

„Ce s-a petrecut apoi?“, am întrebat.

„Am vândut-o“, răspunse ea.

„Ați vândut-o?!“ am exclamat eu terifiat.

Elsa mi-a explicat: „refuza să plece, deși toată lumea dorea asta, așa că i-au dat-o lui Kappy the Kike pe 200 de dolari și un televizor“.

„Kappy the Kike“ era un jidan numit Kaplan care trăia făcând comerț cu sclavi albi. Achiziționa adesea vagaboandă. Furnizorii lui obișnuiți erau „șacalii“ din mâinile cărora am salvat-o atunci când ne-am cunoscut.

Nu se știa ce se întâmplă cu fetele vândute. Circula zvonul că erau închise în cluburi pentru perversi sau că erau vândute unor biserici satanice care le torturau ritual.

Credeam că nimic nu mă mai poate șoca, dar la așa ceva nu m-am așteptat. „Cum puteți vinde o fată albă unui jidan?“ Elsa era vizibil încurcată. A recunoscut că făcuseră ceva oribil și mi-a spus că toți au remușcări când se gândesc la Mary-Jane. Totuși găsea scuza că aceasta era o practică curentă, cunoscută până și de poliție și că grupul trebuia să rămână unit, vina fiind a Sistemului.

Eram dezgustat, dar așa am ajuns unde mă interesa pe mine: „O civilizație care tolerează existența lui Kaplan trebuie distrusă“, i-am spus. „Trebuie să facem un rug înalt din mizerii și să pornim pe baze noi.“ Am spus ultima frază tare, pentru a fi auzită de toți cei din subsol.

Un individ abulic s-a ridicat și m-a întrebat ce am putea face fără a aștepta un răspuns. Kappy the Kike fusese arestat de multe ori, dar îl eliberau întotdeauna. Cei mai mulți jidani din New York erau clienții lui. Se auzea chiar că senatorii frecventau cluburile pe care le aprovizionă cu carne vie.

„Atunci trebuie să aruncăm în aer Congresul“, am zis.

„Cred că unii au încercat deja“, răspunse referindu-se la atacul Organizației.

„Ei bine, eu aș încerca chiar acum. Unde găsec niște dinamită?“ Tipul s-a întors la televizorul lui. „Ce grup făcea atentatele? Cum puteam ajunge la ei?“

Elsa a încercat să fie utilă, dar nu știa mare lucru. Până la urmă și-a întrebat unul dintre prieteni: „Harry, nu sunt cei din strada 29 care se auto-numesc «Frontul de eliberare a Lumii a Patra»?“

Întrebarea îl enervă vizibil pe Harry care sări în picioare și ieși din subsol privindu-ne furios. I-am strâns mâna Elsei, care avea treabă, și am plecat.

Cred că am fost neîndemânatic. A fost foarte naiv să cred că e de ajuns să întreb direct. Nu-i poți angaja atât de ușor pe marginali contra Sistemului.

Acum probabil cred cu toții că sunt polițist. N-am nici o șansă să stabilesc un contact cu cei care sunt anti-Sistem în mediul ăsta.

Firește că am putea trimite pe altcineva în căutarea acestui „Front de eliberare”, care trebuie să fie un soi de mizerie la fel ca aici. Însă mă întreb dacă merită. Nu cred că oamenii aceștia reprezintă un potențial utilizabil. Le lipsește autodisciplina și idealul. Sunt condamnați. Nu vor decât să aibă ce mânca și ce fuma. Cred că dacă guvernul ar mări alocațiile sociale nimeni nu ar mai pune bombe.

Nu mi-i pot imagina pe prietenii mei zăcând în fața televizorului în timp ce lumea se prăbușește în jurul lor. Cred că diferența e de origine genetică.

Dar e ceva care totuși îi face pe acești marginali să simtă putreziciunea din jur. Conducătorii actuali nu simt mirosul pentru că ei înșiși îl emană, iar jidanii îi pot duce pe goimi unde vor pentru că ei se adaptează întotdeauna. Evoluția a făcut din cele două categorii supraviețuitori experimentați, dar lipsiți de respect pentru ei înșiși.

Ce lucru fragil e civilizația umană! Cât de superficială e de fapt! Numai câțiva indivizi se ridică asupra masei de rămători.

Fără prezența acestei minorități de oameni capabili sunt convins că orice civilizație s-ar dezintegra progresiv.

Poate că totul s-ar întoarce la Comuna primitivă, o stare nu prea diferită de cea a marginalilor din Georgetown.

Dar America are destule resurse pentru a se ridica. Aceste resurse sunt însă utilizate pentru a ne coborî și mai tare în abis. Evreii sunt insensibili la urâtenile și caracterul contra naturii al căii pe care ne-au impus-o.

Doar o minoritate va putea scoate rasa noastră din această junglă și o va conduce spre o civilizație aristocratică autentică. Datorăm totul strămoșilor noștri, care nu numai că aveau această sensibilitate, dar care puteau să și lupte pentru realizarea scopurilor lor nobile. Totul este legat. Fără sensibilitate și aptitudini nu se poate. Organizația i-a ales pe cei care le dețin pe amândouă. Acum trebuie ca noi să impunem aceste calități.

XIII

21 martie 1993. Azi e un nou început. E și prima zi de primăvară. Pentru noi e ca o trezire după 470 de zile de moarte. Din nou împreună cu Katherine și ceilalți, gata să reîncepem lupta.

Atâtea lucruri s-au petrecut de la ultimele notițe din acest jurnal. Sunt atât de fericit că Katherine l-a putut salva. Nu știu de unde să încep. Ei bine, să încep cu începutul!

Într-o noapte de duminică, pe la ora 4, când dormeam profund cu toții, am fost trezit de Katherine. Auzeam ceva și credeam că e ceasul.

„Doar nu s-a făcut ziuă“, am mormăit.

„Nu e ceasul, e alarma de la parter!“

Înainte de apuca să mă dau jos din pat, am auzit un zgomot puternic, iar un gaz înfiorător a invadat încăperea. Credeam că voi muri sufocat.

Ne-am găsit măștile de gaz, iar eu și Bill am urcat la etaj, în timp ce Katherine și Carol blocau ferestrele. Din fericire, nimeni nu încercase să intre în clădire. Am auzit că cineva urla în megafon ordinul să ieșim cu mâinile sus.

Am aruncat o privire printr-o deschizătură. Noaptea era iluminată de peste 12 proiectoare, iar casa încercuită de soldați și polițiști înarmați.

Ar fi fost aiurea să încercăm o ieșire, am baricadat repede toate ferestrele și ne-am îndepărtat, căci casa era supusă unui tir susținut. Am adunat ce am putut pentru a încerca să ajungem la tunelul de evacuare. Zidurile garajului rezistau fără probleme la gloanțe.

Bill, Katherine și Carol duceau totul în tunel, în timp ce eu încercam să salvez ceva aparatură din atelier. Am adunat un morman de arme și de aparatură în canalul colector de la ieșirea tunelului.

Gloanțele și sfărâăturile îmi suierau pe la urechi. Nu știu cum am scăpat neatins și chiar am reușit să-i acopăr la un moment dat pe ceilalți trăgând cu pistolul printr-o fereastră. Am reușit să salvăm ce era mai important, armele, cam jumătate din depozitul de explozivi și echipamentele de comunicații. Ne-am decis ca Bill și cu fetele să fure o mașină și să încarce, în timp ce eu, în atelier, pregăteam rapid o bombă care să pulverizeze clădirea.

Le-am dat 30 de minute. Am aprins apoi fitilul și am fugit și eu.

Katherine era la etaj, încercând să salveze câteva obiecte personale – inclusiv jurnalul. Eu mă pregăteam să ies. Am așteptat să o văd

plecând și m-am repezit și eu spre tunel. Nu am mai ajuns. Nu știu ce s-a întâmplat. Poate un glonț sau o scânteie... Totul a sărit în aer. Șocul aproape că m-a omorât. M-am trezit pe un pat de spital. Zilele care au urmat au fost un adevărat coșmar. Și acum tremur când îmi amintesc. După o scurtă convalescență – cu rănilor încă supurând – am fost dus la interogatoriu. Am fost bătut îngrozitor, apoi mi-au interzis să dorm noaptea. Nici dacă aș fi dorit să colaborez n-aș fi putut, atât de distrus eram.

Cu toate acestea, am înnebunit de bucurie atunci când, după întrebări, mi-am dat seama că ceilalți scăpaseră.

Când am început să gândesc clar, primul sentiment a fost regretul că nu mai aveam otrava. Probabil mi-o luaseră imediat când m-au găsit printre dărâmături. Dacă aș fi purtat capsula în gură, aș fi reușit să mă otrăvesc. Pe de altă parte aveam niște remușcări fantastice. Eram sigur – și lucrul avea să mi se confirme – că unul dintre marginalii din Georgetown m-a urmărit până la ascunzătoare, apoi m-a vândut.

Eram singur cu durerea și remușcărilor mele. Dar nu a durat mult. Intram în faza a doua a interogatoriului. În cameră au intrat doi agenți solizi, un doctor și un om în vârstă, în civil.

Am fost consultat expeditiv, iar doctorul m-a declarat apt pentru ce avea să urmeze. Agenții m-au îmbrâncit în mijlocul camerei.

Vorbind cu un îngrozitor accent idiș, bătrânelul, cu o dulceță dezarmantă și un surâs de profesor bonom îmi spuse că se numește Saül Rubin și este agent Mossad. Apoi îmi explică de ce se afla acolo: Urma să fiu judecat de un tribunal internațional, compus din reprezentanții națiunii americane și ai Israelului. Înainte de proces aveau nevoie de niște detalii pentru a-i prinde și pe tovarășii mei.

„Am înțeles că nu ați fost foarte cooperant până acum. Credeți-mă că am acumulat destulă experiență în cincizeci de ani de interogatorii. Până la urmă toți vorbesc. Fie ei arabi sau nemți, sfârșesc la fel. Dumnezeu vă poate alege cât de dezagreabil va fi dialogul nostru.”

Mi-am amintit niște fotografii oribile pe care mi le-a arătat un fost ofițer de informații militare. Erau cu prizonieri germani cărora le fusese scoși ochii, smulși dinții, tăiate degetele și zdrobite testiculele în timpul unor interogatorii sadice. Inchizitorii purtau uniforme americane și au putut fi văzuți în timpul farsei criminale numită „Procesul de la Nürnberg”.

Îmi venea să-i zdrobesc mura zâmbitoare. Din păcate eram legat. M-am pregătit să-l scuipt în față și să-i dau un șut în coaie. Slăbiciunea nu mi-a permis acest lucru. S-a ferit, retrăgându-se câțiva metri.

Atunci cei doi negrotei au început să mă bată metodic, la indicațiile sale. Când au terminat tot corpul îmi era o rană și mă zvârcoleam pe jos, gemând de durere.

Ședințele care au urmat au fost cu mult mai dureroase. Probabil că-mi pregăteau un proces public, căci au evitat să-mi taie degetele și să-mi scoată ochii. Până la urmă mi-am pierdut controlul și, așa cum prevăzuse Rubin, i-am spus tot ce dorea să știe.

Nimeni nu ar fi putut rezista.

Totuși, în ciuda experienței lui Rubin, cred că metodele de lucru ale Organizației sunt mult mai eficiente. Noi lucrăm științific, ei erau numai sadici. Am răspuns tuturor întrebărilor lui Rubin. Din fericire el nu a știut să-mi pună întrebările esențiale.

După ce a terminat cu mine, cunoștea numele tuturor celorlalți membri ai Organizației pe care îi știam, ascunzătorile lor cât și detalii despre organizarea și rolul meu în atentatul de la F.B.I.

Tehnica lui Rubin nu-i aducea decât răspunsuri precise la întrebări punctuale, simple. Nu m-a interbat nimic despre sistemul de comunicații, iar eu nu am scăpat nimic despre asta.

(Am aflat mai târziu că „legalii“ din F.B.I. informau Organizația despre rezultatele interogatoriului.)

Nu a aflat nimic nici despre Ordin, despre filosofia sau despre scopurile noastre. Toate acestea ar fi ajutat Sistemul în elaborarea unei strategii. Nu i-am dat decât informații tactice. Cred că asta se datorează ideii Sistemului că ne va termina în câteva săptămâni. Ne consideră amenințarea principală, dar nu un pericol mortal.

După interogatoriu m-au ținut la F.B.I. încă trei săptămâni. Probabil doreau să identifice eventuali prizonieri din rândurile Organizației.

Cum nimeni nu a fost arestat în acest răstimp, m-au mutat la închisoarea cu regim special de la Fort Belvoir unde mai erau deținuți 200 de membri clandestini ai Organizației și cam tot atâția legali.

Guvernul nu ne ținea în închisori obișnuite pentru a împiedica Organizația să ne elibereze cât și pentru a nu contamina alți deținuți. Aici eram puși în celule individuale, iar paza era asigurată cu tanchete și poliția militară. Am stat 14 luni fără să știu când va avea loc procesul.

Mulți cred că celula individuală e mai greu de suportat, dar a fost o binecuvântare pentru mine.

Eram deprimat și ros de remușcări. Singurătatea mi-a permis să mă clarific, mi-a prins bine. A fost bine și că nu a trebuit să-i suport pe cioroi – adevărate calamități în închisorile ordinare.

Nimeni nu-și poate da seama de efectele pe termen lung ale torturilor la care am fost supus dacă nu a trecut prin ele. Deși m-am vindecat complet fizic, nu mai sunt același om. Sunt mai nerăbdător, mai grav (chiar sumbru) și mai decis ca niciodată să-mi duc misiunea până la capăt. Am devenit mai dur cu mine însumi și cu ceilalți, atunci când e necesar.

Nenorocire conservatorului laș, responsabil sau nu, care se va găsi în drumul meu! Îl voi împușca înainte să apuce să deschidă gura.

Deși era total interzis să comunicăm între noi, am stabilit un fel de telefon fără fir cu ajutorul gardienilor care nu ne erau complet ostili și ne mai aduceau vești din exterior.

Ne bucuram atunci când auzeam de „atrocitățile”, în jargonul mass-media, puse la cale contra Z.O.G. Ne întristam în perioadele când nu se întâmpla nimic.

Pe măsură ce timpul trecea, atentatele erau tot mai rare, iar mijloacele de informare preconizau distrugerea Organizației și revenirea la „normalitate”. Ceea ce ne dădea speranțe era scăderea fluxului de prizonieri din Fort.

Apoi, dintr-o dată, a avut loc enorma ofensivă din 11 și 12 septembrie 1992, la Houston. În două zile de tulburări s-au petrecut peste 14 atentate și au murit circa 4.000 de oameni. Infrastructura industrială și navală din Houston a fost aproape transformată în pulbere.

Acțiunea a început atunci când un vapor încărcat cu rachete pentru Israel a explodat pe canalul Houston, în zorii zilei de 11 septembrie. Vasul a tras după el alte patru și a aprins o rafinărie din apropiere. În mai puțin de o oră alte opt explozii au scos din circuit al doilea port comercial ca importanță al națiunii.

Cinci explozii ulterioare au distrus aeroportul din Houston, făcând scrum centrala electrică, pistele de aterizare și două poduri strategice, punând toate căile circulate în afara uzului. Houston a devenit o regiune devastată. Guvernul a trimis câteva mii de soldați, atât pentru a liniști populația panicată, cât și pentru a înfrunta Organizația.

Aceste acțiuni nu ne-au adus prea multă publicitate, dar nici nu au ajutat reputația guvernului.

În plus, au risipit zvonul că Organizația ar fi fost terminată.

După Houston a urmat Washington-ul și orașele din jur: Providence, apoi Racine. Acțiunile erau mai rare, dar anvergura lor era cu mult mai mare. Era clar că lupta intra într-o nouă fază.

Ieri a avut loc cea mai importantă acțiune pentru noi, cei de la Fort Belvior. Înainte de miezul nopții, ca de obicei, două autobuze kaki au oprit în fața porților. De obicei transportau 300 de soldați pentru schimbul de noapte. De data asta a fost diferit.

Am început să bănuiesc ceva atunci când am auzit clăntănitul mitralierei grele din turn. O lovitură directă trasă de tunul de 105 mm de pe unul dintre tancurile din perimetru o făcu să tacă. Apoi am auzit focuri în rafale de peste tot, niște pași rapizi pe culoar, iar ușa celei mele a zburat în interior. Eram unul dintre cei 150 de fericiți care reușiseră să se suie într-un autobuz al poliției militare. Alți colegi de detenție s-au agățat de tancuri – primele capturate datorită neglijenței paznicilor. Restul a luat-o la picior prin noapte sub o ploaie torențială care, din fericire, țintuia la sol elicopterele armatei.

Am pierdut 18 prizonieri, 4 salvatori au fost uciși și 61 de prizonieri au fost prinși la loc. Dar 442 dintre noi – dacă dăm crezare celor auzite la radio, s-au suit în camioanele parcate în afara perimetru-lui, în timp ce tancurile capturate îi țineau la respect pe urmăritori.

La ora 4 dimineața am fost cu toții trimiși spre circa 24 de ascunzători din jurul Washington-ului. După câteva ore de odihnă, am primit haine civile și un set de acte pregătite cu grijă pentru mine. Am cumpărat un ziar, un sandwich și m-am strecurat prin mulțimea celor care pleca la lucru, ducându-mă la locul de întâlnire care-mi fusese fixat.

După două minute o camionetă a oprit lângă mine. Ușa s-a deschis și am urcat. Bill era la volan, iar eu o strângeam în brațe pe Katherine.

XIV

24 martie 1993. Azi am fost judecat pentru sperjur – cea mai gravă acuzație care i se poate aduce unui membru al Ordinului. A fost o experiență tristă, dar mă așteptam, sunt mulțumit că s-a întâmplat, în ciuda rezultatului.

Mă tot gândisem cât am fost închis – nereușind să mă sinucid îmi trădasem iurământul?

Am povestit în detaliu filmul capturării mele în fața unui juriu format din membri ai Ordinului.

Convocarea venise de dimineată, prin radio. Deși știam despre ce e vorba, locul convocării m-a pus pe gânduri. Era una dintre cele mai mari clădiri din centrul Washington-ului. O secretară seducătoare m-a introdus în birourile magistraților. Neliniștea mi se amesteca cu recunoștința pentru cele trei zile de refacere care mi-au fost acordate.

Tocmai îmi îmbrăcam toga când i-am văzut intrând pe membrii juriului. Și ei purtau togi, dar l-am putut recunoaște pe maiorul Williams.

Formalitățile au trecut repede și a urmat o oră de întrebări. Apoi, am fost condus într-o sală alăturată în timp ce se delibera. După trei ore am fost chemat, iar maiorul mi-a comunicat verdictul. Iată ce îmi amintesc: „Earl Turner, am judecat cu atenție faptele tale, mai ales din două puncte de vedere, asupra cărora am și deliberat.

În primul rând, ați dat dovadă de o mare lipsă de maturitate vizitând-o pe fata din Georgetown. Deși acest lucru nu era formal interzis, el nu intra nici printre îndatoririle dumneavoastră. Lipsa de discreție a dus în mod direct la punerea în pericol de moarte a întregii unități. În plus, o infrastructură valoroasă pentru Organizație a fost pierdută.

Perioada de probă până la admiterea în Ordin va fi prelungită cu încă șase luni. Nu veți fi admis la ritualul uniunii înainte de martie viitor, cel mai devreme.

Considerăm conduita de dinaintea raidului poliției ca neîncălcând jurământul.”

Am suspinat de ușurare, dar Williams a continuat cu un ton care nu anunța nimic bun: „Al doilea punct litigios este legat de faptul că ați fost prins viu și interogat o lună întreagă, rămânând în viață, ceea ce e cu mult mai grav. Depunând jurământ v-ați pus viața în mâinile Ordinului. Știați că nu trebuie să cădeți viu în mâinile lor și aveți mijloace de a vă sinucide. Informațiile pe care vi le-au smuls ne-au adus mari prejudicii. Am analizat circumstanțele capturării dumneavoastră și cunoaștem tehnicile lor de anchetă. Dacă ați fi fost un simplu soldat nimeni nu v-ar fi putut reproșa nimic. Dar Ordinul nu e o armată oarecare. Am decis să conducem destinul a miliarde de muritori, al lumii întregi, trebuie să ne asumăm și răspunderi pe măsură. Ucidem zi de zi albi nevinovați știind că numai așa ne putem

salva rasa. Asta trebuie să ne facă să fim mult mai duri cu noi înșine decât cu ceilalți.“

„Trebuie să menținem o conduită superioară celei pe care o cerem inferiorilor noștri. În nici un caz nu putem accepta ideea – născută din boala epocii în care trăim – că o scuză bună justifică neîndeplinirea unei misiuni sau încălcarea unui consemn. Pentru noi nu există scuze. Ori ne facem datoria, ori ne asumăm răspunderea eșecului. Iar pedeapsa pentru sperjar e moartea.“ Am simțit că-mi fuge podeaua de sub picioare, iar camera a început să se învârtască cu mine.

Maiorul a continuat, cu o voce mai blândă: „Datoria acestui tribunal e clară, Earl Turner. Fiecare trebuie să știe că moartea este ineluctabilă – fie o moarte onorabilă, de propria mână, fie una cu atât mai onorabilă, de mâna propriilor camarazi, mai târziu. A fost greu să ajungem la o concluzie, unii membri aducând argumentul că încă nu sunteți membru plin al Ordinului. Veți putea intra în Ordin dacă veți duce la bun sfârșit o misiune cu grad mare de risc și veți supraviețui.

Suntem obligați, din păcate, să ordonăm adesea misiuni sinucigașe simplilor combatanți ai Organizației. În cazul dumneavoastră, misiunea va avea dublu scop. Deci, dacă o îndepliniți cu succes și muriți, veți continua să trăiți în memoria și cinstirea noastră ca membru plin al Ordinului. Dacă aveți norocul să supraviețuiți, veți fi primit în Ordin, iar orice pată din dosar va dispărea. Ați înțeles?”

„Am înțeles și consider judecata justă. Sunt recunoscător Organizației pentru că îmi permite să servesc în continuare cauza. Sunt fericit că îmi este permis accesul în Ordin.“

25 martie. Azi a venit și Henry în unitatea noastră. Va avea sarcina să antreneze noii recruți și să pună la punct funcționarea Organizației în zona Los Angeles-ului, unde suntem bine implantați. M-a salutat cu semnul secret al inițiaților și astfel mi-am dat seama că și el făcea parte din Ordin.

Azi am aflat ceea ce bănuiam de mult timp. Organizația s-a reorientat de la ținte tactice și individuale spre ținte strategice. Vom încerca să erodăm sprijinul popular de care se bucură Sistemul.

Simțeam că această schimbare e necesară. Nu recrutam îndeajuns de mulți membri pentru a rezista războiului de uzură, iar efectele în opinia publică erau prea mici.

Primul factor era hotărâtor. Nu puteam susține nivelul de activitate contestatară cu pierderile pe care le sufeream. Henry estima efectivul membrilor care se puteau servi de o armă, pe tot teritoriul, la circa 400 de oameni, la nivelul cel mai scăzut de până acum. Trupele de șoc erau cam un sfert din totalul membrilor și plățiseră din greu până acum, cifra pierderilor fiind disproporționată față de realizări.

De asemenea, Organizația era forțată să slăbească temporar presiunea militară, în vreme ce noi continuam să ne păstrăm nucleul dur pentru o nouă înfruntare. Toată strategia noastră împotriva Sistemului a eșuat.

Și aceasta pentru că marea majoritate a americanilor albi nu a reacționat așa cum speraserăm. Noi mizaserăm pe un impact pozitiv și pe o înaintare a „propagandei reușitei”. Dar nu a mers.

Speram că, având exemplul rezistenței noastre în fața tiraniei Sistemului, și alții vor proceda la fel. Crezuserăm că, lovind în cele mai înalte personalități ale Sistemului și în principalele infrastructuri ale acestuia, le puteam insufla americanilor ideea de a declanșa peste tot, din proprie inițiativă, acțiuni similare. În multe locuri, însă, ticăloșii puteau dormi liniștiți în continuare. Desigur, a ars o duzină de sinagogi de-ale lor, și s-a produs o creștere vertiginoasă a violenței politice. Dar, în general, totul era dezorganizat și inefficient. Fără coordonare, asemenea acțiuni au un efect limitat, având succes doar dacă sunt generalizate și pot fi susținute pe o perioadă îndelungată.

În sfârșit, replica Sistemului la loviturile Organizației a iritat un mare număr de oameni și a provocat multe proteste în surdina, dar situația nu a devenit în nici un moment atât de tensionată încât să provoace o revoluție. Tirania pe care am descoperit-o noi nu este deloc nepopulară printre americani.

Ceea ce este cu adevărat prețios pentru americanul mediu nu e libertatea, onoarea sau viitorul rasei sale, ci fișa sa de salariu. El s-a plâns atunci când Sistemul i-a plasat copiii în școlile pentru negrotei acum douăzeci de ani, dar, cum putea să se bucure în continuare de mașina sa 4x4, n-a mai protestat.

El s-a plâns când i-au confiscat armele acum cinci ani, dar îi rămneau televizorul color și grătarul de barbecue, așa că iarăși n-a protestat. Și astăzi se smiorcăie când negrii îi violează nevasta după bunul lor plac și când Sistemul îl obligă să arate un act de identitate ca să-și poată cumpăra hrană sau o cutie de detergent, dar are tot timpul burta plină, așa că nu va protesta.

Orice idee care-i vine în minte îi este dictată de postul de televiziune. El încearcă disperat să fie „corect politic“, să facă, să gândească și să spună exact ceea ce i se cere. A devenit rapid tot ceea ce a vrut Sistemul să facă din el de cincizeci de ani încoace: un om uniformizat, membru lobotomizat al maselor proletare, un animal din turmă, un adevărat democrat.

Iată ce este americanul nostru de mijloc. Ne-am putea dori contrariul, dar așa este. Adevărul complet și oribil este acela că noi am încercat să insuflăm spiritul eroic al idealismului pierdut, dar a fost un fiasco la 99% dintre cetățenii îndobitociți de propaganda materialistă ebraică, care le-a acaparat viețile.

În privința procentului rămas, sunt multe motivele pentru care nu ne-a adus mare lucru. Evident, unii erau prea anarhiști pentru a putea lucra sub constrângerile fixate de Organizație – sau de oricare alt grup structurat puteau doar „să se bage acolo unde nu le fierbe oala“, dar reprezentau majoritatea. Ceilalți aveau, poate, alte aspirații, sau nu reușiseră să intre cu noi în contact de când intraserăm în ilegalitate. Eventual, am putea face recrutări printre cei din urmă, dar ne lipsește timpul.

Organizația a reușit, în ultimele șase luni, să-i trateze pe americani pentru prima dată în mod obiectiv – adică în chip de turmă de animale. De când nu mai sunt capabili să răspundă unui elan idealist, a trebuit să-i împingem spre lucruri pe care le pot înțelege: teama și foamea.

Le vom lua mâncarea de pe masă și le vom goli frigidererele. Îi vom amputa Sistemului brațul cu care ține strâns poporul. Și atunci când li se va face foame, ne vom face temuți, mai mult decât le e acum teamă de Sistem. Îi vom trata exact așa cum merită. Nu știu de ce am ignorat atât timp această modalitate de acțiune, pentru că aveam, totuși, exemplul deceniilor de luptă armată din Africa, Asia și America Latină, din care să învățăm câte ceva. În fiecare caz, gherilele au câștigat sperînd populația, nu iubind-o, torturând în public conducătorii satelor, care le erau ostili și refuzau să le dea hrană, organizând masacre oribile ale locuitorilor unor sate întregi – astfel, au inspirat o asemenea teamă în localitățile învecinate, încât nimeni n-a mai îndrăznit să refuze să-i ajute. Noi, americanii, am văzut toate acestea, dar n-am aplicat lecția la noi acasă. Observăm – obiectiv – toate aceste metode ca pe un fel de răzvrătire animalică și nu eram surprinși de reușita lor, acolo unde erau. Dar ne considerăm – pe nedrept – ca fiind mult mai buni.

A fost o vreme când eram mai buni – și noi luptăm pentru ca această epocă să vină din nou –, dar acum nu suntem decât o turmă, manipulată la nivelul instinctelor primare de o mână de străini pricepuți. Am ajuns la punctul în care nu-i mai detestăm pe opresori, nu mai încercăm să-i combatem; tremurăm înaintea lor și sperăm cu naivitate să obținem favoruri de la ei.

Așa o fi. Va trebui să suferim considerabil ca să ne fie permis să cedăm farmecului evreiesc.

Am încetat să ne risipim resursele în atacuri de mică amploare și ne-am orientat spre atacuri de anvergură, selecționând cu rigurozitate țintele economice. În special: centralele electrice, depozitele de carburanți, echipamentele de transport, stocurile de hrană, uzinele de importanță majoră ale țării. Nu putem spera să distrugem imediat ansamblul amăgitoarelor structuri economice americane, dar vom provoca niște pane localizate și temporare care vor avea, treptat, un efect cumulat asupra marelui public.

Cu siguranță, o parte a acestui public își va da seama că nu poate privi războiul în siguranță, din fotoliu, pe ecranul televizorului. La Houston, de exemplu, sute de mii de persoane au fost private de curent, timp de două săptămâni, în septembrie. Hrana din frigidere și congelatoare s-a stricat rapid, ca și mărfurile perisabile din supermarketuri. Aceasta a provocat două revolte considerabile ale locuitorilor înfometați, înainte ca armata să pună în funcțiune câteva generatoare de urgență, pentru a satisface pe toată lumea.

Cu această ocazie, trupele federale au doborât 26 de persoane dintr-o mulțime care încerca să jefuiască un depozit federal de hrană. Apoi, Organizația a declanșat o a doua revoltă, lansând zvonul că rațiile distribuite de guvern erau contaminate de botulism. Houston n-a revenit la normal nici până azi, deoarece tot orașul e supus unei interdicții de a circula timp de șase ore pe zi.

La Wilmington am adus jumătate din oraș în șomaj, aruncând în aer două uzine Dupont. Am stins jumătate din luminile Noi Anglii atunci când am scos din funcțiune o centrală electrică de la ieșirea din Providence.

Fabrica de componente electronice pe care am ars-o la Racine nu era foarte importantă, dar furniza piese esențiale pentru alte uzine din toată țara. Incendiind-o pe aceasta, am provocat, probabil, închiderea a 30 altor fabrici.

Efectele acestor acțiuni nu sunt deocamdată decisive, dar vor deveni dacă vom continua pe această cale. Reacția publicului ne-a convins deja de acest lucru.

Această reacție nu poate fi considerată ca binevoitoare față de noi. La Houston, mulțimea a reușit să răpească doi prizonieri – suspecti arestați în ancheta asupra unui atentat – din mâinile polițiștilor și le-au rupt mâinile și picioarele. Din fericire, nu era vorba de băieți de-ai noștri – erau doar doi amărâți care se nimeriseră în locul greșit, la momentul nepotrivit.

Bineînțeles, conservatorii și-au găsit subiect de trăncăneală. Se plângeau spunând că le ruinăm toate șansele de ameliorare a condițiilor, „provocând” guvernul cu violența noastră.

Ceea ce înțeleg conservatorii prin „ameliorare” este o stabilizare a economiei și încă o serie de concesii pentru negri. Astfel, toată lumea se va putea întoarce la societatea de consum, în tot confortul multirasial.

Am învățat, de multă vreme, să nu ne numărăm dușmanii, ci doar prietenii. Și numărul acestora din urmă este în creștere. Henry ne-a anunțat că aderenții sunt cu 50% mai mulți decât vara trecută. Noua noastră strategie le-a permis multor spectatori să treacă de o parte sau de alta a baricadei. Persoanele receptive încep să-și dea seama că nu pot rămâne în afara acestui război. Noi le-am urmărit până în pânzele albe, astfel că acum trebuie să-și aleagă tabăra și să intre în luptă, fie că le place sau nu.

XV

28 martie 1993. În sfârșit, înapoi la acțiune. În timpul weekend-ului, Katherine a răspuns la toate întrebările mele și mi-a dat detalii, mai ales acelea despre evoluțiile locale, pe care nu le-am putut obține vineri împreună cu Henry.

Când eram în pușcărie, sistemele noastre de comunicare au funcționat excelent; de-acum avem două persoane calificate care să se ocupe de ele. Îmi rămâne, însă, o muncă tehnică serioasă și mie. Bill este un artizan al mecanicii și armurier, dar nu poate efectua lucrările de artilerie care fac apel la cunoștințe de chimie și electronică. Mi-a dat o lungă listă de cereri privind sistemele speciale care au ajuns la unitatea noastră atunci când eram închis și pe care a fost nevoit să le pună deoparte.

Am studiat cu atenție lista noaptea trecută, pentru a identifica articolele cele mai importante pentru nevoile curente ale Organizației. Ne-am făcut și o listă separată de mărfuri și echipamente necesare pentru începerea lucrului.

Articolele prioritare de pe lista lui Bill sunt detonatoarele controlate prin radio, elementele de întârziere și de amorsare. Organizația a trebuit să le improvizeze pe acestea din urmă (cu un procentaj foarte mare de rateuri). Dorim un mecanism de întârziere care să poată fi montat în câteva minute pentru o zi sau mai mult, și care să fie 100% fiabil.

O altă categorie de articole cerute constă în bombele camuflate și produsele incendiare. În ziua de azi este imposibil să intri în infrastructurile guvernamentale sau mediatice fără să treci printr-un detector de metale, și toate coletele sau plicurile trimise prin poștă sunt controlate cu raze X. Aceasta ne va cere multă istețime, dar am deja câteva idei.

În plus, mai e și proiectul personal al lui Bill, pentru care are nevoie de asistență tehnică: contrafacerea! Bill mi-a spus că Organizația a tipărit deja bancnote false și le-a difuzat cu succes pe Coasta de Vest și acum dorea să realizeze același lucru aici.

Acum îmi dau seama de ce s-a îmbunătățit atât situația economică a Organizației în ultimul an! De când ne-am lansat în acțiuni de mare anvergură, am început să exploatăm noi surse de finanțare – în special mari patroni care, presupun, își doreau o „asigurare” –, dar emiterea de bani a rămas, totuși, cea mai simplă metodă.

Geniul care condusesese acțiunea pe Coasta de Vest se afla printre noi pentru a ne da un set complet de instrucțiuni riguroase. Bill mi l-a arătat. Tipul, care lucrase, probabil, pentru Serviciile Secrete sau pentru Oficiul de Gravuri și Imprimerii*, părea cu adevărat competent.

* „Oficiul de Gravuri și Imprimerii” era agenția guvernamentală care tipărea bancnote în Statele Unite, iar „Serviciile Secrete” erau o ramură a poliției care, printre altele, lupta împotriva falsificatorilor de bani. Din câte știm noi, banii falși nu au fost folosiți doar pentru finanțarea Organizației, ci și pentru dezorganizarea economiei naționale. În ultimele zile ale Marii Revoluții, Organizația a pus în circulație o cantitate atât de mare de bancnote false, încât guvernul, în disperare de cauză, a scos în afara legii toate bancnotele, ordonând ca toate tranzacțiile bancare să se efectueze în monede sau cecuri. Această operațiune a distrus moralul populației și a fost unul din factorii determinanți pentru succesul final al Revoluției.

Bill aproape că a terminat cu organizarea; are acum un atelier excelent pentru imprimăria de precizie, și are nevoie doar de un ajutor pentru a rezolva o problemă legată de fluorescență. A primit instrucțiuni asupra tipurilor de substanțe chimice care trebuie adăugate în cerneală, dar nu i s-a spus de unde să le procure. În plus, nu e sigur dacă va reuși să controleze, cu ajutorul ultravioletoarelor, etapa finală a producției. Dar asta nu va fi prea greu.

Modul nostru de viață și de lucru este total diferit de cel dinainte. În loc să trăim pe ascuns, „sub pământ“, acționăm la lumina zilei. Avem, în vitrina imprimăriei, o emblemă luminoasă, repertoriată în Paginile Galbene. În timpul zilei, magazinul este „deschis pentru afaceri“, cu Carol în spatele teighelei. Bill menține niște tarife atât de ridicate, încât are activitate doar cât să salveze aparențele. Treaba lui adevărată începe după închidere, în general la subsol, unde sunt depozitați banii.

Locuim toți patru deasupra prăvăliei, așa cum făceam și în imobilul dinainte, dar nu mai trebuie să ținem obloanele trase. Iar camioneta lui Bill e parcată pe stradă, chiar în față. Pentru toată lumea, suntem doar două cupluți tinere care lucrează împreună, într-o afacere tipografică.

Șmecheria se bazează pe identitățile noastre false, capabile să reziste examinărilor minuțioase ale Sistemului. Organizația a pus însă la punct o schemă admirabilă pentru aceasta. Avem cu toții carnet de asigurări sociale, iar doi dintre noi au permis de conducere. Carnetele și permisele sunt autentice (am auzit niște povești dezgustătoare despre modul în care le-a obținut Organizația), astfel că putem deschide conturi bancare, plăti impozite, și face, în general, orice, ca niște cetățeni normali.

Trebuie doar să-mi amintesc noul meu nume – ufi! – „David J. Bloom“. Mă enervează de-a binelea. Din fericire, fotografia de pe permisul de conducere este destul de banală ca să pară a mea, atâta timp cât îmi vopsesc părul.

Organizația nu a acordat identități noi tuturor celor care sunt în clandestinitate. O persoană fără acte de identitate nu poate deține o funcție în această societate pentru mult timp. Nu poate face cumpărături, nici chiar să se urce într-un autobuz fără să prezinte permisul de conducere sau o carte de identitate dintre cele noi, pe care guvernul a început să le distribuie de curând.

Deocamdată, este încă posibil, în numeroase cazuri, să se prezinte documente false, dar noul sistem informatic va fi pus la punct

în câteva luni, iar toate actele false vor fi detectate automat. De aceea a decis Organizația să ne procure documente „veritabile”, chiar dacă aceasta este o muncă lentă și dificilă. Doar câteva unități o pot duce la bun sfârșit cu sânge rece, dar cererea de noi acte depășește cu mult oferta.

Se pare, de asemenea, că Sistemul a devenit și mai nemilos în operațiunile împotriva noastră. Vreo 50 dintre băieții noștri din toată țara au fost uciși de asasini profesioniști în ultimele patru luni. Cifra exactă e greu de evaluat, pentru că unii tovarăși pe care-i știam morți au dispărut pur și simplu, iar corpurile lor n-au mai fost găsite.

Când militanții noștri au început să dispară sau au fost găsiți plutind în râu, cu mâinile legate la spate și șapte gloanțe în cap, zvonurile s-au amplificat în rândurile Organizației. Se spunea că aceste crime aveau legătură cu acțiunile de menținere a disciplinei în interiorul Organizației. De fapt, fusese o perioadă în trecut când am pierdut câțiva aderenți în urma execuțiilor disciplinare și asta a fost tot. Era o vreme când moralul era la pământ și erau necesare metode extreme pentru a le reaminti ezitanților obligațiile lor față de Organizație.

Comandamentul Revoluționar a constatat rapid apariția unui element nou. Datorită contactelor noastre din interiorul unei agenții a poliției federale, am aflat că ai noștri erau asasinați de două grupuri. O echipă specială de ucigași israelieni și una formată din oameni de-ai Mafiei*, plătiți de guvernul israelian. Acolo unde acționau aceste grupuri, poliția închidea ochii, la ordinele F.B.I.

* „Mafia” era o asociație criminală, compusă la origine din italieni și sicilieni, dar care, apoi, a fost condusă de evrei. Aceștia din urmă prosperau în Statele Unite, în cele opt decenii care au precedat Marea Revoluție. Guvernul a făcut câteva eforturi lipsite de entuziasm pentru a eradica Mafia în tot acest timp, dar capitalismul decadent reunea condițiile ideale pentru prosperitatea crimei organizate la scară largă și pentru corolarul acesteia: corupția politică. Mafia și-a încheiat practic existența atunci când aproape toți membrii săi – mai mult de 8 000 de oameni – au fost capturați și executați într-o operațiune unică și masivă, pusă la punct de Organizație, în perioada de epurări de după Revoluție. Majoritatea victimelor făceau parte dintre „legalii” noștri. Aparent, cineva de la F.B.I. furnizează numele persoanelor suspectate de a fi membre ale Organizației, dar care nu au fost încă arestate și interogate la ambasada israeliană.

Am trecut de represalii – mai ales la New Orleans. După ce doi dintre „legali” – unul dintre ei fiind un avocat eminent – au fost doborâți în cel mai pur stil mafiot cu șase săptămâni în urmă, am minat barul care servea drept acoperire pentru Mafia locală. Bomba a explodat în clubul de noapte, provocând un incendiu, cu ocazia aniversării unuia dintre „nași”. Încercarea de fugă a celor prezenți a fost împiedicată de tirurile încrucișate ale mitralierelor oamenilor noștri, postați în spatele celor două uși de evacuare. Mai mult de 400 de persoane și-au pierdut viața în această noapte, inclusiv 60 de membri ai Mafiei.

Această nouă amenințare ne-a marcat serios, diminuând moralul membrilor și partizanilor noștri care erau expuși, în special al celor care au cerut să-și păstreze poziția lor de cetățeni în ochii legii și operau sub adevărata lor identitate, fără să-și dorească anonimatul nostru din clandestinitate. Era clar că va trebui să acționăm rapid împotriva acestei intimidări.

2 aprilie. Problema aprovizionării s-a rezolvat – cel puțin temporar. A fost nevoie de încă unul dintre hold-up-urile acestea pe care le detest. De data asta n-am mai fost atât de nervos ca la prima spargere dată cu Henry – mi se pare că s-a întâmplat acum o sută de ani –, dar tot nu-mi place.

Bill și cu mine am împărțit lista de material în trei categorii, în funcție de proveniență. Cam două treimi din produsele chimice de care avem nevoie nu sunt disponibile în farmacii și trebuie să se găsească în depozitele de mărfuri pentru uzinele chimice. În plus, aveam nevoie de cel puțin 100 de ceasuri de mână pentru mecanismele de întârziere, și-ar fi fost prea scump dacă le cumpăram. În fine, mai era un număr mare de componente electronice și electrice, de elemente disponibile în atelierele de mecanică fină și de câteva produse chimice de uz curent care puteau fi cumpărate fără greutate și nu costau prea mult.

Mi-am petrecut zilele de marți și miercuri pentru a găsi produsele din ultima categorie. Chestiunea substanțelor chimice a fost rezolvată și ea miercuri. Am avut probleme, deoarece furnizorii laboratoarelor și uzinelor chimice trebuie, asemenea vânzătorilor de explozibili, să înainteze poliției politice lista noilor lor clienți. Am studiat minuțios chestiunea și am descoperit, prin intermediul P.C.W., că unul dintre „legali” noștri de la Silver Spring avea un magazin de

piese electronice și putea comanda, în cadrul comerțului său regulat, tot ce-mi trebuia. Mă voi duce să-mi iau marfa de la el luna viitoare.

Mai rămâneau ceasurile! Știam cu precizie de ce aveam nevoie pentru mecanismele de întârziere, și vroiam ca toate să fie de același tip, pentru a folosi un standard. De asemenea, ceasurile trebuiau să fie atât robuste, cât și precise. Împreună cu Katherine, am găsit un depozit din nordul districtului, de unde am recuperat 200 de bucăți.

Mi-a luat două zile de demersuri la telefon doar pentru a face ca ceasurile pe care le căutam să ajungă de la Philadelphia în depozitul respectiv. I-am spus tipului de-aici, din Washington, că aveam mare nevoie de ele și că eram gata să-i dau un cec de 12 000\$ în schimbul livrării pe loc. Mi-a răspuns că mă va aștepta în biroul de lângă depozit, ceea ce a și făcut.

I-am cerut lui Bill să mă însoțească, dar avea toată săptămâna treabă la magazin, iar Katherine vroia neapărat să vină cu mine. În ea dormitează un animal sălbatic, dar nici o persoană care n-o cunoaște n-ar putea-o bănuși.

În primul rând, Katherine ne-a machiat, pe mine și pe ea, pentru a ne proteja identitățile, și așa false. O identitate sub altă identitate, sub încă o altă identitate – ajung să nu-mi aduc aminte cine e Earl Turner și cum arată!

Apoi, am împrumutat o mașină. Ne-a luat doar câteva minute, aplicând procedura obișnuită: ne-am parcat camioneta într-un mare centru comercial. Am traversat parkingul pentru a găsi o mașină descuiată și am urcat înăuntru. Cu un patent, am deschis cutia cu fire electrice de sub tabloul de bord și am avut nevoie de numai câteva secunde pentru a găsi conexiunea corectă dintre cabluri și a face legătura.

Am sperat că totul se va petrece în liniște la depozit, dar dorința nu mi-a fost îndeplinită. Ne-am dus la director și am cerut pachetul cu ceasuri. El a cerut să vadă cecul garantat. „Îl am“, i-am spus, „și vi-l voi da de îndată ce voi arunca o privire asupra ceasurilor, ca să văd dacă sunt cu adevărat cele pe care le-am comandat“.

Planul meu era să luăm ceasurile și să fugim, lăsându-l pe patron să urle după cec, dar tipul s-a întors cu pachetul nostru și cu doi muncitori solizi, unul dintre ei postându-se între noi și ușă. Nu ne lăsau nici o șansă.

Am deschis pachetul, i-am verificat conținutul și mi-am scos pistolul. Katherine îl scosese și ea, și acum îl îndepărta pe tipul din calea ușii. Dar aceasta a rezistat tuturor încercărilor ei de a o deschide!

Katherine a întors arma către muncitor, care i-a explicat dintr-o suflare: „au acționat interfonul din birou pentru a bloca ușa“. M-am uitat la director și-am lătrat la el: „Deschide imediat ușa, ori îți plătesc ceasurile astea cu gloanțe fierbinți!“ Dar el s-a repezit spre o altă ușă de metal greu, care dădea în birou, în care s-a închis înainte să pot acționa.

I-am cerut atunci unei angajate din spatele unui birou să acționeze interfonul ușii. Dar ea a rămas așezată pe scaun, imobilă ca o statuie, cu gura căscată într-o expresie a groazei.

Aproape disperat, m-am hotărât să trag cu arma în zăvor. Am avut nevoie de patru tiruri pentru a-l distruge, parțial din cauza nervozității care mă făcea să-mi ratez ținta.

Am înaintat până la mașină, dar patronul era deja acolo. Ticălosul ne dezumfla cauciucurile!

I-am descărcat revolverul în mutră și s-a prăbușit pe asfalt. Din fericire, nu reușise să dezumfle decât un cauciuc, deci mașina mai putea merge așa. Am tăiat-o fără să mai pierdem vremea.

Ce mai viață!

De-abia după-amiază am reușit să termin și să testez primul dispozitiv de întârziere. Eram convins că ceasurile fantezi pe care le adusesem fuseseră o alegere foarte bună, în ciuda riscurilor provocate de procurarea lor: contactul de rezistență scăzută rezista și unor lovituri puternice. Sunt sigur că astfel procentajul eșecurilor va fi redus la zero.

Am făcut și testul cu ultraviolete pentru Bill, și acesta va putea să-și tipărească bancnotele de îndată ce voi ameliora, luni, compoziția cernelii. Rezultatul nu va fi perfect, dar, oricum, excelent. În special, producția sa va putea trece de toate testele standard prin care băncile detectează bancnotele false. Doar o examinare făcută în laborator i-ar putea fi fatală.

Am făcut trei mecanisme diferite de bombe care vor trece, fără să trezească bănueli, de un control cu raze X. Unul dintre ele se introduce într-un mâner de umbrelă – bateria, ceasul și tot restul. Dacă e dorit un dispozitiv incendiar, spițele umbrelei pot fi umplute cu termită (40% zahăr și 60% praf de clorat), sau mânerul poate fi folosit ca detonator. O altă combinație ceas-detonator poate fi plasată într-un

walkman (amorsarea făcându-se printr-un semnal radio codificat), iar cea de-a treia într-un ceas cu quartz, cu detonatorul și mecanismul de excitare montate în brățară, amorsarea făcându-se datorită bateriei. Desigur, în fiecare caz, cea mai mare parte a explozivilor va trebui adusă separat la fața locului, dar aceștia pot fi camuflați în diferite moduri – de exemplu, turnați și vopsiți asemenea plasticului, în forma unui obiect obișnuit.

XVI

10 aprilie 1993. E prima dată, săptămâna asta, când am puțin timp pentru mine și mă pot relaxa. Sunt într-un motel din Chicago și n-am nimic de făcut până mâine dimineață, când o să mă duc la centrala din Evanstone. Am venit aici cu avionul, vineri după-amiază, din două motive: vreau să dau o tură pe la Evanstone și să duc niște bani unităților noastre din Chicago.

Bill a pornit prima operațiune de tipărire în noaptea de luni, imediat ce am amestecat componentele chimice ale cernelii. A lucrat fără întrerupere până în zorii zilei de vineri. Katherine l-a schimbat de două ori, pentru a-i permite să doarmă câteva ore. Nu s-a oprit până nu a terminat toată hârtia specială pe care o avea. Împreună cu Katherine, l-am ajutat să taie bancnotele la cele două ieșiri ale tiparniței. Treaba asta era să ne omoare, dar Organizația avea urgent nevoie de bani.

Și-acum are o grămadă! Niciodată n-am visat să văd atâția bani la un loc. Bill a tipărit aproape zece milioane de dolari în bancnote de 10\$ și 20\$, adică mai mult de o tonă de bilete noi-nouțe. Și arată excelent! Am comparat unul dintre biletele de 10\$ tipărite de Bill cu unul autentic și n-am fost capabil să spun care e bun și care nu – cu excepția numărului de serie, evident.

Bill a făcut o treabă de adevărat profesionist. Fiecare bancnotă are alt număr de serie. Această realizare demonstrează ce se poate face cu o planificare precisă, devotament și muncă zdravănă. Desigur, Bill a avut șase luni pentru a pune lucrurile la punct și pentru a face încercări, înainte ca eu să-l pot ajuta cu cerneala și ultravioletele. A eliminat toate defectele procedurii înainte de a-și începe lucrul de trei zile și jumătate.

Ieri am luat la mine 50 000 de bancnote de 50\$ pentru a le livra contactului meu din Chicago. Unitatea sa are misiunea de a „spăla”

banii. Astfel, Organizația recuperează practic aceeași sumă în bancnote autentice pentru cheltuielile sale din zonă. Este o sarcină mult mai delicată și mai lentă decât pare la prima vedere.

Katherine a luat și ea avionul spre Boston, cu 800 000\$ în bagaj. Spre sfârșitul săptămânii vom repeta operațiunea la Dallas și Atlanta. E stresant să treci de controalele de securitate cu toți banii ăștia asupra ta, dar, atâta timp cât se vor mulțumi să ne treacă valizele doar prin raze X, totul va merge bine. Singurele chestii pe care par să le caute sunt bombele și armele. Dar și când ne vor descoperi málaiul răspândit în toată țara!

Am avut timp să meditez în avion, venind de la Washington. O înălțime de 35 000 de picioare îți oferă o perspectivă diferită asupra fenomenelor. Observarea suburbiilor agitate, a autostrăzilor și uzinelor care se găsesc dedesubt dă o viziune exactă asupra dimensiunii Americii. Operațiunea pe care am început-o întâmpină dificultăți pe măsura acestei imensități.

Ceea ce face programul nostru de sabotaj strategic este, în mod esențial, să accelereze declinul natural al Americii. Formăm acum breșe, asemenea termitelor, în temelia economiei. Astfel, întreaga structură se va prăbuși mai rapid, în câțiva ani, și într-un mod mult mai catastrofal decât în lipsa eforturilor noastre. Este deprimant să-ți dai seama cât de slabă e influența pe care o au toate sacrificiile noastre asupra cursului evenimentelor.

De exemplu, să luăm operațiunea noastră de contrafacere: într-un an de zile am tipărit și difuzat de cel puțin o sută de ori mai multe bancnote decât a fabricat Bill săptămâna trecută – adică 10 miliarde pe an –, fără să observăm vreun impact considerabil asupra economiei naționale. Americanii cheltuiesc de trei ori mai mult doar pe țigări.

Desigur, mai avem două tiparnițe pe Coasta de Vest și o să mai instalăm și altele în viitorul apropiat. Pe de altă parte, dacă reușesc să găsesc o modalitate de distrugere a centralei de la Evanstone, aceasta singură ar provoca o pierdere de 10 miliarde dintr-un foc. Fără să mai vorbim de pagubele economice provocate de lipsa de alimentare cu energie electrică a uzinelor din regiunea Marilor Lacuri.

Dar am făcut și altceva, mult mai important decât campania noastră împotriva Sistemului. Am constituit nucleul unor comunități, al unei civilizații complet noi, care va crește din ruinele celei vechi. Și, din cauză că noua noastră cultură se va baza pe o viziune asupra lumii

diametral opusă celei actuale, i se va putea substitui în mod revoluționar. Nu există nici o șansă ca o ordine fondată pe valori ariene și într-o perspectivă ariană să se nască pașnic într-o societate care a cedat în fața corupției spirituale evreiești.

În plus, lupta noastră actuală este legată total și inevitabil de faptul că am fost constrânși la ea de către Sistem, acesta nefiind obiectivul nostru principal. Privind la evenimentele din cele 31 de luni de când scriu aceste gânduri, îmi dau seama că, în pofida a ceea ce credeam la vremea respectivă, strategia noastră preliminară era să paralizăm mai degrabă Sistemul decât economia generală, și nu era deloc o idee proastă pentru a începe. Ne-am orientat mai mult înspre munca grea de formare a unui nou nucleu social decât spre un simplu război de distrugere îndreptat împotriva Sistemului.

Ceea ce a debutat ca o luptă între *noi* și *Sistem* s-a transformat treptat într-un război între noi și economia capitalistă. Sistemul a replicat într-o manieră din ce în ce mai represivă pentru a se proteja de atacurile noastre și de aici a rezultat o izolare, mai degrabă decât o extindere a conflictului în cadrul societății. Când ne încăpățânam să asasinăm parlamentari, judecători federali, agenți secreți și personaje din lumea presei, oamenii simpli nu se simțeau cu adevărat amenințați, dar resimțeau inconveniente cauzate de noile măsuri de supraveghere desfășurate de Z.O.G.

Dacă am fi început cu atacuri directe asupra economiei, Sistemul ar fi putut prezenta lupta noastră ca pe una dusă *împotriva poporului*. Ar fi fost ușor pentru mass-media să-i convingă pe oameni de necesitatea colaborării cu Sistemul împotriva amenințării comune adică împotriva noastră. Astfel că eroarea noastră strategică de la început a avut un efect providențial – facilitarea recrutărilor de noi aderenți. De-acum ne străduim să facem viața din ce în ce mai neplăcută pentru ansamblul populației.

Avântul luat de recrutări nu este doar în profitul Organizației. Ordinul se dezvoltă și el cu o rapiditate pe care n-a atins-o niciodată în ultimii 48 de ani din cei 64 de când există. Ieri am schițat discret semnul de recunoaștere, la întâlnirea cu omul de legătură. Fac asta de câte ori întâlnesc un nou membru al Organizației – și am fost surprins plăcut văzând că-mi răspunde la fel.

M-a invitat noaptea trecută la o ceremonie de admitere a noilor membri din sectorul Chicago. Am acceptat cu plăcere și am fost uluit să văd că erau cam 60 de participanți. Practic o treime dintre

ei au fost admiși, adică de trei ori mai mulți decât numărul total de membri din Washington. Am fost aproape la fel de emoționat la această ceremonie ca la propria mea admitere, acum un an și jumătate.

14 aprilie. Probleme, probleme și iar probleme! Nimic nu-mi merge de când m-am întors de la Chicago.

Bill nu poate pune mâna pe hârtia de care are nevoie pentru următorul tiraj de bani și mi-a cerut sprijinul ca să improvizeze. Am experimentat o nuanță ușoară ca să colorăm un tip de hârtie cu textura și compoziția elementare, dar rezultatul nu a fost satisfăcător. Bill va trebui să caute o altă sursă de aprovizionare pentru tipul potrivit de hârtie, în timp ce eu continui să testez diferite procedee de colorare. Ieri s-a prezentat la magazin o delegație locală a Consiliului pentru Relațiile Umane. Patru negri și un alb revoltător, purtând brasarda Consiliului, au intrat în tipografie. Ne-au cerut să punem în vitrină un afiș mare – de felul celor care pot fi văzute peste tot, incitându-i pe cetățeni să-i „ajute la combaterea rasismului”, denunțând poliției politice orice persoană suspectă. Doreau, de asemenea, să fixeze pe teighea o cutie pentru donații. Carol se găsea în spatele teighelei și i-a trimis la naiba.

În aceste împrejurări, aceasta nu era, desigur, cea mai bună modalitate de a proceda. Ne-ar fi denunțat dacă n-aș fi intervenit. Auzind scandalul, am urcat de la subsol, arborând ceea ce speram să pară o mutră de evreu. Am apărut cu obişnuitul „Shalom, ce se întâmplă aici?”. Vroiam să fac destul – dar, totuși, nu prea mult – ca ei să priceapă mesajul: proprietarul magazinului aparține, el însuși, unei minorități. Unei minorități *foarte speciale*, ai cărei membri ar putea fi cu greu suspectați de dușmănie față de Consiliul Relațiilor Umane și eforturile sale laudabile.

Responsabilul tuciuriu m-a informat pe un ton indignat de reacția lui Carol. I-am tăiat vorba cu un gest de nerăbdare și am privit-o batjocoritor pe Carol. „Desigur, desigur”, zisei, „lăsați-vă cutia aici. E pentru o cauză nobilă. Însă nu lipiți afișul pe fereastră, că nu e destul loc. Rezervasem porțiunea aceea pentru un poster al Apelului la Unitatea Evreiască, al vărului meu Abe. Veniți! O să vă arăt unde să-l lipiți!”

Lăsând respectuos delegația să treacă, îi ordonam lui Carol să se întoarcă la lucru în felul în care o fac evreii, cât mai morocănos cu putință. „Da, domnule Bloom”, îmi răspunse ea docil.

Pe trotuar, a trebuit să-mi înfrâng repulsia când mi-am trecut prietenește brațul pe după umerii cioroiului care mi se adresase. I-am atras atenția asupra unui magazin situat peste drum de al nostru. „N-avem prea mulți clienți aici, i-am explicat” dar la bunul meu amic, Solly Feinstein, vine și pleacă o grămadă de lume. În plus, are o vitrină mare. V-a fi fericit să pună pe ea afișul vostru. Puteți să-l lipiți chiar dedesubtul inscripției «Sol, cămătar» și așa oricine va putea să-l vadă. Puteți să-i lăsați și o cutie pentru donații – sau chiar două. Magazinul lui e mare.“

Au fost mulțumiți de soluția mea vicleană și începeau să traverseze strada când albul, un specimen degenerat cu mutră de pește și tunsoare afro, a ezitat, s-a întors și mi-a spus: „Poate ar trebui să luăm numele tipei. Unele dintre chestiile pe care ni le-a spus erau rasiste, fără nici o îndoială“.

„Nu vă pierdeți timpul cu ea“, i-am răspuns rapid, alungându-i bănuiala cu un gest de lehamite. „E doar o fată vulgară, lipsită de maniere. Tratează așa pe toată lumea. O să scap de ea în curând!“

Când m-am întors în magazin, Bill, care urmărise scena de la baza scărilor, se tăvălea de răs împreună cu Carol. „Nu e nostim deloc“, le-am zis, făcând un efort să par sever. „Am pus lucrurile la punct, dar, dacă expresia și accentul meu nu i-ar fi convins pe suboamenii ăștia, acum am fi în rahat“.

Apoi i-am ținut o predică lui Carol: „Nu ne permitem luxul de a le spune creaturilor ăstora ce credem despre ele. Înainte de toate, avem o treabă de făcut, așa că trebuie să rămânem calmi în fața scurșorilor. Trebuie să ne potolim mândria și să jucăm jocul ăsta atât timp cât va trebui. Cei care nu au responsabilitățile noastre pot fi rașiști pe față dacă doresc – și bravo lor.“

Dar n-am putut să-mi reprim o grimasă, văzând afișul în vitrina cămătarului de vis-à-vis. Posterul acoperea aparatele de fotografiat și binoclurile de ocazie expuse de Sol. Cred că-și mușcă pumnii acum! Și fiecare persoană care va vedea acest afiș atât de special va face o asociere, corectă din punct de vedere subiectiv, între programul de umplere a creierelor desfășurat de Consiliu și persoana care se ascunde în spatele posterului.

Ultima chestie care nu mergea era faptul că Katherine venise gripată în noaptea dinainte. Trebuia să facă un transport de bani la Dallas în dimineața asta, dar era prea bolnavă ca s-o facă, și se pare că va rămâne la pat încă două sau trei zile. Asta înseamnă că nu mă voi

duce mâine doar la Atlanta, ci că voi face și transportul la Dallas. Voi pierde o zi întreagă între avioane și aeroporturi, și nu voi avea destul timp ca să mă pregătesc pentru operațiunea de la Evanstone.

Vrem să sabotăm noua centrală nucleară de la Evanstone peste șase săptămâni, chiar atunci când va fi deschisă turiștilor. După 1 iunie publicul nu va mai avea acces și operațiunea va deveni prea dificilă.

Centrala de la Evanstone e enormă: patru reactoare nucleare gigantice fac să se învârtă cele mai mari turbine și generatoare din lume. Complexul din beton se întinde pe o milă, pe malul lacului Michigan, care aprovizionează circuitul de răcire hidraulică a reactoarelor. Centrala produce 18 000 megawați de energie electrică – aproape 20 de miliarde de wați! Incredibil! Energia produsă alimentează toată regiunea Marilor Lacuri. Acum două luni, înainte ca centrala să intre în funcțiune, întregul Midwest a suferit întreruperi importante de electricitate – mai grave decât cele – și așa considerabile – pe care le-am trăit aici. În câteva regiuni, uzinele au trebuit să-și restrângă activitatea la numai două zile pe săptămână. În plus, s-au produs atâtea greve spontane, încât regiunea este pe marginea unei adevărate crize economice.

Dacă vom reuși să dezmembrăm această sursă de energie nucleară, lucrurile se vor înrăutăți și mai mult. Pentru a asigura iluminarea în Chicago și Milwaukee, autoritățile vor trebui să aducă curentul produs în orașe îndepărtate, precum Detroit și Minneapolis, lipsindu-le și pe acestea de energia necesară. Toată această parte a țării va fi lovită sever și, cum le-au luat zece ani ca să conceapă planurile și să construiască centrala de la Evanstone, nu vor reuși să remedieze situația prea repede.

Dar guvernul a anticipat și el, probabil, consecințele pe care le-ar avea pierderea centralei, astfel că sistemul de securitate este solid. Acolo nu se poate ajunge decât cu barca sau cu avionul. Există posturi de observație, patrule navale și balize legate prin cabluri de jur împrejur. Aceasta înlătură orice posibilitate de apropiere pe apă.

Țărmul este împrejmuit pe mile întregi. Un număr considerabil de radare militare și instalații antiaeriene exclud ideea prăbușirii unui avion încărcat cu explozibil deasupra centralei.

Am impresia că singura soluție pe care o putem aplica cu mijloace convenționale este să instalăm niște lansatoare de rachete undeva, aproape de țărm, unde le-am putea camufla. Deocamdată, însă, nu

deținem acest tip de material. Oricum, părțile vitale ale instalației sunt închise într-o construcție atât de solidă, încât mă îndoiesc că un atac cu rachete ar putea provoca mai mult decât niște pagube superficiale.

Atunci, Comandamentul Revoluționar mi-a cerut să inspectez locurile și să vin cu idei originale – am deja câteva, dar mai rămân câteva probleme de rezolvat.

Vizita de luna trecută mi-a dat o idee asupra felului în care ne-am putea folosi de slăbiciunile dispozitivului lor de protecție. Aceste slăbiciuni sunt uluitoare; de exemplu, decizia de a-i lăsa pe turiști să pătrundă în incintă, chiar și temporar. Motivele acestei decizii se bazează, sunt siguri de asta, pe scandalul pe care l-au provocat antinucleariștii în legătură cu această centrală. Guvernul se simte obligat să expună publicului toate măsurile de securitate luate în interior.

Atunci când m-am înscris pentru vizită, mi-am luat la mine o grămadă de mărunțișuri, doar ca să văd ce poate intra în uzină.

Aveam o servietă, o cameră video și o umbrelă și-mi umplusem buzunarele cu o grămadă de monede, chei și stilouri din metal.

Pe feribotul care îi transportă pe turiști la centrală, supravegherea e neînsemnată. M-au pus doar să-mi deschid servieta pentru o examinare superficială. Când am ajuns, însă, la postul de pază al centralei, mi-au reținut servieta, umbrela și camera video. Apoi a trebuit să trec printr-un detector de metale, după ce am scos toate piesele metalice din buzunare. Paznicii mi-au restituit imediat conținutul acestora, fără să le privească atent, astfel că se poate trece cu un stilou incendiar.

Mi-a atras atenția un bătrân din grupul meu care a purtat un baston cu mâner de oțel pe toată durata vizitei, fără ca gardienii să-i zică ceva.

Ideea mea era următoarea: cum nu este posibil ca un simplu turist să introducă suficient explozibil pentru a pulveriza centrala – și nici măcar să-l plaseze în mod eficient, presupunând că a fost introdus, vom încerca să contaminăm uzina cu materiale radioactive; astfel, va deveni inutilizabilă.

Ideea este realizabilă, deoarece avem un prieten în interiorul Organizației care este în măsură să ne procure substanțe radioactive, întrucât, predând chimia la o universitate din Florida, folosește asemenea produse în cadrul cercetărilor sale.

Putem ascunde cu ușurință deșeurile nucleare – cu o durată de viață de șase luni sau mai mult – într-un baston sau într-o cără, în-

preună cu o cantitate mică de explozibil care să le disperseze în urma detonării, făcând toată centrala de nelocuit. Locurile nu vor fi afectate din punct de vedere fizic, dar vor trebui evacuate. Decontaminarea va fi atât de laborioasă, încât va fi mult mai simplu ca autoritățile să închidă uzina de tot.

Din păcate, aceasta va fi o misiune sinucigașă. Cel care va introduce deșeurile radioactive va fi expus unei doze mortale de radiații chiar și înainte de a intra pe poarta centralei. Îi este imposibil să se adăpostească îndărătul vreunui scut.

Marea problemă e creată de detectoarele de radiații plasate pe tot cuprinsul uzinei. Dacă unul dintre ele dezvăluie prezența omului nostru înainte ca acesta să-și îndeplinească misiunea, am dat de necaz.

Nu am remarcat prezența acestor detectoare la intrare, unde gardienii controlează sosirea turiștilor. Sunt câteva în sala enormă, conținând turbina și generatorul, în care sunt conduși vizitatorii – probabil pentru a se evita ca vreunul dintre ei să încerce să scoată vreo componentă radioactivă. Dar se pare că nu le-a dat prin minte că cineva ar putea introduce materiale iradiate în uzină.

Îmi amintesc perfect locul unde sunt situate detectoarele, și va trebui să discut cu omul nostru din Florida despre probabilitatea cu care acestea detectează, la o anumită distanță, prezența materialului pe care-l voi procura de la el. Dacă se declanșează o alarmă după intrarea noastră în uzină dar înainte să reușim să intrăm în sala generatorului, va trebui să ne repezim până la ea. Dar ne vom concepe planul în așa fel încât să avem cât mai multe șanse de partea noastră.

Proiectul este simplu, dar are un mare avantaj: impactul psihologic asupra populației. Oamenii sunt înfricoșați la culme de o iradiere nucleară. Grupul de presiune antinucleară va avea toată libertatea să profite de incident. Imaginația publicului va fi stimulată de parcă ar fi vorba de un bombardament sau atac mortal. Majoritatea va fi îngrozită – și o mare parte va face pasul, trecând de partea noastră.

Trebuie să mărturisesc că sunt fericit: perioada mea de probă mai durează încă 11 luni, deci nu mi se va propune să fiu voluntar în această misiune.

te și ne-am petrecut ziua plimbându-ne prin pădure. Era răcoare, vremea era senină și luminoasă. După picnic, am făcut dragoste într-o poiană, sub cerul liber.

Am stat de vorbă despre o grămadă de chestii și eram amândoi fericiți și lipsiți de griji. Singura umbră din fundal era plângerea Katherinei asupra numărului mare de drumuri pe care le am de făcut la cererea Organizației, deși am ieșit din închisoare de mai puțin de o lună. N-am avut curajul să-i spun că în viitor vom petrece din ce în ce mai puțin timp împreună.

Nici eu n-am aflat-o decât ieri. Când i-am raportat aseară maiorului Williams, la întoarcerea din Florida, el mi-a spus că vom avea de făcut numeroase deplasări în lunile următoare. Nu mi-a dat toate detaliile, dar a insinuat că Organizația se pregătește pentru o ofensivă națională în vara aceasta, iar eu voi fi un fel de instructor militar itinerant.

Dar azi mi-am scos tot din minte și n-am făcut decât să profit că sunt în viață, liber și în compania unei fete superbe, în sânul unei naturi magnifice.

La întoarcerea acasă am ascultat știrile la radio, și ziua aceasta perfectă a fost încununată cu o veste excelentă: în după-masa asta, Organizația a atacat ambasada Israelului din Washington. N-ar fi putut alege o zi mai bună pentru o asemenea acțiune!

De o lună încoace, un escadron de ucigași israelieni de sub tutela ambasadei ne elimină prietenii din toată țara. Azi ne-am luat revanșa, cel puțin pentru moment.

I-am atacat cu lansatoare de rachete în timp ce evreii dădeau o recepție pentru lacheii lor servili din senatul american. Un anumit număr de oficiali israelieni a fost eliminat cu această ocazie. Se găseau mai mult de 300 de persoane în interiorul ambasadei în momentul în care rachetele noastre au făcut să le explodeze un taifun de TNT și fosfor pe deasupra capetelor lor.

Agresiunea nu a durat decât două sau trei minute, conform reporterului, dar mai mult de 40 de proiectile au pulverizat ambasada, nelăsând decât o masă de ruine în flăcări – și doar o mână de supraviețuitori. Asta înseamnă că am avut cel puțin două puncte de tragere. Aceasta confirmă ceea ce am aflat săptămâna trecută despre noile noastre achiziții de arme.

A mai fost relatat un incident interesant pe care cenzorii au omis să-l scoată la montaj. Un grup de turiști a fost asasinat de un paznic

al ambasadei. În timpul atacului, un israelian a ieșit în fugă dintre ruine, cu vesta în flăcări, purtând un pistol mitralieră. A observat un grup de vreo 12 turiști, femei și copii, uluiți de scena de distrugere care avea loc pe trotuarul de vis-à-vis. Urlând o frază plină de ură în ebraica lui guturală, evreul a deschis focul asupra lor, ucigând pe loc nouă dintre ei și rănind grav alți trei. Bineînțeles, nu a fost arestat. Va veni și rândul vostru, jidanilor!

M-am culcat devreme în seara asta cu gândul de a fi odihnit mâine, dar excitarea pe care am resimțit-o toată după-amiaza mă împiedică să dorm. Organizația a demonstrat încă o dată ce armă formidabilă poate fi un lansator de rachete într-o luptă de gherilă urbană. Sunt și mai entuziasmat acum în privința proiectului nostru de la Evanstone și am depășit neliniștea cu care mă pregăteam pentru întâlnirea cu profesorul din Florida.

Sâmbăta trecută, când le-am expus lui Henry și Ed Sanders planul meu de introducere a materialului radioactiv în uzină, ei m-au convins că o rachetă ar putea face treaba mai eficient, așa că ne-am echipat corespunzător: am modificat conținutul care trebuie livrat, transformând un baston într-o rachetă.

Vom înlocui fosforul din focoarele celor trei rachete cu materiale radioactive. Apoi vom pune la loc încărcăturile convenționale și vom trage cele trei proiectile modificate, care vor cântări desigur la fel.

Acest procedeu prezintă trei avantaje față de ideea mea de la început. În primul rând, este sigur; sunt mai puține riscuri ca lucrurile să ia o turnură proastă. În al doilea rând, le putem expedia de zece ori mai multe deșeuri nucleare, iar încărcătura explozivă din proiectile va dispersa totul mult mai bine decât am fi putut-o spera cu un baston de plimbare. Și în al treilea rând, misiunea nu va fi una sinucigașă. Vom putea stoca proiectilele „calde”, în deplină siguranță, până în momentul când vor fi lansate. Astfel, echipa de trăgători nu va fi expusă unei doze mortale de radiații.

Singura mea preocupare rămâne să aflu dacă putem introduce rachetele în interiorul centralei electrice, prin acoperiș. Clădirea este atât de solidă, încât mă îndoiesc că ar putea pătrunde, chiar și cu rachete purtătoare cu acțiune întârziată. Ed Sanders m-a convins, sprijinindu-se pe argumente serioase, că o primă rachetă lansată cu destulă precizie și la altitudine mică va putea crea un fel de fereastră gigantică înaltă de 10 etaje și lată de 200 de yarzi în zidul de protecție al generatorului.

Înarmat cu aceste noi detalii, m-am dus să stau de vorbă cu Harrison, chimistul nostru din Florida. I-am explicat că rolul său constă în procurarea materialului radioactiv adecvat și în încorporarea, folosindu-se de structurile pe care le are la dispoziție în laborator, acestor materiale în focoarele rachetelor.

Lui Harrison i s-a făcut rău auzind toate astea. S-a plâns că nu oferiște Organizației decât cantități mici de substanțe iradiate și din alt material greu de obținut. Nu dorea să fie implicat concret în manevrarea explozivilor și a respins în special cantitatea de material cerută de planul nostru. Puțini oameni din țară au acces la deșeuri nucleare și el se teme că autoritățile vor ajunge rapid până la el.

Am încercat să-l lămuresc. I-am explicat că dacă încercăm noi să încărcăm proiectilele, fără ecranul de protecție de care el dispune, unul sau mai mulți oameni vor fi expuși cu siguranță unei doze letale de radiații. I-am spus că e liber să aleagă tipul de substanțe radioactive dintre cele care ar da cel mai puțin de bănuț și că îi acordăm timpul necesar ducerii proiectului la bun sfârșit.

Dar a refuzat categoric. „Nici nu se pune problema”, spuse. „Așa ceva mi-ar putea compromite întreaga carieră”.

„Doctore Harrison”, am replicat, „mă tem că nu sesizați corect situația. Suntem în război. Viitorul rasei noastre depinde de rezultatul acestui război. Ca membru al Organizației, sunteți obligat să vă asumați responsabilitatea ce vă revine în cadrul efortului colectiv, în afara oricăror considerații personale. Sunteți supus disciplinei Organizației”.

Harrison a pălit și a început să se bâlbâie, dar am continuat implacabil: „Dacă persistați în această atitudine, sunt gata să vă împușc pe loc”. De fapt, eram dezarmat, pentru că zburasem pe o rută comercială, dar Harrison nu avea de unde să o știe. A rumegat câțeva vreme, și-a regăsit vocea și a spus că va face tot ce va putea.

Am revăzut planul tehnic în detaliu și am fixat un calendar aproximativ. Înainte de a-l părăsi, l-am asigurat pe Harrison că, dacă simte că operațiunea devine prea compromițătoare pentru el, fiind „legal”, vom putea să-i facem o nouă viață în clandestinitate, după care totul va fi în regulă.

E cu siguranță foarte nervos și extrem de supărat, dar nu cred că ne va trăda. Organizația a stabilit un grad foarte mare de credibilitate în amenințările sale. Înainte de a fi pus la adăpost, el va trebui să ne trimită un mesaj în care să ne anunțe că a sosit momentul să

ducem în Florida proiectilele modificate pentru a fi umplute. Nu e nevoie de cunoștințe tehnice speciale pentru a face așa ceva. Nu-mi place să acționez dur și să sperii oamenii; nu e un rol natural pentru mine, dar nu am prea multă simpatie pentru tipi ca Harrison și sunt convins că, dacă nu voia să coopereze, aș fi sărit pe el și l-aș fi strâns de gât cu mâinile goale.

Cred că mai sunt încă multe alte persoane care cred că joacă tare lăsându-ne să luăm toate riscurile asupra noastră și să facem treburile murdare. Își închipuie că pot beneficia o dată cu noi dacă câștigăm și că nu vor pierde nimic dacă eșuăm. Această practică a avut loc în toate războaiele și revoluțiile anterioare, dar nu cred că se va produce și de data asta. Noi credem că aceia care nu se gândesc decât la profit în timpurile acestea atât de încercate pentru rasa noastră nu merită să trăiască. Să-i lăsăm să crape. În desfășurarea acestui război nu ne poate preocupa bunăstarea lor. Vor avea de ales între a fi cu noi, oricare ar fi întorsătura evenimentelor, sau împotriva noastră.

25 aprilie. Măine, înapoi la New York pentru cel puțin o săptămână. Diferite treburi în pregătire îmi solicită prezența acolo. Afacerile din Florida vor trebui să aștepte până la întoarcerea mea, și atunci voi avea parte de o nouă călătorie la Chicago, de data aceasta în autocar.

Jidanii au început să urle după atacul asupra ambasadei lor. Au pus mai multă emfază în informațiile care au relatat evenimentul decât în cele care descriau asaltul Capitoliului sau explozia clădirii F.B.I. În fiecare zi, știrile de la televiziune sunt din ce în ce mai demente. E încă și mai spectaculos decât în trecut, când am tras atâtea foloase din referirile repetate la „camera magică de gazare“. Își smulg părul din cap și-și rup hainele: „O, noi, care am suferit deja atât! Cât suntem de persecutați! Cum puteți permite ca să ni se întâmple așa ceva? Șase milioane n-au fost de ajuns?“

Ce demonstrație de inocență revoltătoare! Sunt atât de buni, încât îmi dau lacrimile de mila lor. Dar, curios, nimeni nu mai vorbește de uciderea celor nouă turiști de către santinela israeliană. A, e adevărat, era vorba doar de niște goimi!

Acțiunea noastră împotriva ambasadei ne-a adus un beneficiu nesperat. A izbucnit o ceartă serioasă între negri și patronii lor evrei. Printr-o pură coincidență, atacul s-a produs cu trei zile înaintea da-

tei fixate pentru „ziua de acțiune națională în favoarea egalității” – încă una dintre aceste gigantice manifestări mediatice organizate de Consiliul pentru Relațiile Umane, în timpul căreia urmau să aibă loc manifestații „spontane” și simultane în mai multe orașe mari. Cetățenii negri și albi trebuiau să se reunească pentru a adresa un apel guvernului, cerând înlăturarea ultimelor bariere dintre rase și asigurarea unei „depline egalități” pentru negri.

Marțea trecută, a doua zi după atacul asupra ambasadei, șefii Consiliului – evrei, desigur – au anulat manifestația. Au decis că nu puteau împărtăși lumina proiectoarelor mediatice cu negroteii înainte de a termina cu exploatarea propriului lor martiriu, care, în ochii lor, era cu siguranță mult mai grav.

Câțiva lideri de-ai militanților negri, care pierduseră multe ore pregătind această zi a egalității, nu vedeau lucrurile în felul acesta.

Ei resimțeau de câțiva timp modul unilateral în care evreii manipula și exploatau mișcarea egalitară în propriul lor interes și aceasta a fost picătura care a umplut paharul pentru mulți dintre ei. Sau înmulțit acuzațiile incendiare și punerile la punct, iar momentul culminant s-a petrecut sâmbătă, când principalul negrotei din slujba evreilor, cel împopotonat cu titlul de președinte al „Asociației Naționale a Consiliului Relațiilor Umane”, a susținut o conferință de presă la care și-a denunțat stăpânii evrei. De-acum spunea el, Consiliul Relațiilor Umane nu-i va mai recunoaște pe evrei ca pe o minoritate. Vor fi tratați la fel ca majoritatea albă și nu vor mai fi scutiți de investigații și urmări penale pentru „rasism”.

A fost pus la colț înainte să înțeleagă ce i se întâmplă. Și, ca întotdeauna în astfel de cazuri, locul său a fost luat rapid de un servitor negru mai zelos, dar situația a rămas încordată. Pe străzi, bandele rătăcitoare de negri înțeleseseră mesajul. Vai de capul membrilor poporului ales care au căzut în mâinile lor! Câțiva au sucombat deja în timpul „interogatoriului” în ultimele două zile.

Cioroii vor mai recruta poate militanți și unii dintre frații lor plini de amărăciune vor trece de partea cealaltă a baricadei, dar, în același timp, Itic și Ștrul vor lăsa câteva găuri și oase pe câmpul de bătălie. E o adevărată bucurie să contempli un asemenea spectacol.

6 mai. E mișto să te întorci acasă, chiar și numai pentru o zi. Dar la New York era atât de interesant! Am văzut mai multă artilerie acolo decât aș fi crezut că avem la dispoziție.

Una dintre unitățile noastre specializate din New York a cumpărat și depozitat material militar de toate felurile. Scopul vizitelor mele era să studiez tipurile de dispozitive care ne-ar putea fi utile în conceperea și realizarea armelor speciale și a materialului de sabotaj. Astfel, voi putea recomanda care piese să fie procurate mai întâi.

La aeroport m-a întâmpinat o femeie care m-a dus cu mașina la depozitul angrosistului, într-o zonă industrială murdară din Queens, aproape de East Side. Gunoaie, ziare vechi și sticle goale de băutură peste tot. Trebuie să navigăm printre deșeuri și caroseriile mașinilor abandonate care împiedică trecerea pe străduță, după care tipa intră într-un parking plin de noroi, înconjurat de un gard înalt.

Femeia a bătut la o ușă din oțel pe care scria „rezervat pentru personal” și am intrat într-o magazie întunecată și plină de praf în care zăceau lăzi și țevi de plumb. Apoi, ne-am îndreptat către un tânăr grasun, de vreo 25 de ani, îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă și ținând în mână un dosar. S-a prezentat doar ca „Richard” și mi-a oferit o ceașcă de cafea de la o mașină electrică dubioasă, plasată în capătul tejghelei, aproape de ușă.

Am luat un ascensor de marfă vechi și rablagit până la etajul al doilea. La ieșirea din lift mă aștepta o surpriză fantastică: într-o sală imensă cu tavanul jos, lungă și lată de mai mult de o sută de picioare, se găsea un arsenal format din toate tipurile de arme posibile și imaginabile: puști automate, mitraliere, lansatoare de flăcări, mortiere și mii de lăzi de muniție, grenade, explozivi, detonatoare... Nu știu cum rezista podeaua.

Într-un colț al sălii, patru bărbați și o femeie lucrau așezați pe bănci lungi la lumina unor lămpi fluorescente. Un tip pilea numerele de serie ale puștilor în timp ce ceilalți ungeau și asamblau armele în mingi imense cu apă caldă. Am văzut vreo zece cutii în apropiere, conținând asemenea mingi.

„E metoda prin care ambalăm și transportăm armele”, îmi explică Richard. „Înlăturăm numerele de serie pentru ca autoritățile să nu le poată identifica proveniența dacă le găsesc. Și îndată ce mingile cu apă caldă ies de aici, nu mai au nici un mijloc de a ajunge până la noi. Eticheta pe care o lipim pe cutii indică doar conținutul acestora. Poate vă gândiți că mingile astea sunt livrate numai câtorva unități combatante de pe Coasta de Est; în realitate, însă, le trimitem în toată țara.”

Uluit, băjbâiam printre grămezile de arme. M-am oprit în fața unor lăzi oliv. Pe fiecare parte era vopsită inscripția: „Lansatoare de

rachete M30, Echipament Complet“, și, dedesubt, „Încărcătură de 700 de livre“.

„De unde v-ați procurat piesele astea?“ am întrebat, amintindu-mi de toate obstacolele pe care le întâmpinaserăm pentru a obține un singur mortier vechi de când lumea.

„Au ajuns săptămâna trecută de la Fort Dix“, îmi răspunse Richard. „Băieții de la o unitate de-a noastră de la ieșirea din Trenton l-au uns pe un sergent negru cu 10 000\$ ca să deturneze camionul care le transporta și să le livreze lor marfa. După aceea, ni le-au trimis câte două o dată, într-o camionetă.“

Noi recepționăm aici materiale care provin de la o duzină de baze și arsenale din New York, New Jersey și Pennsylvania. Aruncă și tu o privire la ce-am primit luna trecută de la Arsenalul din Picatinny“, îmi zise el ridicând o husă care acoperea niște obiecte cilindrice. M-am aplecat să le examinez. Erau tuburi din fibră de sticlă lungi de două picioare și cu un diametru de cinci inci. Fiecare dintre ele conținea proiectile superexplozive de tip M329 pentru mortiere. Cred că erau cel puțin 300 numai în grămada aceea.

Richard și-a continuat explicația: „Pe vremuri, băieții noștri din bazele militare reușeau să scoată prin contrabandă o singură armă o dată. Acum, însă, ne folosim de serviciile personalului negru pentru a sustrage materialele de care avem nevoie, și așa am strâns o cantitate considerabilă.“

Am pretins că suntem o bandă de achizitori pentru Mafia care doresc să exporte arme ilegale. Băieții noștri de la bază i-au pus în contact pe cumpărători cu negrii care răspundeau de magazia de arme. Pentru o sumă frumușică, au avut acces liber în toată cazarma. Cioroii au împărțit o parte din suma pe care le-am dat-o cu unii dintre «frații» lor însărcinați cu paza.

Aceasta ne oferă mai multe avantaje. În primul rând, e mai ușor pentru negri să deturneze armele fără să atragă atenția. Poliția politică îi privește la fel ca pe membrii albi ai personalului de serviciu, dar maimuțoii și-au organizat de multă vreme o rețea între toate bazele, prin care fură și revând cauciucuri, benzină și orice altă chestie pentru care există cerere din partea civililor. Asta le permite băieților noștri să se concentreze asupra propriei lor misiuni, care constă în recrutarea altor albi din rândurile personalului pentru a întări prezența noastră în armată.“

Mi-am petrecut restul zilei inspectând sala și făcându-i un inventar mintal. Când am plecat, am luat eșantioane de la o duzină de ti-

puri diferite de focoase, exploziv, detonatoare și felurite alte materiale pe care aş vrea să le încerc. M-am întors apoi cu trenul.

În rândurile militarilor situația nu e foarte clară. Cu 40% de tuciiuri în armată și aproape tot atâția în celelalte servicii, morala, disciplina și eficiența sunt la pământ. Aceasta ne ușurează mult furturile de arme și recrutările, mai ales în rândul militarilor angajați, care resimt acut degradarea serviciilor lor.

Pe timp lung, însă, pericolul nu este de neglijat, deoarece va veni o zi când vom avea de-a face cu dușmanii, soldați adevărați. Cu atâția negri sub drapel se va crea o dezordine sângeroasă. În timpul în care îi vom elimina pe cioroi și vom reorganiza structurile, țara nu va avea o apărare reală. Tot ce sper e că posibilitatea asta a fost deja luată în calcul.

XVIII

23 mai 1993. Este ultima mea noapte la Dallas. Sunt aici de două săptămâni și speram ca mâine să mă întorc la Washington, dar ordinele din după-masa asta mi-au indicat Denver ca următoarea destinație. Mi se pare că și acolo voi petrece tot atât timp predând.

Tocmai am terminat un curs obositor despre tehnicile de sabotaj pentru opt activiști selecționați aici și sunt frânt: în fiecare zi, lecțiile durau de la opt dimineața până la opt seară, cu o pauză de masă de numai câteva minute.

I-am învățat pe băieții ăștia aproape tot ce știam. Am început cu lecțiile despre realizarea detonatoarelor improvizate, a temporizatoarelor și declanșatoarelor. Apoi am studiat structura, proprietățile și performanțele caracteristice ale materialelor militare actuale, care pot fi utilizate în diferite moduri. Grupa mea de elevi poate de-acum să assembleze și să demonteze, pe nevăzute, toate tipurile de mecanisme de amorsare.

Am examinat numeroase ținte potențiale și am conceput planuri pentru a le ataca. Ne-am gândit la rezervoare, conducte de petrol, depozite de carburant, căi ferate, turnuri de control și emițătoare pentru comunicațiile aeriene, rafinării de petrol, linii de înaltă tensiune, generatoare electrice, stații de epurare a apei, noduri de autostradă, silozuri de cereale, antrepozite, diferite tipuri de mașini și echipamente pentru uzine.

În sfârșit, am ales o țintă concretă pe care am distrus-o: centrala telefonică din Dallas. Asta s-a întâmplat ieri. Astăzi facem autopsia cazului, analizând critic, în detaliu, operațiunea.

Totul merge cum nu se poate mai bine: studenții mei au trecut examenele cu brio, dar am făcut totul ca operațiunea să se desfășoare perfect. Am petrecut trei zile pentru pregătirea specifică a distrugerii centralei telefonice.

În primul rând, am scos informații de la o femeie, membră locală a Organizației, care lucrase la standardizarea clădirii. Ea ne-a descris imobilul, indicându-ne dispunerea sălilor de la fiecare etaj care conțin echipamentul de declanșare automată. Cu ajutorul ei, am putut să schițăm un plan cu scările, intrarea de serviciu, postul de pază și alte elemente importante.

Apoi ne-am pregătit materialele. Hotărâsem că vom opera mai degrabă cu o precizie chirurgicală decât cu brutalitate, pentru că nu aveam destul explozibil ca să provocăm o demolare masivă. Am derulat 500 de picioare de fitil cu ardere lentă legat la vreo 20 de livre de dinamită la un capăt și un detonator la celălalt.

I-am împărțit pe cei opt activiști în patru grupe de câte doi. Un om din fiecare echipă căra o pușcă automată cu țeava tăiată și celălalt – materialul de distrugere. Trei echipe răspundeau de cele trei etaje unde se desfășoară controlul comunicațiilor și cea de-a patra – de parter. Fiecare echipă are o bobină de fitil, un bidon de cinci galoane de napalm fabricat artizanal dintr-un amestec de combustibil și săpun lichid, precum și un detonator cu întârziere. De asemenea, cele patru grupe sunt dotate cu grenade – termite făcute manual, care vor fi plasate în structurile de rezistență. Dinamita va pulveriza transformatoarele, iar termitele le vor da foc.

Aseară, la ora 10 fix, ne-am parcat cele două mașini pe o străduță întunecată, la câteva case de centrală. În fiecare minut ne mai tăia drumul câte o camionetă a companiei telefonice.

În sfârșit, a apărut și ocazia pe care o așteptam: o camionetă s-a oprit la semaforul din intersecție. Nu mai era nici un vehicul sau pieton prin preajmă, așa că am țâșnit de pe străduță blocând camionul, în timp ce doi dintre oamenii noștri deschideau portierele și-l obligau pe șofer să treacă în spate, sub amenințarea unei grenade. Apoi ne-am lăsat mașinile pe marginea șoselei și am urcat cu toții în camioneta de intervenție.

Asta ne-a luat câteva secunde, dar am mai pierdut încă o jumătate de oră discutând cu angajatul pe care-l răpiserăm. N-a trebuit să-l

convingem prea mult ca să răspundă la toate întrebările noastre privind localizarea și dispunerea echipamentelor, serviciul de securitate și procedurile obișnuite.

Am fost plăcut surprinși să aflăm că, în timpul nopții, nu era decât un paznic înarmat în clădire. Acesta avea o linie directă spre postul de poliție situat la cinci case mai încolo, de unde ar fi primit ajutor în caz de urgență. I-am luat ostaticului uniformă și cartela magnetică necesară personalului de noapte, apoi l-am legat, i-am pus un căluș în gură și am condus camioneta până la intrarea de serviciu a imobilului.

Am îmbrăcat uniformă și, urmând instrucțiunile furnizate de angajat, m-am îndreptat spre ușă, în timp ce restul rămăseseră ascunși în interiorul camionetei. N-am avut nevoie decât de o secundă pentru a-l dezarma pe paznic și pentru a le face semn celorlalți să intre. În timp ce echipele de câte doi oameni se răspândeau prin clădire, am găsit ghereta gardianului și m-am folosit de propria sa cheie pentru a-l închide înăuntru.

Până în acest moment, întreaga operațiune nu a durat mai mult de cinci minute. Cele trei echipe răspunzătoare de materialul de control au lucrat rapid și eficient. În timp ce omul înarmat din fiecare grup îi ținea la respect pe cei câțiva angajați care se găseau acolo, celălalt tip și-a început treaba asupra echipamentului.

Fitulul era rulat și atașat la două sau trei panouri electronice de pe fiecare etaj. Apoi, tipul însărcinat cu demolarea a luat bidonul cu napalm și i-a turnat conținutul pe o mare parte a echipamentului, atât în locurile prin care trecea fitilul, cât și în rest. La sfârșit, la capătul fitilului a fost fixat un detonator cu temporizare.

În momentul în care cei trei băieți coborau în fugă scările pentru a ne întâlni cu toții la parter, trei explozii asurzitoare au făcut să zboare geamurile clădirii. Imediat după aceea, cele patru echipe se răstogoleau până la subsol.

Am sărit în camionetă cât am putut de repede. Exact când ieșeam din parking, încărcătura de dinamită a explodat la baza transformatorului, provocând prăbușirea în stradă a unui perete lateral al clădirii. Interiorul, pe care-l puteam observa prin această spărtură, era devorat de flăcările și fumul produse de napalm. Tot echipamentul ardea.

Acțiunea noastră a fost relatată în după-amiaza asta de ziarul local, care afirma că vreo douăzeci de angajați care se găseau în clă-

dire reușiseră să scape; nu fuseseră victime, cu excepția paznicului pe care-l închisesem în gheretă și care a murit asfixiat. Mă simt vinovat pentru asta, dar n-aveam ce face: timpul era prea scurt.

Deși distrugerea centralei a fost un succes, compania de telefoane a anunțat că va repune majoritatea liniilor în funcțiune în 48 de ore, iar restaurarea completă a serviciilor de telecomunicații în întregul oraș va fi făcută în mai puțin de două săptămâni.

Vestea aceasta nu ne-a surprins. Știam că firma de telefoane putea aduce pe calea aerului echipamente noi și specialiști care să repare rapid toate pagubele pe care le produseseșăm. Atacul nostru asupra centralei nu trebuia să fie considerat ca o lovitură la adresa Sistemului. Dacă ar fi fost așa, ar fi trebuit continuat cu o mulțime de alte ofensive pe diferite fronturi.

Sistemul a bănuț că acțiunea noastră a avut ca mobil banii. Desigur, nimeni nu putea ști că explozia de ieri n-a fost decât un exercițiu de antrenament și că pista Sistemului era total greșită. Au postat tancuri în aproape toate intersecțiile din oraș, iar soldații și polițiștii au fixat numeroase puncte de control al vehiculelor pe șosele și autostrăzi, ceea ce a paralizat traficul din oraș. Dacă toate merg bine, mâine ar trebui să plec la Denver.

8 iunie. Azi am primit un bilet de la Katherine! Era strecurat într-o cutie cu materiale, așa că n-am putut să-i răspund prin curierul care efectuase livrarea.

Împreună cu ceilalți, ea muncea 70-80 de ore pe săptămână la magazin, pentru a tipări bani, dar și materiale de propagandă. Îmi scria că bănuie, judecând după timpul scurt în care acestea erau solicitate, că va avea loc o nouă campanie masivă în circumscripția Washington. (O să-și dea seama rapid despre ce este vorba!)

Katherine crede că sunt în continuare la Dallas și-mi spune că speră să aibă de făcut o livrare de bani acolo în curând și astfel ne vom putea vedea. Îmi sare inima din piept gândindu-mă că am putea fi din nou împreună chiar și numai pentru câteva ore!

N-am nici o șansă să ajung la Washington mai repede de trei săptămâni. Lucrurile au început să scârțâie în sectorul Munților Stâncoși, unde Organizația nu este prea dinamică; Comandamentul Revoluționar a identificat acolo 43 de ținte prioritare, dintre care mai mult de jumătate sunt instalații militare, pe care trebuie să le lovim simultan atunci când vom primi ordinele, pe la începutul lui iunie.

Problema e că în acest sector nu avem nici un specialist în artilerie, așa că trebuie să-i formez eu – în total, voi avea 26 de studenți care vor învăța să prepare și să utilizeze toate tipurile necesare de explozivi și mecanisme incendiare. Din fericire, grupul conține câțiva militari familiarizați cu lupta de gherilă; astfel, antrenamentul va fi orientat spre partea tehnică, cea strategică rămânând în grija soldaților.

Deși misiunea mea de aici nu e atât de complicată ca la Dallas, lucrurile se mișcă mai încet, deoarece zona e mai extinsă. Nu merge să organizez cursurile pentru toți cei 26 într-o singură serie, așa că am organizat o grupă de 6 la Denver, o alta de 11 la Boulder, orașel universitar situat la 20 de mile, și una de 9 într-o fermă înspre sud. Între ședințele care se desfășoară o dată la trei zile, studenții au o mulțime de teme de făcut.

Inițial, am întreprins acțiuni lipsite de violență împotriva Sistemului, deși ambianța era mai destinsă decât pe Coasta de Est. Săptămâna trecută, însă, s-a întâmplat o chestie extrem de neplăcută, ce a dat o întorsătură mai brutală luptei de aici decât oriunde în altă parte.

Unul dintre membrii noștri, muncitor în construcții, a fost prins în timp ce fura câteva batoane de dinamită de pe șantierul pe care lucra. Se pare că reușise, de ceva timp, să scoată cam zece pe zi în gamela sa.

Paznicul șantierului l-a dat pe mâna șerifului local, care a percheziționat imediat locuința omului nostru. N-a găsit doar o rezervă importantă de dinamită, ci și numeroase puști și literatură produsă de Organizație. Șeriful a crezut că poate căpăta o promovare dacă încearcă să decapiteze filiala Organizației din regiunea Munților Stâncoși, văzându-se deja viceguvernator sau chiar mai mult. Astfel, șeriful și ajutoarele sale au început să-l bată pe omul nostru, încercând să scoată de la el numele altor membri ai Organizației. L-au torturat dar, cum el n-a vorbit, i-au arestat nevasta, pe care-au pălmuit-o și au lovit-o cu picioarele în fața lui.

Rezultatul a fost că omul nostru, la capătul răbdării, a smuls revolverul ajutorului de șerif. Un alt polițist l-a doborât înainte să apuce să tragă, iar soția sa a fost adusă de F.B.I. la Washington pentru interogatoriu. N-a avut de unde să dea informații semnificative, dar mi se zbârlește părul pe spinare când mă gândesc la ce a îndurat.

Orice-ar fi, gloria șerifului a fost de scurtă durată. În seara zilei când a murit omul nostru, polițistul a apărut la știrile TV laudându-se cu lovitura pe care o dăduse în numele legii, ordinii și egalității și ex-

primându-și pompos hotărârea de a-i trata la fel de sever pe toți „rașiști” care-i vor cădea în mână.

Când a ajuns acasă după interviu, și-a găsit nevasta pe podeaua sufrageriei, cu gâtul tăiat. Două zile mai târziu, mașina sa de patrulă a căzut într-o ambuscadă. Corpul său ciuruit de gloanțe a fost găsit în vehiculul carbonizat.

E cumplit să ucizi o femeie din propria ta rasă, dar suntem într-un război care nu mai ține cont de vechile reguli.

Am început o luptă de moarte împotriva evreilor. Acum ei se simt atât de siguri pe victoria lor finală, încât pot să-și scoată liniștiți măștile și să-și trateze adversarii ca pe niște „vite”, după cum îi învață religia lor. Pedepsa noastră asupra șerifului ar trebui să fie o lecție pentru jidani și acoliții lor albi. Cel puțin vor ști că, dacă vor adopta o atitudine semită față de soțiile *noastre* și copiii *noștri*, nu vor putea spera ca propriile lor familii să fie în siguranță.*

21 iunie. Am fost oprit de un baraj de poliție seara asta, când mă întorceam de la Boulder. N-am avut probleme; mi-au cerut doar permisul de conducere (de fapt, pe acela al lui David Bloom) și m-au întrebat unde merg, aruncând rapid o privire prin mașină. Barajul a încetinit circulația pe mai multe mile și alți șoferi erau de-a dreptul furioși. Unul dintre ei mi-a spus că era prima dată când se făceau controale în această regiune.

Barajul și zvonurile pe care le-am aflat mă fac să cred că Sistemul știe că se pregătește ceva important. Sper că nu și-au întărit dispozitivele de securitate ca pe Coasta de Est. În cazul acesta, am da de necaz.

Pe de altă parte, așa va constata omul de pe stradă dragostea pe care i-o poartă Big Brother. Mulți dintre ei n-au văzut niciodată un negru sau un evreu și se poartă de parcă tot acest război n-ar exista. Par să creadă că sunt destul de departe de toate aceste lucruri care

* Numeroase fragmente din scrierile lui Turner se referă la doctrina religiei evreiești, care era numită „judaism”. Cărțile sale, Talmudul și Tora îi tratează pe ne-evrei ca pe o „adunătură ticăloasă de vite”. Ceea ce ne oripilează în mod special este atitudinea evreilor față de femeile ne-evreice. Cuvântul care desemnează o fată din rasa noastră este „shiksa”, provenind dintr-un termen ebraic care înseamnă simultan „faptă abominabilă” și „care nu este cușer” – referitor la carne.

frământă restul țării și că-și pot duce în continuare o viață liniștită. Ei cred că până și o aluzie la lupta noastră ar pune capăt derulării plăcerilor lor egoiste. Sunt atât de închistați, încât vom fi distruși cu toții dacă nu eradicăm rapid cancerul care a cuprins America. Dar lucrurile s-au întâmplat întotdeauna așa în colțul acesta al țării.

Sunt destul de îngrijorat, pentru că nu mai am vești despre Evanstone. Mă așteptam în fiecare zi să primesc ordinul de acțiune. Oare au fost probleme cu Hanison? Sau poate Comandamentul Revoluționar a decis să amâne raidul până la marea ofensivă de luna viitoare?

N-a fost vorba de amânare la ultima noastră reuniune. Mai degrabă, necazurile pornesc de la ticălosul de Harrison. Chiar înainte de a pleca din Washington spre Dallas, am calculat punctul probabil de impact asupra țintei în funcție de unghiul de tragere comunicat de echipa cu lansatoarele de rachete. Astfel, am văzut că trebuie să împărțim contaminantul radioactiv mai degrabă în cinci fragmente decât în trei, ceea ce ne dă o șansă de 90% ca una sau mai multe încărcături de deșeuri să ajungă în sala reactorului. Dar Harrison trebuie încă să ne aprovizioneze cu materialul. Dacă n-o va face, de ce nu m-a prevenit nimeni?

Mai sunt neliniștit și pentru că nu mi s-a spus ce voi avea de făcut după ce-mi termin săptămâna viitoare treaba de aici. Dacă nu mă întorc atunci la Washington, s-ar putea să nu mai ajung acolo înaintea marelui asalt, și tare aș vrea să fiu împreună cu Katherine și ceilalți în momentul declanșării ofensivei. Nu văd nici un motiv ca lucrurile să nu se petreacă astfel, pentru că atunci nu va mai fi timp pentru antrenarea altor echipe.

XIX

27 iunie 1993. În sfârșit, am primit ordinele! Voi fi în California în timpul marelui atac din vară. La început, am fost dezamăgit că nu mă voi putea duce la Washington, dar sunt din ce în ce mai convins că partea importantă a luptei se va duce pe Coasta de Vest, așa că voi fi în focul acțiunii.

Centrul de comandă din Denver mi-a fixat o întâlnire de două ore cu șase dintre elevii mei. Nu știu decât că eu, împreună cu patru dintre băieți, vom merge la Los Angeles, iar ceilalți doi vor pleca spre San Mateo, la ieșirea din San Francisco.

Am protestat vehement: „Toate persoanele acestea au fost antrenate special pentru atacarea tintelor specifice din zonă. În plus, au

fost formați în cadrul unei echipe. N-are sens să-i separăm și să-i trimitem în California, când ar putea fi mult mai utili aici. Am compromite tot programul nostru din Munții Stâncoși.”

Cei doi ofițeri de la CCD m-au asigurat că erau de acord cu mine, dar nu puteau face nimic; se pare că dirijarea echipelor spre Coasta de Vest era o acțiune generală.

Se căutau oameni cu experiența luptei de infanterie și de buni trăgători, așa că era să-l pierd din echipă pe Al Mason, veteran din Vietnam și trăgător de elită, dar am reușit până la urmă să-l păstrez în echipa mea de sabotori.

Bun, aveam doar 48 de ore ca să parcurgem 1 000 de mile și nu știm la câte baraje vom fi opriți. La câte mă așteaptă de-acum încolo, ar fi cazul să fac o scurtă siestă.

1 iulie. Măi să fie! Lucrurile sunt încordate pe-aici! Am ajuns ieri, pe la unu noaptea, după o călătorie de coșmar. Ceilalți s-au dus la unitățile unde au fost detașați, pe când eu rămân deocamdată la Centrul de Comandă din nordul Los Angelesului, într-un loc numit Canoga Park.

Organizația e mult mai bine implantată aici decât oriunde în altă parte: Los Angeles are opt centre de comandă, în timp ce majoritatea orașelor mari au doar unul. Aceasta înseamnă că rețeaua clandestină are aici vreo 500-700 de membri.

Am tras un pui de somn la sosire, dar celelalte persoane par să nu doarmă deloc. Curierii vin și pleacă și în fiecare oră are loc câte o conferință. De-abia în după-amiaza asta am prins pe cineva să-mi dea câteva indicații asupra situației.

Lunea viitoare, pe 4 iulie, va fi lansat un asalt general asupra a mai mult de 600 de ținte militare și civile de pe întregul teritoriu.

Din nefericire, un om de-al nostru a fost arestat de poliție miercuri; cum nu făcea parte din Ordin, nu era pregătit și nici nu avea obligația de a se sinucide în caz că e prins, așa că va dezvălui destule pentru ca Sistemul să suspecteze atacul de luni. Chiar dacă nu sunt cunoscute precis țintele, securitatea va fi întărită peste tot.

Comandamentul Revoluționar are, deci, două variante: ori îl suprimă pe tip înainte de interogatoriu, ori reprogramează întreaga ofensivă. Cea din urmă e greu de imaginat: prea multe lucruri au fost aranjate și sincronizate în detaliu pentru a putea avansa data, iar o amânare ar lua luni întregi, cu riscul enorm ca prea mulți oameni să fie la curent.

Ieri s-a hotărât să se opteze pentru prima variantă, care pune și ea probleme: nu putem să ajungem la omul nostru fără să distrugem acoperirea unuia dintre legalii noștri, agent special F.B.I.

E curios că, contrar obiceiurilor, de data aceasta prizonierul n-a mai fost trimis la Washington, ci F.B.I.-ul s-a mulțumit să-l ancheteze la Los Angeles. Dacă un transfer sau un interogatoriu dur vor părea inerente, ne-am pregătit pentru atacarea închisorii secrete a F.B.I., dar mai așteptăm să vedem cum vor evolua lucrurile.

În ce mă privește, tot nu știu de ce mă aflu aici, nici ce-ar trebui să fac. Nu-mi rămâne decât să am răbdare.

Deși cred că ne vom confrunta cu o acțiune de anvergură, ca în septembrie 1991, mi se pare incredibil că Organizația se va lansa într-un atac gigantic împotriva Z.O.G.-ului, și asta doar în două zile! Nu putem reuni mai mult de 1 500 de oameni în toată țara, în ciuda recrutărilor masive din ultimele luni. În total, incluzând legăturile personale, femeile și legalii, potențialul nostru nu depășește 5 000 de persoane, dintre care mai mult de o treime sunt concentrate în California. E ca și cum un tânțar ar încerca să strivească un elefant!

Desigur, nu sperăm ca Sistemul să se prăbușească luni. Nu știu cum ne-am descurca dacă ar face-o, pentru că Organizația e încă prea restrânsă pentru a repune țara în funcțiune și a reconstrui societatea americană. Pentru aceasta avem nevoie de o infrastructură de o sută de ori mai extinsă decât cea de acum.

Acțiunea de luni va mări tensiunea conflictului și va obliga Sistemul să-și revizuiască strategia. Nu avem de ales: dacă Organizația vrea să supraviețuiască și să continue să se dezvolte în aceste condiții foarte dificile, trebuie să menținem presiunea – mai ales pe aceea psihologică.

E periculos să nu ducem un război continuu, deoarece Sistemul ar putea găsi un echilibru cu care opinia publică se va acomoda. Singurul mijloc de a menține fluxul actual de aderenți este să înclinăm psihologia mulțimii în favoarea noastră. Trebuie ca măcar o parte a acestei mulțimi să considere că Sistemul nu este destul de puternic și de eficient pentru a ne elimina. Oamenii trebuie să creadă că suntem o forță irezistibilă care, mai devreme sau mai târziu, va avea efectul unui tăvălug.

Ticăloșii vor alege calea cea mai ușoară, așteptând să vadă derularea evenimentelor. Poporul american a dovedit deja că poate continua să trăiască fără cea mai mică rușine în conformismul său gro-

solan, chiar și în condiții de provocare inimaginabile. Atât timp cât noile provocări sunt introduse treptat, el se va obișnui; de aceea, cel mai mare pericol este să nu acționăm.

Pe de altă parte, poliția politică strânge în continuare șurubul. În ciuda măsurilor noastre de securitate, polițaii ar putea să se infiltreze în Organizație și s-o distrugă. E din ce în ce mai greu să ne deplasăm fără să fim arestați. În scurt timp, noul sistem de cărți de identitate pe care l-au distrus acum mai puțin de un an va fi din nou operațional, și nu știu cum vom mai supraviețui atunci.

Mă întreb cum am reușit până acum, și mă gândesc că ineficacitatea Sistemului ne-a ajutat mult: cu excepția evreilor, care au cheltuit mult în lupta împotriva noastră, restul Sistemului e compus din chiulangii și incapabili. Bine că s-a produs „integrarea republicană” și i-au băgat pe cioroi în F.B.I. și armată! Sistemul a devenit atât de corupt și amestecat, încât evreii sunt singurii care se simt ca la ei acasă, și nimeni altcineva nu-i poate fi loial.

Organizația noastră, în schimb, a știut să se adapteze în permanență. Sunt sigur că luni o să le băgăm pumnul în gură ticăloșilor ăștora. Chiar dacă doar jumătate din ce-am prevăzut va funcționa, tot vom semăna o dezordine fantastică în mașinăria economică a țării, care va face ca Sistemul să treacă la mobilizarea generală, iar ca opinia publică să sufere un șoc psihologic de proporții.

Și după asta? Ce se va întâmpla în lunile următoare? Nu vom putea menține la același nivel activitatea mai mult de câteva zile. Efectivele noastre nu sunt destul de numeroase.

Instinctul îmi spune că Organizația nu acționează doar din disperare. Sunt sigur că are niște ași în mânecă, și concentrarea trupelor în California ar trebui să constituie un indiciu.

XX

7 iulie 1993. Cum am impresia că o să stau toată ziua aici, îmi permit să petrec o oră povestind ce s-a întâmplat în ultimele zile.

Sunt într-un apartament somptuos la ultimul etaj al unui imobil care domină orașul; aici se găsește postul de comandă, dar luxul e incredibil: cearșafuri din satin; blănuri pe pat; robinete din aur; distributoare de whisky și vodcă în fiecare cameră; pereții sunt acoperiți de enorme afișe pornografice.

De fapt, apartamentul îi aparține lui Jerry Siegelbaum, sindicalist la Uniunea Angajaților Municipali. El e și vedeta din pozele astea ab-

jecte; par să-i placă blondele de tip arian, deși apare în imagini și cu o negresă sau cu un puști. Ce reprezentant al muncitorilor mai e și ăsta! Sper că unul dintre noi se va gândi să-l scoată de pe hol; nu mai avem climatizare de luni și hoitul lui a început să pută.

Los Angeles arată altfel decât înainte. Benzile luminoase de pe șosele au dispărut. Obscuritatea e spartă doar de cele câteva sute de focuri răspândite prin oraș. Știu că sunt mii de mașini care circulă încă, dar au farurile stinse pentru a nu atrage focurile de armă.

În ultimele patru zile s-au auzit continuu urletele sirenelor mașinilor de salvare, amestecate cu rafale de arme automate, explozii și zgomot de elicoptere. Seara asta nu se aud decât focuri de armă. Se pare că bătălia e pe cale de a se sfârși.

Luni dimineată la ora două, mai mult de 60 de unități de luptă au lansat o ofensivă generală asupra Los Angeles-ului și suburbiilor sale. În același timp, sute de alte unități au atacat ținte de pe întregul teritoriu al țării, din Canada până în Mexic și de la Atlantic la Pacific. N-am văzut încă un raport asupra rezultatelor. De fapt. Sistemul a impus o cenzură totală asupra tuturor mijloacelor de informare și n-am putut vorbi cu nimeni din Comandamentul Revoluționar, dar aici, la Los Angeles, am fost surprinși plăcut.

Primul asalt a tăiat aprovizionarea cu apă și electricitate a întregii aglomerații urbane. Am scos din funcțiune aeroporturile și am făcut autostrăzile impracticabile. Am suspendat comunicațiile telefonice și am aruncat în aer depozitele de benzină. De patru zile încoace, din rafinării se ridică flăcări enorme.

Am ocupat cel puțin 15 posturi de poliție. Le-am rechiziționat armele, le-am distrus mijloacele de comunicare și vehiculele. Unele posturi au fost transformate în baze locale de comandă. La început, polițiștii și pompierii fugeau ca niște găini cu capetele tăiate – sirene și girofaruri peste tot. Luni după-amiază starea comunicațiilor a devenit atât de proastă și erau atâtea incendii și urgențe, încât poliția și pompierii au început să-și selecteze drastic intervențiile. În numeroase locuri, echipele noastre și-au făcut treaba fără să întâmpine vreo rezistență. Acum, majoritatea mașinilor de intervenție sunt în pană de benzină și nu se mai pot deplasa deloc. Și acelea care mai au combustibil sunt ținute deoparte.

Ceea ce ne-a permis să neutralizăm poliția a fost activitatea noastră din armată. Până luni după-amiază, nimeni nu și-a dat seama că se petrecea ceva deosebit în interiorul instituției militare. Pe de o

parte, nu erau trupe sau tancuri la paza centralelor electrice sau emițătoarelor TV, și, în plus, nici un escadron nu a fost trimis împotriva noastră. Pe de altă parte, existau semne evidente de conflicte armate în *interiorul* cazărnilor din zonă. Puteam vedea și auzi tirurile, dar nu ne atacau pe noi – cel puțin nu direct. Au mitraliat și bombardat o duzină de arsenale ale Gărzii Naționale Californiene din metropolă.

Aceste tiruri proveneau aparent de la baza navală și aeriană El Toro, din Sud. Mai târziu, am văzut câteva avioane de vânătoare și bombardiere îndreptându-se spre Los Angeles și am auzit cum Camp Pendleton, baza Corpului de Marină situată la 70 de mile spre Sud, a fost atacată de super-bombardierele de la baza Edwards. Scenariul este confuz pentru toate părțile implicate.

Luni seara am reușit să dau de Henry, care mi-a expus în mare situația militară. Dragul de Henry – ce bucurie să-l văd!

Ne-am regăsit în clădirea canalului KNX, unde ajutam echipa noastră să repună în funcțiune stația. A trebuit să lucrez cu ei câteva zile ca să reparăm transmițătoarele, să schimbăm frecvențele de emisie și să instalăm noile materiale. Dispunem de-acum de un post FM și de două AM, alimentate de grupuri electrogene.

Henry a sosit urlând la bordul unui Jeep. Purta o uniformă de colonel al armatei SUA și era însoțit de trei soldați cu mitraliere și rachete antitanc. Aducea comunicatul care trebuia difuzat, un text redactat în special la adresa militarilor, care erau chemați – cei albi, fi-rește – să ni se alăture, cei care refuză fiind puși în gardă. Mesajul era bine conceput și sunt convins că și-a făcut efectul, atât asupra militarilor, cât și a civililor.

Acum am aflat că Henry era însărcinat de un an cu recrutările din rândul forțelor armate. Își concentrase eforturile pe Coasta de Vest după ce a fost transferat aici în mai. Rezumându-i povestea destul de lungă, lucrurile arată cam așa:

De la crearea Organizației, recrutarea din armată s-a făcut pe două niveluri. Am operat la primul nivel aproape deschis până în septembrie 1991 și am continuat apoi în clandestinitate, difuzând materiale de propagandă celor din fișele noastre dar și altora, mai ales în timpul întâlnirilor. Henry mi-a spus că fuseseră recrutați și ofițeri din eșaloanele cele mai înalte, dar acesta s-a petrecut în secret.

Strategia Comandamentului Revoluționar, cheia de boltă a succesului nostru, a constatat în recrutarea unui număr cât mai mare de ofițeri cu putință. Și luni a intrat în acțiune acest grup, care până atunci stătuse în umbră. Acesta este motivul pentru care forțele ar-

mate nu au intervenit împotriva noastră, și batalioanele s-au atacat unele pe altele.

Conflictul militar intern s-a declanșat între unitățile comandate de simpatizanții noștri și cele loiale Sistemului. Un alt aspect al conflictului, care nu apăruse până acum, a ieșit la lumină: lupta negrilor împotriva albilor.

Unitățile militare comandate de ofițeri partizani ai Organizației au început prin a dezarma tot personalul de culoare, luni dimineata. Pretextul a fost revolta soldaților negri din alte cazărmi și un ordin venit de sus care ar fi cerut ca *toți* negrii să fie dezarmați, pentru a preveni un conflict general. Subofițerii albi erau dispuși să creadă această versiune și n-au avut nevoie de altceva pentru a-și îndrepta armele împotriva negrilor din regimentele lor. Cei care ezitau datorită convingerilor lor liberale au fost împușcați pe loc.

În alte unități, membrii noștri i-au doborât, pur și simplu, pe toți negrii în uniformă, dezertând apoi, pentru a îngroșa rândurile regimentelor conduse de simpatizanții noștri. Și-așa furioși pe întorsătura evenimentelor, cioroi au făcut ca zvonul fals despre revolta lor să se transforme în realitate, așa că s-au produs lupte între negri și albi chiar și în unitățile comandate de ofițeri de partea Sistemului.

Cum în aceste unități aproape jumătate de personal era negru, lupta a fost îndelungată și sângeroasă. Rezultatul a fost că, deși regimentele comandate de oamenii noștri nu reprezintă decât 5% din total, regimentele pro-Sistem au fost paralizate de conflictele rasiale interne. Din această cauză, militarii albi se alătură în număr mare unităților noastre.

Programele noastre de radio au contribuit la acest fenomen. Desigur, ne-am exagerat forța și le-am indicat albilor unde să se prezinte pentru recrutare. Pentru a-i convinge – și pentru a-i încuraja și pe negri să se revolte – am piratat un post de muzică rap, de la care am lansat un mesaj în favoarea unei revoluții negre, îndemnându-i pe cioroi să-și împuște ofițerii albi și să dezerteze.

Singurele baze militare din regiunea Los Angeles care ne puteau opune rezistență erau cele ale Air Force și unitățile aeriene ale marinei de la El Toro. Acestea dispuneau de avioane și bombardiere, dar au fost atacate de alte unități militare care au crezut că trecuseră de partea noastră. În ansamblu, după cum mi-a spus Henry, au fost mai multe pagube în rândul unităților de partea Sistemului decât printre noi. Cum Organizația nu a reușit să recruteze destui membri ai

Gărzii Naționale pentru a obține sprijinul acesteia, soluția a fost să-l răpim pe generalul Howell, responsabilul regional, cu scop preventiv.

Când Sistemul nu a reușit să dea de Howell, și-a închipuit că trecuse de partea noastră, mai ales că fusese văzut cu câteva ore înaintea izbucnirii atacului, părăsindu-și în grabă locuința însoțit de trei bărbați. Suspiciunile s-au îndreptat împotriva celor mai buni membri ai Gărzii, iar unitățile aeriene loiale Sistemului au bombardat, luni după-amiază, arsenalele și cazarmile Gărzii Naționale.

Nu știu de unde a venit coloana de blindate care a neutralizat azi cartierele generale ale poliției. A fost un cadou din cer, pentru că n-am fi reușit să le distrugem singuri.

La început, polițiștii din Los Angeles au constituit unica opoziție organizată. Micile forțe de la periferie nu ne-au pus probleme: unele au fost pur și simplu distruse, iar altele au înțeles rapid că trebuie să se ocupe doar de treburile lor. În schimb, cei 10 000 de membri ai LAPD (Los Angeles Police Department) continuau să lupte și după câteva ore și rezultatul era nesigur. Au omorât cam o sută dintre ai noștri, adică între 15 și 20% din efectivele unităților noastre locale.

Nu știu de ce n-am procedat cu forțele de poliție la fel ca în cazul armatei. Poate nu aveam destule cadre; cert e că diferitele cartiere generale ale poliției au devenit imediat centrele rezistenței contrarevoluționare.

Polițiștii din Los Angeles au primit întăriri de la șerifii din comitat și chiar de la patrurile de autostradă. Și-au transformat comisariele în adevărate fortărețe, de necucerit cu mijloacele de care dispuneam; având un stoc impresionant de combustibil, peste o sută de mașini și generatoare auxiliare pentru mijloacele de comunicație, ne țineau cu ușurință la distanță.

Cu ajutorul elicopterelor de recunoaștere, reperau posturile noastre și imobilele pe care le ocupaserăm. Apoi ieșeau în 50 de mașini, vreo 200-300 de oameni, și făceau raiduri în locurile detectate. Mobilitatea lor era limitată de gradul de distrugere a autostrăzilor, dar observatorii aerieni puteau să le indice o rută care să ocolească obstacolele.

Ne-am organizat astfel încât să protejăm elementele vitale – între care și stațiile radio –, dispunând mitralierele pentru a acoperi străzile principale. Din fericire, polițiștii aveau puține vehicule blindate pentru că băieții noștri nu dispuneau de arme adecvate.

Dacă polițiștii din Los Angeles reușeau să facă joncțiunea cu alte unități militare fidele Sistemului, sfârșitul ne-ar fi fost aproape. Din

fericire, au fost opriți de o duzină de vechi M60 de la o unitate trecută de partea noastră. Tancurile au găurit imobilul cu ajutorul bombelor și obuzelor incendiare, după care au pulverizat complet cu mitralierele sutele de mașini de poliție parcate în față.

Mijloacele de comunicație și grupurile electrogene au fost distruse, iar imobilul sticleților a luat foc în mai multe locuri. Imediat ce au început să evacueze clădirea, le-am dat o ploaie de obuze de mortier de 81 mm. Acum, locul e gol și continuă să ardă. Se pare că majoritatea polițailor s-a dus acasă, schimbându-și uniforma cu haine civile.

Acum, după ce a fost neutralizată rezistența cea mai puternică, avem sub control toate punctele strategice.

Azi-dimineață am planificat, împreună cu un grup de tehnicieni, restaurarea circuitelor de alimentare cu apă și energie electrică, restabilirea axelor rutiere și repunerea în funcțiune a depozitelor de benzină și motorină.

Poate părea prematur, dar este încurajator să știi că cei de la Comandamentul Revoluționar au încredere în viitor. Poate mâine vom afla mai multe despre situația globală.

10 iulie. Bine, bine, bine! Sau petrecut diferite lucruri – unele pozitive, altele negative, dar cele pozitive predomină.

Se pare că avem controlul situației militare și polițienești de pe întreaga Coastă de Vest, în ciuda câtorva lupte sporadice care se mai desfășoară în împrejurimile orașului San Francisco.

Mai sunt și aici câteva grupuri izolate – de militari și polițiști – care bântuie și ne mai fac necazuri. Într-o zi sau două, însă, vom asigura controlul și securitatea tuturor bazelor terestre și aeriene și vom aduna tot personalul. Prin ordin, se trage fără somație împotriva celor care poartă o armă fără să aibă brasarda noastră.

Marea problemă rămâne cea a civililor. Populația este complet debusolată. Nu li se poate cere prea mult, de vreme ce au stat o săptămână fără apă și electricitate, iar o mare parte n-au avut nici hrană.

În primele două zile – luni și marți –, populația s-a comportat exact așa cum ne așteptam. Sute de mii de oameni au sărit în mașini și s-au repezit pe autostrăzi. N-au ajuns prea departe, pentru că sabotaserăm nodurile rutiere, așa că au creat un ambuteiaj fenomenal, care ne-a ajutat să blocăm circulația mașinilor de poliție.

Marți după-amiază, aproape toată populația albă s-a întors acasă sau s-a refugiat la vecini, abandonând automobilele pe șosea. Primo,

și-au dat seama că nu puteau părăsi Los Angeles în mașină. Secundo, nu mai aveau benzină, pentru că pompele de la stații nu funcționau. Tertio, magazinele trăsese ră obloanele. În fine, s-a produs un efect de o amploare deosebită. S-au închis în case, au lăsat radioul să meargă și au început să-și roadă unghiile. Nu s-au produs violențe decât în cartierele de negri, unde au avut loc numeroase jafuri și incendii, începând chiar de luni după-amiază.

De marți dimineață, însă, aceste jafuri s-au extins și în cartierele albilor, fiind îndreptate mai ales împotriva magazinelor alimentare. Unele persoane nu mâncaseră nimic de 48 de ore și au acționat mai degrabă din disperare decât din dorința de a crea tulburări.

Chiar și marți seara, când am reușit să neutralizăm forțele de poliție, nu am făcut nimic pentru a descuraja dezordinea. Majoritatea civililor bântuia pe străzi; înfomețați și disperati, spargeau vitrinele și furau hrană. Căutau și apă potabilă și baterii pentru aparatele de radio.

Dacă poliția ar fi trebuit să se ocupe doar de noi, n-am fi câștigat. Dar nu puteau să se ocupe, în același timp, de noi și de restabilirea ordinii publice în acest haos general.

Acum nu ne mai rămâne decât să restaurăm calmul. Teama și panica i-au făcut pe oameni să-și piardă toate reperele. Reacționează în mod irațional și o mare parte dintre ei va trebui sacrificată ca să putem prelua controlul. Mă sperie efectele pe care le-au avut asupra lor foamea și epuizarea, pentru că știu că personalul și resursele noastre materiale sunt complet inadaptate pentru această misiune.

Însoțind unul dintre grupurile noastre de recuperatori de benzină, am fost șocat de gravitatea problemelor populației când cisterna noastră a fost asaltată de o mulțime de albi care ne-au cerut mâncare. Bine că nu aveau arme de foc, pentru că ne-ar fi făcut terci. Mulțum, domnule senator Cohen!

Nu mai am timp să scriu, pentru că trebuie să merg la o întrunire unde vom afla ce se întâmplă la scară întregii țări.

XXI

11 iulie 1993. Am avut o zi plină! Am pus în funcțiune o centrală electrică, mulțumită centralei hidroelectrice, dar nimic mai mult. Consumul de electricitate trebuie raționalizat, și mi-am petrecut toată ziua programând care dintre tronsoanele metroului vor primi iarăși

curent. Apoi, am repartizat echipele care să taie și să reconecteze cablurile. După aceea ne vom ocupa de alimentarea altor secțiuni.

Noaptea trecută am înțeles de ce Washingtonul nu a trimis trupe de întărire la alte regiuni ale țării: pur și simplu pentru că noi deținem baza de Apărare Atomică Federală de la Vandenberg și toate depozitele de rachete nucleare!

În primele 48 de ore de după atacul nostru de luna trecută, Z.O.G. era într-un asemenea hal de panică și situația militară era atât de precară, încât nu se puneau problema nici unei mișcări militare de anvergură. Membrii noștri erau atât de bine dispersați în toată țara, încât aceasta ar fi provocat dezordine și tulburări peste tot.

Băieții infiltrați în armată au aplicat consemnul, încercând să-și paralizeze temporar unitățile prin sabotaje, incendii și, în majoritatea cazurilor, crime. De multe ori i-au împușcat pe negrii din regimente la întâmplare, strigând sloganuri precum „White Power”, cu intenția deliberată de a provoca o reacție din partea cioroilor.

Prin stațiile noastre de radio, am difuzat mesaje prin care negrii erau chemați să-și întoarcă armele împotriva ofițerilor albi, sau anunțuri false ale trecerii unor unități militare de partea noastră.

Toate acestea au făcut ravagii în rândurile populației civile. Centralele electrice, comunicațiile, barajele, nodurile rutiere, rezervoarele de carburant, conductele de gaz au fost distruse încă de luni dimineată. Eforturile noastre s-au extins și în restul țării, obligând Sistemul să se ocupe mai întâi de aceste probleme.

Am aflat de asemenea că operațiunea de la Evanstone s-a derulat luni dimineată. Am fost în culmea fericirii că succesul a fost total.

Astfel că beneficiul total este următorul: în timp ce Sistemul evalua situația și se străduia să recâștige încrederea trupelor pe care să le trimită împotriva noastră, noi profităm și ocupăm Vandenberg, după care am lansat un ultimatum: vom lansa rachete nucleare peste New York și Tel Aviv dacă observăm forțe armate în marș spre pozițiile noastre. De aceea s-au calmat lucrurile în ultimele zile!

Acum de-abia îmi dau seama de strategia Comandamentului Revoluționar: cum efectivele noastre nu erau destul de numeroase pentru un atac militar de durată împotriva Sistemului, prioritatea a fost recrutarea de noi membri. Numai în Los Angeles suntem acum 12 000! Fâșia californiană de la frontiera cu Mexicul până la 150 de mile la nord de Los Angeles este sub controlul nostru, întinzându-se pe 50-100 de mile de la coastă și incluzând San Diego, Los Angeles

și sectorul vital Vandenberg. Sierrele și deșertul Mojave formează o barieră naturală între nordul Californiei și teritoriul nostru.

Într-o zonă de coastă mai îndepărtată, mergând până la frontiera cu Oregon și cuprinzând San Francisco și Sacramento, se pare că o facțiune militară opusă Sistemului preia controlul, dar cred că autoritatea noastră nu este instaurată cu adevărat. Cât despre Oregon și Districtul Washington, acestea rămân în mâinile Sistemului.

În restul țării predomină dezordinea, iar acțiunile noastre teroriste continuă, însă Sistemul nu este în pericol de prăbușire imediată. Principala problemă a guvernului este că nu știe pe care dintre forțele armate poate conta. În consecință, numeroase trupe, victime ale suspiciunii, rămân blocate în cazărmi.

În unele din regiunile cele mai grav atinse de revolte – motivate în principal de lipsa de hrană –, guvernul a desfășurat unități militare speciale, formate exclusiv din negri. Câteva dintre acestea sunt staționate la Barstow, și 100 de mile spre nord. Am aflat de la refugiații albi de-acolo mărturii zguduitoare: violuri colective și teroare din partea trupelor de cioroi, care au toate drepturile asupra albilor locali. Nu suport să aud de asemenea fapte abominabile împotriva celor de-un sânge cu mine, dar reacția nu poate decât să ne fie favorabilă. În sfârșit, Sistemul a fost constrâns să-și recunoască lipsa de gratitudine față de loialitatea populațiilor europene locale și dependența față de elementele străine.

Pentru noi este esențial ca guvernul să nu încerce să forțeze trecerea pentru a intra pe teritoriul nostru. Amenințarea cu rachetele îi ține la distanță, dar nu știm pentru cât timp. Cel puțin, avem posibilitatea să preluăm controlul asupra populației civile.

Ceea ce nu e deloc simplu. Sunt mai multe incendii ca niciodată și revoltele se extind continuu. Nu avem destui oameni pentru a menține calmul în timp ce repunem în stare de funcționare instalațiile de primă necesitate și stabilim o modalitate de distribuire a hranei.

Putem conta pe un total de 40 000 de persoane înarmate. Aproape două treimi sunt desfășurate în oraș, iar restul sunt răspândite între San Diego și Vandenberg. Situația este delicată, raportul de forțe fiind de 1 la 20 în defavoarea noastră. În plus, marea majoritate a acestor trupe nu a depus jurământ pentru Organizație și, de fapt, nici măcar nu știe că ordinele vin de la noi.

De la început, îi folosim zi și noapte, așa că n-au timp să-și pună întrebări. Oameni de-ai noștri au fost atașați tuturor brigăzilor, până

la cele mai înalte niveluri, iar Henry – pe care l-am revăzut în fugă noaptea trecută – crede că îi controlăm perfect. Este ceea ce sper și eu!

Am avut posibilitatea să stau de vorbă cu câțiva soldați care lucrau la recuperarea carburantului și la repararea unor instalații. Sar zice că sunt impresionați din trei motive. Sunt conștienți că Washington a pierdut complet controlul asupra regiunii. Știu că negrii, atât cei din armată, cât și cei din afara acesteia, sunt periculoși și necontrolabili. În sfârșit, ei cred că stau mai bine, în privința armelor și a hranei, decât cei mai mulți dintre oameni.

Din punct de vedere ideologic, însă, gândirea lor este ridicolă. Unii dintre ei sunt vag de partea noastră; alții sunt încă sub influența spălării pe creier a Sistemului, iar marea majoritate oscilează între cele două comportamente. Singurul lucru care îi menține pe calea cea dreaptă este absența alternativei.

Sistemul nu a lansat apeluri la fidelitate prin radio, poate și din cauză că ar fi însemnat să recunoască, în ochii întregii țări, importanța victoriei noastre de aici. În acest moment, linia oficială a Sistemului este afirmarea faptului că situația este sub control și că „gangsterii rasisti” din California (adică noi) vor fi potoliți sau lichidați în curând. Minciunile lor sună teribil de fals de când emitem zi și noapte un apel de revoltă în atenția trupelor *lor* și descriem situația idealizând-o cu mult față de realitate. În loc să ne dezmință afirmațiile, Sistemul a început să ne bruieze programele. Asta da șmecherie!

14 iulie. Azi a ajuns în oraș primul transport important de alimente. E un convoi de 60 de camioane mari și ciudate, pline cu produse proaspete, venite direct din valea San Joaquin. Au aprovizionat 30 de puncte de distribuție urgentă pe care le-am fixat în cartierele albe, dar era ca și cum ar fi încercat să golească marea cu degetarul. Am avea nevoie de cel puțin cinci ori mai multă hrană în fiecare zi pentru a menține populația albă la un nivel minim de subzistență.

Chiar dacă băcăniile au fost jefuite, au mai rămas stocuri considerabile de alimente neperisabile în depozite, pe care le vom putea folosi de îndată ce organizarea va fi mai bună. Deocamdată, încercăm să stăpânim mulțimile care încearcă să le golească. Mulți dintre cei care n-au înțeles că nu e momentul ni se opună au fost împușcați pe loc.

Treaba cea mai murdară s-a întâmplat în cartierele mixte. Am petrecut două zile cu echipele de curățenie. Mai întâi, militarii îi sepa-

rau pe cioroi de restul populației. Apoi îi conduceau în sectoare cu acces controlat, după care îi scoteau din enclava noastră. Aceasta se face într-un mod simplu și cinstit: toți negrii ajung într-un sector creat special pentru ei, pe marginea autostrăzii Est. Avantajul e că n-au pe unde ieși, fiind păziți cu tancuri și mitraliere.

Curățenia cartierelor mixte începe cu lansarea de mesaje prin megafoanele instalate pe camioanele care precedă trupele de infanterie: „toți negrii trebuie să se adune imediat pentru a căpăta hrană și apă la școala elementară Martin Luther King de pe strada 47. Toți negrii care se vor găsi după orele 13 la nord de strada 43 vor fi doborâți pe loc. Toți negrii trebuie să se adune...”

La început, unele grupuri de cioroi au încercat să rămână pe loc și să ne sfideze trupele. Aveau probabil impresia că nu se va trage imediat asupra lor. Și-au dat seama imediat că se înșală și au luat-o rapid la picior.

Infanteria a început să percheziționeze clădirile. Negrii care nu plecaseră încă erau scoși în stradă cu lovituri de baionetă. Dacă mai opuneau rezistență erau omorâți pe loc. Sunetele acestor focuri de armă îi determinau pe ceilalți tuciurii să se grăbească.

În doar câteva locuri, negrii s-au baricadat în case și au început să tragă asupra companiilor noastre cu arme de contrabandă. În aceste cazuri, trupele ocoleau imobilele ocupate și chemau un tanc care le dărâma cu tunul și mitralierele.

Recunosc încă o dată că Sistemul a făcut o treabă excelentă dezarmând populația civilă în urmă cu câțiva ani. Dacă negrii aveau mai multe puști, ar fi fost foarte greu să-i potolim din cauză că sunt atât de numeroși.

Echipele mele de intervenție au sosit imediat după infanterie. Misiunea noastră este de a recupera și inventaria materialele esențiale: combustibil, hrană conservată, medicamente, vehicule de transport în comun, mărfuri industriale etc.

Negrii au luat toate alimentele și au distrus deliberat o mulțime de alte lucruri care ne-ar fi fost utile. Am pus, totuși, mâna pe unele chestii pe care le-au uitat, și anume 40 de tone de pește uscat dintr-o uzină de hrană pentru animalele domestice. Nu e o mâncare prea gustoasă, dar va furniza proteinele necesare la 100 000 de persoane, timp de o săptămână. Și ieri am găsit 30 000 de galoane de clor lichid de care aveam nevoie pentru purificarea apei. Am mai recuperat și stocul de medicamente dintr-un spital și două clinici, care rămăsese intact în ciuda jafurilor repetate ale negrilor.

Avem acum dovezi că unul dintre mijloacele prin care cioroii au rezolvat problema lipsei de hrană a fost canibalismul. Mai întâi au ridicat baricade pe străzi pentru a opri mașinile conduse de albi. Nefericiții erau smulși din vehicule, târați într-un restaurant apropiat, tocați, prăjiți și devorați.

Mai târziu, maimuțoii au organizat partide de vânatoare și expediții în cartierele albe. Am descoperit, în pivnița unei clădiri, o scenă indescritibilă, atestând succesul acestor acțiuni.

Dintr-o dată, am văzut o patrulă de soldați care părea să aibă probleme. Unul dintre ei a ieșit în fugă din clădire, gâfâind, și a vomitat pe trotuar. Apoi, un alt soldat a condus afară o fetiță albă cu fața marcată de o grimasă de teroare. Avea vreo zece ani, era goală, foarte murdară și într-o stare vizibilă de șoc.

În momentul în care am intrat în imobil m-a cuprins repulsia din cauza mirosului pestilențial. Mi-am pus o batistă pe nas și pe față, dar nu m-a ajutat cu nimic. Am luat-o spre pivniță la lumina lanternei, lăsându-i pe cei doi soldați să mi-o ia înainte. Unul dintre ei a luat în brațe un băiețel alb de vreo patru ani, tăcut și cu privirea fixă. Trăia, dar nu părea în stare să meargă pe jos.

Pivnița, iluminată de două lămpi cu petrol suspendate de țevile de apă caldă, fusese transformată în abator uman de către negrii din clădire.

Solul devenise alunecos din cauza sângelui pe jumătate coagulat. Câteva bazine erau pline de intestine putrezite, iar altele – de capete smulse.

Patru fese umane minuscule erau agățate deasupra noastră. Pe o masă de lemn, chiar dedesubtul unei lămpi, am văzut cel mai oribil lucru din viața mea. Era corpul despicat și parțial dezmembrat al unei adolescente. Ochii săi albaștri fixau tavanul și părul lung și blond era încâlcit în sângele care țâșnise din rana căscată la gât. Mi s-a făcut rău și m-am împleticit pe scări spre lumina zilei. N-am fost în stare să mă întorc la scena aceea macabră, în schimb i-am trimis pe doi dintre oamenii mei să facă fotografii detaliate care vor folosi la îndoctrinarea trupelor.

Unul dintre soldați mi-a spus că au fost descoperite rămășițele a cel puțin 30 de copii, toți albi, lângă care zăceau și doi băieți încă în viață. În curtea din spate a imobilului se găsea un grătar improvizat și o grămadă de oscioare umane roase până la măduvă. Am făcut fotografii și acolo.

Mai auzisem povești înfiorătoare de la oamenii care lucraseră în cartiere albe și latino, dar numai negrii s-au dedat la canibalism.

Din fericire, în unele cartiere în care predominau albi din clasa mijlocie, locuitorii s-au asociat pentru a se proteja de incursiunile negrilor și mexicanilor. Este o evoluție satisfăcătoare, dar ciudată, dacă ne gândim la felul în care au votat în ultimii ani oamenii ăștia slabi de înger. Să fie oare posibil ca spălarea de creiere organizată de evrei în tot acest timp să nu fi copleșit cu totul populația albă?

De fapt, mi-e teamă că propaganda evreiască a funcționat deja în prea multe cazuri. În cartierele cosmopolite, de exemplu, albi au suferit cumplit în ultimii 10 ani, dar n-au făcut nimic pentru a se proteja. Fără arme, desigur, autoapărarea depinde mai mult de număr și de instinctul de supraviețuire. Deși în unele cartiere mixte albi sunt evident majoritari, ei par să-și fi pierdut identitatea și unitatea, în timp ce negrii și mexicanii posedă încă aceste virtuți.

Pe deasupra, mulți dintre ei par convinși că orice efort de autoapărare ar fi „rasist“, și se tem să fie considerați astfel mai mult decât se tem de moarte. Chiar și atunci când bandele de negri le răpesc copii sau le violează soțiile sub ochii lor, ei nu opun o rezistență reală. E cu adevărat revoltător!

Mi-e greu să-i compătimesc pe albi care se lasă călcați în picioare. E și mai greu de înțeles de ce riscăm și luptăm pentru a salva asemenea rebuturi ale societății. Sunt spălați pe creier și-și merită destinul.

Suntem împotriva ideii de a mitralia mulțimile, pentru că riscăm să ucidem albi la fel de bine ca și negri, iar ticăloșii au înțeles chestia asta și au profitat. În unele cartiere, am întâmpinat o opoziție atât de înverșunată, încât ne-a fost aproape imposibil să ne atingem scopul: separarea diferitelor grupuri rasiale în enclave. În același sens mai avem dificultăți, deoarece mulți oameni nu pot fi clasați ușor ca albi sau străini. Metisajele au evoluat atât de repede și sunt atâția negricioși și creți pe străzi, încât nimeni nu știe unde e de fapt granița.

Cu toate acestea, trebuie să instalăm undeva o graniță, și încă repede!

Nu aveam nici o posibilitate de a hrăni toată populația regiunii, așa că, dacă vroiam să-i ferim pe albi de foamete, trebuia să-i regroupăm rapid într-o zonă bine definită, în care apa, alimentele, electricitatea și alte lucruri esențiale să fie disponibile. Și, într-un fel sau altul, trebuie să-i excludem pe ceilalți din aceste zone. Cu cât așteptăm mai mult, oamenii vor deveni mai indisciplinati.

Am reușit să-i concentrăm pe negri destul de bine. Cam 80% dintre ei sunt acum izolați în patru mici enclave, și am fost informat că primul convoi va pleca spre est în noaptea asta. În rest, tot ce-am putut face a fost să imobilizăm populația pentru ca ea să nu se poată deplasa de la un cartier la altul. Nu i-am controlat totuși pe toți și, după câte știu, n-am început arestările în masă și nici n-am comis vreo altă acțiune împotriva evreilor sau a altor elemente ostile. Dar nu vom întârzia mult!

XXII

19 iulie 1993. În ultimele 5 zile am fost martor la ceea ce va fi cu siguranță cea mai mare migrație de masă din istorie: evacuarea negrilor, a metișilor și a „boat-people” din sudul Californiei. I-am expediat spre est în ritm de un milion pe zi și mi se părea că n-o să se termine niciodată. Cu toate acestea, la reuniunea unității noastre am aflat că mâine va fi ultima zi de evacuare. Apoi nu ne mai rămâne decât să-i expediem peste graniță, în tranșe de câteva mii, pe măsură ce vom aduna oștele rătăcite și vom termina de separat zonele în care rasele sunt încă amestecate.

Împreună cu oamenii mei, am fost însărcinați cu găsirea unui mijloc de transport pentru cei care nu se pot deplasa pe jos. Am început cu camioane cu platformă și tractoare cu remorci imense, capabile să poarte sute de oameni o dată. Am sfârșit prin a folosi toate camionetele de marfă și camioanele pe care le-am găsit în apropiere: în total, aproape 6 000 de vehicule. Nu au fost nici acestea suficiente, așa că am trecut la mașini, repartizându-i pe cei 300 de oameni de sub comanda mea în escadroane de câte 10.

Fiecare escadron încadra aproximativ 50 de tineri negri care se oferiseră voluntari – li s-a promis hrană – și pretindeau că știu cum să pornească mașinile.

Echipele astfel formate s-au îndreptat spre locurile de îmbarcare, unde se găseau toate mașinile care puteau fi pornite și al căror indicator de benzină indica că rezervorul de benzină era plin cel puțin pe sfert. Erau de la Volkswagen la Cadillac. Voluntarii noștri tuciuiri, hoți de mașini profesioniști, au putut fi văzuți împingând o negresă însărcinată sau un handicapat bătrân în partea din spate a unui vehicul, și umplând restul cu o grămadă de negrotei, schiopi, ciungi, bolnavi – uneori îi îndesau și pe capotă – și trimițându-i la drum. Apoi și-au reînceput circul cu alte mașini.

Am fost surprins să văd până unde putea merge violența acestor voluntari negri. Pe unii dintre semenii lor tuciurii, bătrâni, pe punctul de a muri de foame și de sete, îi tratau atât de brutal, înghesuindu-i în vehicule ca pe niște sardele, încât mi-au dat de gândit. La un moment dat, la o curbă mai strânsă luată de un Cadillac, un negru bătrân și-a pierdut echilibrul și a căzut de pe acoperiș, capul spărgându-i-se ca un ou. Maimuțoii care încărcaseră mașina au izbucnit în râs; se pare că de mult nu mai văzuseră ceva atât de hazliu.

Logistica noastră era cumplit de proastă. Am încălcat toate regulile de securitate și nu am luat în considerare o mulțime de riscuri, încât de multe ori negrii ne-ar fi putut nimici cu ușurință. Bine că mâine e ultima zi, pentru că oamenii mei sunt epuizați.

Ce-am înfăptuit până acum e în ciuda tuturor necazurilor, absolut remarcabil. Am evacuat cam 500 000 de străini care nu puteau merge pe jos. Acum, aceștia intră pe mâna Z.O.G.-ului, care trebuie să-i hrănească, să-i cazeze, să-i îmbrace și să împiedice tulburările. Cu cei 7 milioane de negri și mexicani pe care i-am expedit, o să aibă treabă, nu glumă!

Această evacuare masivă a condus la o nouă formă de luptă: războiul demografic. Pe lângă alungarea străinilor din enclava noastră, provocăm supraîncărcarea economiei Sistemului și facem de nesuportat viața albilor din zonele de graniță. Chiar și după ce vor fi dispersați în toată țara, evacuații vor mări cu aproximativ 25% densitatea populației de străini din afara Californiei.

Cred că până și liberalii albi cei mai convinși vor înghiți cu greu mărirea dozei de „fraternitate”: Cu o oră în urmă, în drum spre o întrunire a unităților, m-am oprit într-un loc de unde se vede perfect șoseaua pe care se face evacuarea. Am fost îngrozit de torentul enorm și colorat care înainta încet spre est, dar imaginea aceasta murdară mi-a dat un sentiment de ușurare. Nu mi-ar plăcea să fiu la celălalt capăt al rutei, să văd șuvoiul îndreptându-se spre mine.

Dacă liderii Sistemului ar avea de ales, i-ar întâmpina la graniță cu mitralierele. Cum trupele lor sunt compuse în principal din colorați, însă, n-au nici o șansă să o facă. De când a început evacuarea, Sistemul n-a găsit nici un mijloc de a o controla.

Au căzut în capcana propriei lor propagande, care susține că toate creaturile sunt egale, cu „demnitatea lor umană” și așa mai departe, așa că trebuie să-i trateze conform acestor principii nobile.

Ei bine, lucrurile par să meargă excelent! Ca dovadă, numărul albilor refugiați în zona noastră dinspre est nu încetează să crească.

De la o sută pe zi acum o săptămână, am ajuns la câteva mii cotidian. În după-masa asta, grănicerii noștri au numărat mai mult de 25 000 de albi care ne-au traversat frontiera.

Se pare că majoritatea a fugit de milițiile negre și de evacuări care au invadat zonele frontaliere inamice. Dacă le-ar fi fost mai ușor să fugă înspre vest, ar fi făcut-o.

Dar 10% dintre ei vin din regiuni mai îndepărtate, fiind voluntari albi care doresc să se alăture luptei noastre.

24 iulie. Măi să fie! Am devenit omul bun la toate. Tocmai am terminat repararea gării de triaj de la Santa Barbara. Voi fi fericit atunci. Ordinea va fi restabilită și cei care răspund de serviciile publice se vor întoarce la lucru.

Dar fiecare lucru trebuie făcut la timpul său: prioritare sunt ordinea publică și aprovizionarea cu alimente.

Am întâlnit pe la țară sute de grupuri organizate de puști albi, unii lucrând în livezi, alții mergând pe marginea drumului și cântând, cu coșuri de fructe purtate pe umăr. Erau cu toții bronzăți, păreau fericiți și sănătoși. Ce diferență față de greviștii și protestatarii din oraș!

I-am cerut șoferului să oprească în dreptul unui grup de vreo douăzeci de fete cu mănuși de lucru și îmbrăcate cu salopete. Șefa lor era o pistruiată cu codițe cam de 15 ani, care ne-a spus că grupul lor constituia a 128-a Brigadă de Hrană din Los Angeles. După 5 ore de lucru, mergeau să ia masa într-o baracă.

Măi să fie, mi-am zis, e doar o brigadă, dar e mult mai bine organizată decât restul populației civile. Știam că fata era prea tânără pentru a fi membră a Organizației și că era lipsită de orice discernământ politic. Nu știa decât că în oraș se petrecuseră lucruri înfiorătoare, și reacția la mizeria din jur a determinat-o să se înscrie voluntară.

Am întrebat-o ce credea de munca sa. Mi-a răspuns că era dură, dar știa că era foarte important ca ea și colegile ei să adune cât mai multe fructe posibil, pentru a le permite rudelor și prietenilor rămași în oraș să se hrănească. În tabără, adulții le explicaseră ce responsabilitate mare apăsa pe umerii lor.

Li se vorbise oare și de semnificația revoluției? Nu, nu știa nimic despre asta, doar că mexicanii plecaseră, și acum albi trebuiau să facă și munca lor. Fata credea că a fost o idee foarte bună.

În afară de asta, toate fetele au învățat cum să-și desfășoare munca, precum și cântece adecvate și informații asupra igienei, în jurul focului de tabără.

Nu e un început prost la 12-15 ani. Mai încolo va fi timp pentru o educație mai profundă. Ce bine-ar fi dacă adulții ar fi la fel de cooperanți ca și copiii!

Fetele aveau o singură revendicare: hrana era compusă doar din fructe și legume, fără nici un pic de carne, lapte sau chiar pâine. Se pare că organizatorii Brigăzilor de Hrană mai aveau câteva probleme de logistică. Le-am dat conserve de sardele și cutii de biscuiți uscați în schimbul unui coș cu mere, și ambele părți au rămas cu impresia că au făcut o afacere bună.

Traversând munții la nord de Los Angeles, am întâlnit o coloană lungă de evacuați, escortată de soldați și de membri ai Organizației. Nu erau nici negri, nici mexicani, unii erau evrei, alții albi. Am aflat la întoarcerea la cartierul general că aceștia erau metiși, corcitură între albi și alte rase. Astfel s-a rezolvat o problemă pe care o evocam mai devreme, cea a separării raselor amestecate: membrii acestui grup nu erau amestecați cu cioroii, care trebuiau să mărească presiunea rasială asupra albilor din afara Californiei, fiind deci expulzați acolo, așa încât erau trimiși într-o colonie forestieră, cu bilet numai dus. Simplu, nu?

Mai rămăseseră încă destule zone în care domnea haosul: evreii de aici, în complicitate cu elemente reacționare din rândul albilor, deveneau din ce în ce mai îndrăzneți. Răzvrătirile și manifestațiile nu încetau în aceste sectoare, iar evreii le întrețineau cu mijloace de propagandă. De vineri au fost surprinși în ambuscadă și împușcați patru dintre oamenii noștri. Ceva trebuia făcut, și încă repede!

25 iulie. Ziua de azi e plăcută, în contrast cu cele dinainte: i-am interogat pe unii dintre voluntarii care au emigrat în zona noastră începând cu 4 iulie, încercând să-i atașez grupului însărcinat cu rezolvarea problemelor speciale. Vor începe prin a efectua corvezile tehnice și logistice sistematice, de care echipa mea se săturase deja.

Oamenii de care e vorba au fost preselecționați înainte de a-mi fi trimiși și au, cu toții, o formație tehnică sau de gestiune industrială. Erau mai mult de 300 de bărbați, plus o sută de femei și copii, ceea ce dă o indicație asupra fluxului de sânge proaspăt ce sosise în regiunea noastră. Nu știu care este numărul lor total, dar știu că Organizația și-a multiplicat de câteva ori forțele din California în ultimele trei săptămâni.

Marea majoritate a voluntarilor a fost repartizată în brigăzi muncitorești, mai ales pentru munca la fermă. Bărbații de vârstă adultă

au îmbrăcat uniforma armatei și au primit carabine recuperate dintr-un arsenal al Gărzii Naționale distrus în timpul unui bombardament. În acest fel, ne-am mărit treptat cantitatea de forță militară de sub controlul nostru, în detrimentul calității sale. Mulți dintre acești „soldați improvizați” nu fuseseră instruiți deloc, și nu avuseserăm încă ocazia de a-i pregăti ideologic ca pe noii membri ai Organizației. În medie, totuși, se numărau mai mulți simpatizanți de-ai cauzei noastre în rândurile lor decât în cele ale armatei. I-am integrat cât mai rapid cu putință unităților regulate.

Le-am pus întrebări atât asupra condițiilor actuale de viață și situațiilor lor familiale, cât și asupra stagiilor și experienței lor profesionale. Cei mai mulți fuseseră cazați în apartamentele eliberate recent într-un cartier negru din centrul Los Angeles-ului.

Organizația a instalat acolo, într-un mic apartament, noul cartier general al unității, și în acest loc s-au desfășurat întrevederile.

Persoanele cu care am discutat nu au avut alte nemulțumiri în afara mizeriei care domnea în imobilele care le fuseseră atribuite. Unele clădiri sau apartamente sunt atât de pline de gunoaie, încât sunt, practic, de nelocuit. Oamenii, însă, și-au suflecat mânecile, iar lucrările de dezinfecție, curățenie și zugrăveală au condus la schimbări considerabile în doar două zile.

Într-o scurtă inspecție în zonă, am văzut, acolo unde înainte colcăiau odraslele negrilor, copii albi absolut adorabili jucându-se liniștit. Vreo zece părinți mai lucrau încă printre clădiri. Adunaseră un munte de gunoaie: cutii de bere, mucuri și pachete goale de țigări, cutii goale de hrană, mobile distruse și aparate mâncate de rugină. Cu niște stâlpi și o sfoară, două femei delimitaseră un teren destul de mare, pe care aveau de gând să-l transforme în grădină de zarzavat. La ferestrele acoperite înainte cu storuri de hârtie atârnav acum perdele strălucitoare – presupun că fuseseră confecționate din cearșafuri vopsite manual. Pe pervazuri, unde în trecut nu se găseau decât sticle goale, și-au făcut apariția ghivece de flori.

Cei mai mulți au ajuns aici doar cu lucrurile de pe ei, lăsându-și tot avutul și riscându-și viața pentru a fi cu noi. E păcat că nu putem face mai mult pentru ei, dar sunt zdraveni și trebuie să fie în stare să se descurce singuri.

Unul dintre primii voluntari pe care i-am selecționat azi-dimineață este un bărbat care trebuie să găsească un camion pentru transportul gunoaielor în afara coloniei și pentru a aduce zilnic hrană de la

cel mai apropiat punct de alimentare, cam la 6 mile de aici. Va răspunde de întreținerea mașinii și de aprovizionarea cu carburant, până vom reuși să instalăm un nou sistem de distribuție a motorinei. E un tip de 60 de ani, care a avut propria sa uzină de mase plastice în Indiana, dar este foarte fericit să robotească pentru noi. La sfârșitul epurărilor, densitatea medie a populației din partea Californiei controlată de noi va fi redusă la jumătate față de acum o lună.

Vor fi suficiente locuințe pentru noii veniți, și vom demola, probabil, jumătate din zonele rezidențiale și comerciale din ținutul Los Angeles. Vom planta copaci și vom face parcuri. Toate acestea se vor petrece în viitor; deocamdată, scopul nostru este să-i instalăm pe noii sosiți în zone bine delimitate de cele pe care încă nu le-am pacificat și curățat.

Tot ce-am realizat până acum mă umple de bucurie și de mândrie. Ce minune e să pășești pe bulevardele care, acum doar câteva săptămâni, erau invadate de suboameni bântuind pe la colțurile străzilor, să nu vezi decât fețe albe – curate, vesele, entuziaste, hotărâte și încrezătoare în viitor! Nici un sacrificiu nu e prea mare pentru reușita totală a revoluției noastre și asigurarea acestui viitor – pentru fetele din cea de-a 128-a Brigadă de Hrană din Los Angeles, ca și pentru milioane de alți oameni ca ele din toată lumea!

XXIII

1 august 1993. Azi a avut loc Ziua Frânghiei – o zi cumplită și sângeroasă, dar inevitabilă. În această noapte, pentru prima dată după multe săptămâni, totul e calm și pașnic în sudul Californiei. Însă noaptea e plină de o tăcere sinistă: sute de mii de stâlpi de lumină și copaci din această metropolă iau forme înfricoșătoare.

Peste tot în zonele iluminate se pot vedea corpuri spânzurate, chiar și de semafoare; practic, la fiecare colț de stradă atârână câte un cadavru. Cam la o milă de aici, un grup de vreo 30 de corpuri se leagănă sub o pasarelă, fiecare purtând la gât o pancartă cu inscripția: „Mi-am trădat rasa”. Doi sau trei dintre ei au fost îmbrăcați în robe academice înainte de a fi spânzurați în campus, deoarece se pare că toți fuseseră membri ai universității UCLA din vecinătate.

În zonele în care n-am reușit să restabilim complet liniștea, corpurile sunt mai puțin vizibile, dar sentimentul macabru care plutește în aer este mai pregnant decât în zonele iluminate. Trebuia să trec

printre două grupuri de case, într-un sector rezidențial întunecos, venind de la cartierul general spre apartamentul meu. Între două case scufundate în obscuritate am văzut ceva ce semăna cu o persoană pe trotuarul de vis-à-vis, care stătea imobilă, blocându-mi trecerea în timp ce mă apropiam de ea. Neliniștit, mi-am scos pistolul din toc. Când am ajuns la vreo 10 metri de silueta care stătea întoarsă cu spatele, aceasta a început să se întoarcă încet spre mine. Mișcarea avea în sine ceva supranatural și am înțepenit în loc, în vreme ce silueta continua să se întoarcă. Un vânt ușor a scuturat ramurile de deasupra noastră și, dintr-o dată, o rază de lună a pătruns printre frunze, căzând direct pe forma tăcută din fața mea.

Primul lucru pe care l-am văzut în direcția razei a fost pancarta cu inscripția în majuscule: „Mi-am mânjit rasa“. De deasupra pancartei, fața tumefiată, violacee a unei femei mă fixa cu ochii larg deschiși și ieșiți din orbite și cu gura larg deschisă. În fine, am reușit să disting linia verticală a frânghiei care dispărea printre ramuri. Aparent, sfoara alunecase puțin și craca de care era legată se lăsase până când picioarele femeii au atins solul. Aceasta dădea impresia unui corp care stă vertical din proprie voință.

Clătinându-mă, m-am întors rapid. În seara asta spânzurau în oraș mii de femei ca aceasta. Toate aveau aceleași pancarte în jurul gâtului, fiind albe căsătorite sau trăiseră cu negri, evrei sau alți suboameni.

Sunt și bărbați cu această pancartă, dar proporția femeilor este de șapte sau opt la unu. Pe de altă parte, cam 90% dintre cadavrele cu celelalte inscripții, „Mi-am trădat rasa“, sunt bărbați, așa că numerele sunt echilibrate.

Cei care poartă ultimul tip de pancarte sunt polițiști, avocați, oameni de afaceri, prezentatori TV, editori și ziariști, judecători, profesori, funcționari, preoți și toți ceilalți care, din motive legate de carieră, statut social sau mai știu eu ce, au ajutat la promovarea și aplicarea programului rasial al Sistemului. Z.O.G.-ul le dăduse deja cei 30 de arginți. Acum a venit rândul nostru să-i despăgubim.

Totul a început la trei dimineața. Ieri s-au produs răzvrătiri de-a dreptul violente. Niște evrei foloseau megafoanele pentru a motiva mulțimile și a le incita să arunce cu pietre și sticle asupra trupelor noastre. Oamenii scandau „afară cu rasismul“, „trăiască egalitatea“ și alte lozinci învățate de la evrei, amintindu-mi de manifestațiile din perioada războiului din Vietnam. Evreii sunt talentați la chestii dintr-astea.

Însă la ora 3 dimineata, când mulțimea își terminase de mult orgia de violență și lozincile, mai rămăseseră doar câteva grupuri de conservatori care instalaseră difuzoare și făceau să răsunе emisiunile de radio ale Sistemului în cartierele învecinate. Aceste emisiuni alternau cu urletele muzicii rap și apeluri la „fraternitate“.

Escadroanele noastre au invadat brusc sute de grupuri de case. Această acțiune a avut loc în vreo cincizeci de cartiere rezidențiale, într-o sincronizare perfectă. Fiecare șef de detașament avea o listă lungă cu nume și adrese. Muzica asurzitoare s-a oprit brusc și a fost înlocuită de sunetul a mii de uși sparte cu lovituri de picior.

Era ca în timpul Operațiunii Arma de acum patru ani, doar ca în sens invers – și rezultatul a fost mai sever și mai durabil pentru cei arestați. Nu existau decât două soluții pentru aceștia: dacă erau străini – inclusiv evrei sau metiși – erau încolonați rapid și trimiși pe drumul fără întoarcere, spre canionul din nordul orașului. Cea mai mică rezistență, orice încercare de negociere sau ascundere se soldau imediat cu un glonț.

Pe de altă parte, alții au fost, în aproape toate cazurile, spânzurați pe loc. Li se agăța de gât unul din cele două tipuri de pancarte gata scrise, mâinile le erau legate la spate, o frânghie era aruncată de o creangă sau de un stâlp. Celălalt capăt era înnodat în jurul gâtului și tras în sus fără altă judecată. Apoi corpurile erau lăsate acolo, dansând în aer, în timp ce soldații se îndreptau spre următorul nume de pe listă.

Spânzurările și formarea coloanelor morții au durat vreo 10 ore fără întrerupere. Atunci când trupele și-au dus treaba macabră la bun sfârșit, la începutul după-amiezii, și s-au îndreptat spre cazărmi, zona Los Angeles-ului era în întregime pacificată. Locuitorii cartierelor în care nimeni nu se aventura în ajun tremurau acum îndărătul obloanelor trase, speriați ca nu cumva să fie văzuți printre zăbrele. Nu a existat nici o reacție spontană sau organizată la scară mare împotriva trupelor noastre, iar în după-amiaza asta chiar și dorința de a ni se opune a dispărut cu totul.

Împreună cu oamenii mei am fost toată ziua în miezul faptelor, fiind răspunzători de logistică. Atunci când detașamentele de execuție au început să ducă lipsă de frânghii, am scos mai mulți kilometri de cablu electric de pe stâlpi pentru a-i folosi în același scop. Am adunat și câteva sute de scări.

În plus, am afișat declarațiile Comandamentului Revoluționar în toate cartierele. Cetățeanul era astfel informat că, de-acum înainte,

orice act de răzvrătire, jaf, sabotaj sau refuzul de a asculta ordinul unui soldat conduc la execuția sumară a contravenientului. Avertismente similare primeau persoanele care ar adăposti, în cunoștință de cauză, un evreu sau orice alt individ de culoare, care ar furniza deliberat informații false serviciilor noastre de poliție sau le-ar disimula pur și simplu. Aceste declarații mai aminteau și că fiecare persoană era obligată să se prezinte la secția de care aparținea, pentru a fi distribuită într-o unitate de lucru.

În dimineața asta, pe la nouă, era să fiu prins într-un tir de împușcături împreună cu un comandant de companie, în apropierea primăriei. Acolo îi prinseserăm și îi spânzuraserăm pe toți barosanii: politicieni renumiți, actori și actrițe de faimă de la Hollywood, mai multe personalități de televiziune. Dacă i-am fi spânzurat în fața caselor lor, așa cum am făcut cu ceilalți, nu i-ar fi văzut decât câteva persoane; dorim, însă, ca exemplul lor să fie instructiv pentru un public mai larg. Din același motiv, mulți preoți de pe listele noastre au fost duși la una dintre cele mai mari biserici, de unde echipele noastre de televiziune erau pregătite să le transmită execuția.

Problema e că mulți dintre barosaniiăștia au ajuns la primărie mai mult morți decât vii. Trupele noastre le dăduseră pe drum o lecție de neuitat.

O actriță celebră, cunoscută pentru sprijinirea amestecului raselor și care fusese vedeta câtorva filme „de dragoste” interracială cu bugete imense, și-a pierdut părul, un ochi și câțiva dinți – fără să mai punem la socoteală toate hainele – înainte să i se petreacă frânghia pe după gât. Fața îi era complet tumefiată și însângărată. Dacă n-aș fi întrebat, n-aș fi știut că era ea, așa că mi-am pus problema interesului pedepsirii acestor personaje dacă publicul nu le putea recunoaște, stabilind o legătură între credințele și valorile sale anterioare și această execuție.

Sosirea unui camion mi-a provocat o emoție considerabilă: un bătrân enorm, pe care l-am recunoscut imediat ca fiind judecătorul federal care luase cele mai revoltătoare decizii ale Z.O.G.-ului în ultimii ani – mai ales aceea care confirma autorizația de a face arestări acordată de Ministerul Relațiilor Umane funcționarilor săi negri – se străduia să-i împiedice pe soldați să-l dezbrace de pijama și să-l înveșmânteze în roba de judecător.

Unul dintre soldați l-a izbit de pământ, iar ceilalți au început să dea în el cu picioarele. Lau lovit cu cizmele, de mai multe ori, în față,

stomac și splină, încât era cu totul inconștient în momentul în care frânghia i-a fost strânsă în jurul gâtului și trupul său gras a fost înălțat la jumătatea înălțimii unui stâlp. Un cameraman de la televiziune a filmat toată scena și a transmis-o în direct.

Dezgustat de ultimele evenimente, i-am cerut ofițerului răspunzător de trupe să-și rețină oamenii, explicându-i că bătăile aplicate arestaților aveau efecte contrare celor așteptate.

E adevărat că trebuia să ne menținem imaginea publică de forță și de extremă intransigență, dar un comportament de bandă de ugandezi sau portoricani nu ne ajuta cu nimic.*

În special, trebuia să dăm exemplu populației civile prin comportamentul nostru, acesta fiind singurul mijloc de a obține o disciplină strictă.

Căpitanul a explodat. A început să urle să nu-mi vâr nasul în treburile lui, s-a învînețit de furie și m-a anunțat că doar el, și nu eu, era responsabil și că făcea tot ce putea în aceste condiții.

A subliniat că Organizația înlocuise aproape jumătate din oamenii săi cu recruți lipsiți de experiență, și că n-ar fi trebuit să fiu surprins de rezultat. A mai spus și că, fiind un bun cunoscător al psihologiei oamenilor săi, știa că e bine să-i lase să-i lovească pe prizonieri, pentru ca soldații să fie convinși că acești prizonieri le erau dușmani și meritau să fie spânzurați.

Cum n-am putut să-i contrazic argumentele, s-a îndepărtat cu un aer furios. Am remarcat, totuși, cu o oarecare satisfacție că s-a îndreptat spre un grup de soldați care molestau un tânăr cu părul lung, îmbrăcat după ultima modă, cu o mutră efeminată – era un cântăreț de rock cunoscut – și le-a ordonat să înceteze.

Am aflat azi că una din cauzele întârzierii era nevoia de a completa listele. De câțiva ani, membrii Organizației din toate colțurile țării au făcut liste cu putregaiurile Sistemului, adoratorii evreilor, teoreticienii egalității și alți albi care și-au trădat rasa, în paralel cu adresele tuturor persoanelor de culoare care locuiau în cartiere cu majoritate albă.

* În timpul Vechii Ere, atunci când Africa era locuită de rasa neagră, Uganda era o subdiviziune politică a acestui continent. Porto-Rico era o insulă din Noua Carolină. Acum e ocupată de descendenții albilor refugiați din zonele radioactive din sud-estul Statelor Unite, însă, înaintea epurării etnice a Marii Revoluții, era locuită de niște corcitură dezgustătoare.

Putem folosi aceste informații, care au fost menținute la zi în ultimele luni, fără nici o modificare. Numărul lor este atât de mare, încât trebuie neapărat să operăm o selecție.

De exemplu, o familie de albi poate figura ca trădătoare a rasei pentru că un vecin a văzut o dată un negru la ei în vizită, sau pentru că s-au afișat cu un militant al mișcării „Egalitate acum”, conduse de Ministerul Relațiilor Umane. Dacă nu mai existau și alte dovezi, acești indivizi nu erau arestați. Altfel ar fi trebuit să spânzurăm cam 10% din populația albă, sarcină practic imposibilă.

Și chiar dacă i-am fi putut executa, n-ar fi fost relevant: mare parte din cei 10% nu sunt cu nimic mai răi decât cei 90% rămași. Am fost îndotrinați: sunt slabi și egoiști, nu au sentimentul loialității față de propria lor rasă, dar asta e adevărat pentru cei mai mulți oameni din ziua de azi. Am devenit ceea ce aștepta Z.O.G.-ul, și noi trebuie să acceptăm această stare de fapt.

S-a adeverit dintotdeauna că numai o mică parte a populației este valabilă (în etologie, acești membri sunt numiți alfa, spre deosebire de cei negativi – omega). Marea majoritate este neutră din punct de vedere moral – un fel de masă plutitoare, incapabilă de a face deosebirea între binele absolut și răul absolut – și ia exemplul primului venit care are oarecare autoritate în momentul respectiv.

Atunci când programul societății e stabilit și aplicat de persoane valabile din punct de vedere genetic, integrate și superioare, populația îi va urma în întregime, dar atunci când guvernează paraziții, așa cum este cazul acum în Statele Unite, majoritatea se va scufunda mulțumită în cel mai rău tip de degenerare și va deveni purtătoarea virtuoasă de cuvânt a tuturor ideilor ticăloase și distrugătoare care i-au fost inoculate.

Cei mai mulți judecători, profesori, actori, funcționari etc. nu sunt răi în mod conștient și deliberat, nici măcar cinici precum evreii. Ei se consideră „buni cetățeni” pentru că urmează orientarea generală și se văd un exemplu pentru ceilalți.

Spânzurarea unora dintre cei mai josnici trădători ai rasei noastre va ușura extraordinar revenirea populației pe drumul cel bun și reorientarea gândirii sale. Oamenii au nevoie de un șoc psihologic violent pentru a se rupe de vechile obișnuințe.

La începutul arestărilor, publicul n-a înțeles ce se întâmpla și mulți cetățeni s-au revoltat și ne-au insultat. O dată, în zori, atunci când soldatii au târât vreo zece tineri dintr-o casă de lângă universitate,

colocatarii au început să înjure și să-i scuipe pe oamenii noștri. Toți cei arestați, cu excepția unuia, erau fie evrei, fie negri, fie corciturii, iar doi dintre cei mai zgomotoși au fost împușcați pe loc, în vreme ce restul erau împinși într-o coloană în marș. Excepția era o fată albă de vreo 19 ani, destul de drăguță. Focurile de armă au calmat-o și a încetat să urle „porci de rasiști” către oamenii noștri, însă atunci când pregătirile pentru spânzurătoare au făcut-o să-și dea seama ce soartă o aștepta a devenit isterică. Informată că trebuia să plătească pentru vina de a fi trăit cu un negru, mănjindu-și astfel rasa, a gemut: „De ce tocmai eu?”

În timp ce frânghia îi era petrecută pe după gât, a început să plângă: „faceam ce făcea toată lumea. De ce mă luați doar pe mine? Nu e drept! Și Helen? Și ea se culca cu el”. În timpul acestei mărturisiri, înainte să-și dea sufletul, una dintre celelalte fete (probabil Helen) din grupul de spectatori tăcuți de pe peluză s-a dat înapoi înspăimântată.

Desigur, nimeni n-a răspuns la întrebarea fetei „De ce tocmai eu?”. E simplu, numele ei, și nu cel al lui Helen, se găsea pe lista noastră. Nu e nimic „drept” în asta – dar nici nedrept. Fata care a fost spânzurată a meritat-o. În mod cert, și Helen ar fi meritat aceeași soartă, iar acum va suferi ca o damnată, trăind cu spaima de a fi căutată și obligată să plătească același preț ca și prietena sa.

Acest episod m-a învățat câte ceva despre teroarea politică. Aspectele arbitrare și imprevizibile sunt importante pentru eficacitatea sa. În situația lui Helen sunt multe persoane care, de teama pedepsei, sunt constrânse să meargă pe vârfuri.

Aspectul melancolic al acestei povești poate fi rezumat de lamentarea fetei, „Faceam ce făcea toată lumea”. E un pic exagerat, dar destul de real, deoarece, dacă nimeni nu i-ar fi dat un exemplu prost, fata nu ar fi devenit o trădătoare a rasei sale. Ea a plătit nu doar pentru greșelile sale, ci și pentru cele ale celorlalți. Mai mult ca niciodată îmi dau seama cât de important este să li se inoculeze tuturor oamenilor noile baze morale, să se instaureze noile valori fundamentale, pentru a se evita derivatele de orice fel.

Am mai fost frapat o dată, chiar înaintea prânzului, de această absență totală a moralității sănătoase sau naturale. Tocmai spânzuram un grup de vreo 40 de persoane și agenți imobiliari, în fața sediului Asociației Locuințelor Splendide din Los Angeles. Aceștia participaseră la un program special cu taxe ipotecare reduse pentru fa-

miliile mixte care-și cumpărau case în cartierele predominant albe. Unul dintre ei, un blond zdravăn, cu părul tuns perie, la vreo treizeci de ani, se apăra vehement: „În viața mea n-am fost de acord cu amestecurile astea rasiale. Mă îmbolnăveam să văd familiile mixte cu bastarzii lor, dar un om trebuie să-și câștige pâinea. Inspectorul șef mi-a zis că agenții imobiliari care aplicau programul special de ipotecare evitau mai ușor să încalce legea privind construcțiile“.

Fără să-și dea seama, tipul ne explica faptul că e mai important venitul decât loialitatea față de propria rasă – ceea ce, din păcate, e adevărat pentru mulți dintre cei care au fost spânzurați. Deci, făcuse o alegere liberă și nu merita nici un fel de clemență.

Evident, soldații n-au stat de vorbă cu el. Când i-a venit rândul, a fost tratat cu imparțialitate. Militarii, cărora nu li se explica decât pe scurt motivul execuției, nu puneau întrebări și nu se lăsau mișcați de frazele condamnaților. Chiar cu riscul unor erori – și știau că au fost destule – moartea venea inexorabil, această atitudine făcându-ne și mai convingători. Iar pe cei uitați de escadroanele noastre i-au pedepsit civilii, care, după cum se vede, și-au însușit exemplul: sute de evrei, dintre care unii nici nu figurau pe listele noastre, au fost înjunghiați de familii întregi de albi.

Sunt sigur că, fără Ziua Frângeriei, n-am fi beneficiat de această cooperare a cetățenilor. Spânzurătorile omniprezente i-au făcut pe mulți să deschidă ochii. Măine, câțiva oameni de-ai mei vor organiza batalioanele muncitorești pentru a aduna cadavrele și a le transporta într-un loc deja stabilit. Va fi nevoie de trei sau patru zile pentru înălțurarea tuturor hoiturilor – în număr de 55 sau 60 000, iar căldura va face ca mirosul să devină din ce în ce mai neplăcut.

Ce sentiment de ușurare la capătul etapei dezgustătoare a operei noastre! De-acum rămâne partea pozitivă: reorganizarea, reeducarea și reconstruirea din temelii a societății.

XXIV

8 august 1993. În ultimele patru zile am condus Departamentul Resurselor, Serviciilor și Transportului Public (DRSTP) din sudul Californiei. E un post temporar: în următoarele 10 zile voi fi înlocuit de un inginer din grupul de voluntari cu care am lucrat vreme de două săptămâni. Va fi asistat cu competență de unii dintre foștii angajați, așa că sunt convins că va fi capabil să rezolve problemele departamentului.

Lucrurile încep să reîntre în normal: am restabilit alimentarea cu apă și electricitate, tratarea apelor industriale, colectarea gunoaielor și serviciile telefonice din toate zonele ocupate. Am pus în funcțiune și 50 de stații de benzină, însă doar civilii cu anumite responsabilități profesionale pot beneficia de carburant.

Unul dintre cele mai interesante aspecte ale muncii mele la DRSTP a fost stabilirea legăturii cu Departamentul de Hrană. Ei produc alimentele; noi le transportăm, le depozităm și le distribuim. Erau câteva probleme de rezolvat, în special traseul produselor care nu mergeau direct în locurile de distribuție, ci treceau mai întâi prin uzine de prelucrare, ceea ce înseamnă că Departamentul de Hrană trebuia să preia o parte din responsabilitățile noastre. Pentru a stabili toate acestea, i-am vizitat și am fost uimit de ceea ce am văzut: au mobilizat mai mult de 600 000 de muncitori – cam un sfert din populația activă aflată sub controlul nostru – pentru producția de hrană. Cam 10-15% sunt foști agricultori sau crescători de vite din regiune, dar restul, care înainte aveau ocupații lipsite de importanță pentru efortul nostru de reconstrucție, au acum o activitate productivă pentru prima dată în viață. Aceasta înseamnă că Departamentul de Hrană are și un rol de reabilitare socială, încât o cooperare cu Departamentul Educației se impune de la sine.

Fiecare lucrător participă la 10 ore de conferințe pe săptămână și primește note nu doar pentru productivitate și atitudinea față de muncă, ci și pentru sensibilizarea sa la această formare ideologică.

Trierea fiind continuă, s-au format deja grupuri de elită, însă absolut toți lucrează serios, fiind conștienți că altfel n-ar avea ce să mănânce. Vizitându-i, nu m-am putut abține să nu mă entuziasmez la vederea acestor fețe albe, fericite și luminoase, care făceau ca aerul să pară mai pur și soarele mai strălucitor.

Veștile care ne parvin din restul țării sunt cât se poate de încurajatoare: chiar dacă Sistemul se agață încă de putere, represiunea pe care încearcă să o impună este din ce în ce mai brutală. S-a instituit legea marțială și guvernul se mai bazează doar pe escadroanele de gorile negre. Înarmate în grabă, acestea înlocuiesc poliția și armata pentru a intimida populația albă. Jumătate din forțele armate ale Sistemului sunt ținute în cazarmă, nefiind „demne de încredere”.

Condițiile s-au deteriorat peste tot. Pene de curent, oprirea completă a transporturilor și comunicațiilor, atentate teroriste, lipsă de hrană, asasinate, sabotaje industriale masive clatină Sistemul și con-

tribuie la menținerea unui climat de insecuritate. Unitățile Organizației luptă eroic, dar pierderile lor sunt grele. Acum, singurul scop este de a menține o presiune constantă asupra Sistemului și populației. Trebuie să atacăm neobosit toate țintele posibile pentru a reuși.

Voluntarii care se strecoară până la noi din liniile inamice ne descriu efectele fizice și psihologice provocate de condițiile haotice de viață asupra populației. Liberalii albi și minoritățile urlă isteric împotriva guvernului, cerându-i „să facă ceva”; conservatorii se plâng, se felicită, și deplâng „iresponsabilitatea” conducătorilor; în fine, „americanul mijlociu” este din ce în ce mai exasperat de toți protagoniștii: de noi, de Sistem, de străini, ca și de purtătorii de cuvânt liberali și conservatori. Doresc doar întoarcerea la „normal” – și la confortul lor obișnuit – cât mai repede cu putință.

Propagandiștii Z.O.G.-ului redactează povești înduioșătoare despre evacuarea forțată a străinilor și executarea sumară a trădătorilor rasei și a altor elemente ostile și degenerate, dar nu obțin efectele scontate decât de la liberali și minorități. Deocamdată, grosul populației albe este prea preocupat de propriile probleme pentru a vărsa lacrimi de mila „victimelor rasismului”.

Ne-a rămas o chestiune foarte importantă – pacificarea nordului Californiei, unde lucrurile sunt total necontrolate. Generalul Harding a sabotat întreaga situație, dar la ce să te aștepti din partea unui conservator? Ca toți cei din casta burgheză, e oportunist și nu va ezita să ne trădeze dacă va avea ceva de câștigat din asta.*

Dacă situația din regiune nu se îmbunătățește, ne vom îndrepta spre un război crunt împotriva trupelor comandate de Harding, ceea ce ar fi pe placul Sistemului. Singura chestie bună pe care a făcut-o generalul până acum a fost să rupă relațiile cu Washingtonul imediat după ofensiva noastră din 4 iulie și să declare un guvern militar independent al Californiei de Nord, fiind urmat de aproape toate unitățile militare.

În felul acesta, trupele noastre au suferit mai puține pierderi; pe de altă parte, însă, Harding nu s-a debarasat de negrii de sub co-

* Turner se referă la generalul-locotenent Arnold Harding, comandantul Bazei Aeriene Travis, situată la jumătatea distanței dintre San Francisco și Sacramento. Rolul lui Harding în Marea Revoluție, deși important, nu a durat decât 11 săptămâni; a fost asasinat pe 16 septembrie 1993 de o echipă a Organizației, după alte câteva tentative eșuate.

manda sa și n-a reușit să păstreze controlul asupra populației civile, permițând răzvrătirea evreilor și a mexicanilor. În plus, a arestat membrii unei delegații a Organizației care îi propuneau o structură militară unită. A început să lanseze proclamații stupide despre „restaurarea Constituției”, care trebuia să distrugă „comunismul și pornografia”. A promis noi alegeri, pentru „restabilirea formei republicane de guvernământ, dorită de Părinții Fondatori”, cu tot ceea ce implica aceasta, și a denunțat măsurile noastre radicale din sud ca fiind „socialism”, fiind șocat că nu am organizat un referendum în vederea expulzării și nu i-am judecat individual pe evrei și pe trădătorii de rasă.

Oare chiar nu pricepe că însuși poporul american s-a băgat în rahat? Nu înțelege că, în acord cu Constituția, evreii ne stăpânesc țara? Că poporul a avut deja o șansă și n-a știut ce să facă cu ea?

Unde ne-ar putea duce alegerile, cu această generație de votanți înrobiți de televiziune, dirijați din umbră din cocina evreiască? Și cum s-ar putea rezolva problemele altfel decât cu măsuri energice precum acelea pe care le-am luat?

Harding nu înțelege că haosul nu poate decât să se înrăutățească atâta timp cât nu sunt identificate *categoriile* de persoane responsabile; e imposibil să se negocieze *individual* cu evreii, negrii, mexicanii și celelalte elemente perturbatoare. Ca dovadă, continuă să cheme negrii „responsabili” și evreii „patrioți” să-l ajute să restabilească ordinea. Ca toți conservatorii, Harding nu se poate mulțumi să facă ceea ce trebuie făcut, pentru că ar însemna să-i pedepsească pe „inocenți” la un loc cu vinovații, pe cioroii „buni” și pe evreii „loiali” ca și pe ceilalți – ca și cum cuvintele ar avea vreo semnificație în acest context. Și așa, temându-se să-i trateze pe indivizi „nedrept”, bâjbâie neputincios atunci când civilii din regiunea sa mor de foame. Generalii ar trebui să fie făcuți dintr-un lemn mai tare!

Situația aceasta ne-a adus totuși un avantaj: fluxul de refugiați albi veniți din nord e mai mare decât cel din alte zone. Oricum, e interesant să vedem exemplele unei ordini sociale diferite de a noastră, un regim conservator la nord, și o democrație iudeo-liberală la est.

23 august. Măine mă întorc la Washington, unde voi transporta patru încărcături nucleare de 60 de kilotone care vor fi ascunse în locuri cheie din capitală. Împreună cu alți 50 de oameni, care vor îndeplini misiuni similare în alte orașe, am fost antrenat timp de patru zile la

Vandenberg. În total, vor fi plasate 200 de ogive identice, luate dintr-un stoc de proiectile de artilerie de 240 mm descoperit de oamenii noștri. Putând fi acționate prin radio, ele reprezintă o asigurare pentru cazul în care am pierde lansatoarele de rachete.

Misiunea este mult mai delicată decât cea prin care, acum doi ani, am distrus sediul F.B.I. Trebuie să parcurgem 3 500 de mile cu încărcătura de 260 kg, apoi să introducem ogivele în locuri păzite sever și să le ascundem bine. Pe de o parte, pe lângă toate riscurile, e deprimant gândul de a părăsi această oază albă pentru a plonja în rigola de negri, evrei și liberali albi, suciti și perversi. Pe de altă parte, însă, n-am mai văzut-o pe Katherine de trei luni, și mi se pare că a trecut un veac, iar sentimentul responsabilității este mai puternic decât toate celelalte.

Comandamentul Revoluționar a stabilit pericolele care pândesc succesul acțiunii noastre în întreaga țară:

- în primul rând, în afara Californiei, Sistemul este aproape intact, iar disproporția numerică dintre forțele Z.O.G.-ului și ale noastre ne este mai defavorabilă decât pe 4 iulie, și aceasta din cauza modului în care ne-am dispersat forțele;

- în al doilea rând, deși controlăm situația aici, Sistemul va fi capabil să ne facă fărâme doar cu mijloace convenționale. Singurul lucru care l-a împiedicat până acum a fost amenințarea cu represalii nucleare asupra New York-ului și Tel Aviv-ului;

- în al treilea rând, apărarea noastră nucleară ar putea fi neutralizată. Lansând un atac-surpriză, Sistemul ne-ar distruge rampele de lansare înainte să apucăm să punem rachetele în mișcare. Z.O.G.-ul planuiește o operațiune în acest sens, așteptând doar să-și regrupeze forțele militare.

Mai nou, Sistemul are un plan alternativ care prevede distrugerea nucleară a întregii Californii de Sud. Îl va aplica dacă nu va avea încredere totală în armata terestră, iar aceasta se va decide în următoarele două săptămâni.

Nu cunoaștem încă detaliile, dar ni s-a raportat că peste 25 000 de jidani dintre cei mai bogați și mai influenți au părăsit regiunea New York-ului împreună cu familiile lor în ultimele 10 zile. Cei mai mulți și-au luat un bagaj ușor – suficient pentru două sau trei săptămâni.

Știind toate acestea, nu ne rămâne decât să dispersăm un mare număr de arme nucleare în afara Californiei. Le vom face să explo-

deze, pentru ai demonstra Sistemului că situația s-a schimbat. Dacă apoi Z.O.G.-ul atacă California, vom fi obligați să folosim toată forța de distrugere nucleară, pentru a împiedica Sistemul să-și organizeze riposta.

Din păcate, o mare parte a populației albe din țară va fi sacrificată dacă trebuie să ajungem până acolo. Țara va deveni vulnerabilă în fața atacului altui stat. Este cu adevărat o perspectivă sinistă.

XXV

4 septembrie 1993. Sunt la Washington de o săptămână, dar de abia acum am timp să scriu în jurnal povestea transportării și plasării rachetelor, atât de asemănătoare unui film prost.

N-am avut necazuri, părăsind baza noastră, deoarece Sistemul nu are decât niște patrule răzlete la frontieră: până la urmă, convoiul nostru de armată a ajuns în dreptul unui baraj organizat de trupe de negri, pe care am preferat să-l evităm, așa că am luat-o prin munți. Riscul de a întâlni trupe de-ale Sistemului era considerabil; dintre toate variantele, am ales, știind că doar 10% dintre inamici mai erau albi, să trecem drept mexicani. Cu un strat gros de fond de ten închis și nume cu rezonanță latină lipite pe uniforme, aveam mari șanse să trecem; asta, desigur, dacă nu aveam ghinionul să întâlnim mexicani adevărați. În consecință, pentru patru zile m-am numit Jesus Garcia.

Ne reglaserăm radioul pe un post mexican, iar șoferul nostru „caporalul Rodriguez”, nu pierdea nici o ocazie de a saluta cu pumnul strâns și de a zâmbi larg soldaților negri care ne opreau din când în când.

Ajungând la o stație de benzină, am făcut plinul și am intrat în cafenea să plătim. La o masă erau, vizibil amețiți, înconjurați de sticle goale și pahare, trei negri și un alb.

„E cineva pe-aici care să încaseze banii pentru motorină și niscaiva hrană?” am întrebat.

„Nu, meștere, poți să te servești liniștit. Am alungat fețele palide de-aici acum trei zile”, răspunse unul dintre negri.

„Dar nu înainte de a ne distra un pic cu fata lor”, rânji albul, dându-i coate vecinului de masă.

Poate din cauza privirii mele ucigătoare, sau a ochilor albaștri ai „caporalului Rodriguez”, sau a tenului alb care începea să apară de

sub machiaj sub efectul transpirației – cert e că soldatul alb a încetat să zâmbească și le-a șoptit ceva negrilor. În același timp s-a aplecat să-și ia arma de pe o masă alăturată.

N-a apucat să o facă, pentru că arma mea M16 a doborât tot grupul, făcând să țâșnească șiroaie de sânge din răni. Negrii au murit pe loc, însă albul, deși cu pieptul zdrobit, a reușit să se agate de scaun și să întrebe plângăcios: „Ei, meștere! Ce-i cu toată porcăria asta?”

„Caporalul Rogriguez“ i-a explicat scurt, luându-l de păr, ridicându-l de la sol și atingându-i barba cu vârful baionetei: „Putregai de colaboraționist! Du-te la frații tăi negri!“ și, cu o lovitură seacă și precisă, „Rodriguez“ l-a decapitat într-o clipită.

Am scăpat ușor de următoarele baraje rutiere și ne-am croit drum pe șoselele secundare, prin munții și deșerturile din California, Nevada, Utah și Colorado. Apoi am traversat câmpiile din Kansas și stâncile imense din Missouri, în 75 de ore de mers aproape continuu.

Atunci am aflat la radio că Organizația bombardase Miami și Charleston și lansase un ultimatum Sistemului. Am înțeles că trebuia să ne grăbim, luând-o direct pe autostradă spre Washington. Știrile erau cutremurătoare: în ajun, o bombă nucleară lansată fără avertizare asupra orașului Miami a provocat 60 000 de morți și pagube enorme, iar o a doua tocmai explodase deasupra Charleston-ului, în Carolina de Sud, numărul de victime nefiind încă estimat.

Ultimatumul Organizației, citit cu voce tremurândă de crainicul de la radio, suna astfel: „În atenția Președintelui, senatorilor Statelor Unite ale Americii și comandanților tuturor forțelor armate. Noi, Comandamentul Revoluționar al Organizației, formulăm următoarele cereri și avertismente:

1. Toate concentrările militare din vestul Californiei și din zonele învecinate trebuie dizolvate imediat; de asemenea, trebuie să abandonați toate planurile privind invadarea zonei eliberate a Californiei;
2. Abandonați orice plan de atac nuclear împotriva zonei eliberate a Californiei sau a oricărei alte regiuni;
3. Aduceți la cunoștința poporului american aceste cereri și avertismente prin toate mijloacele de comunicare de care dispuneți.

Dacă până mâine, 27 august, la prânz, unul dintre aceste puncte nu este adus la îndeplinire, o nouă bombă nucleară va exploda într-o zonă populată a Statelor Unite.

Pe de altă parte, vă avertizăm că cea mai mică acțiune ostilă la adresa zonei eliberate din California va antrena explozia a cinci sute

de bombe nucleare, deja ascunse în zone-cheie ale Statelor Unite. Dintre acestea, 40 sunt localizate în New York. De asemenea, vom folosi rampele de lansare de care dispunem pentru a distruge prezența evreilor din Palestina.

În încheiere, vă prevenim că, orice s-ar întâmpla, avem intenția de a elibera mai întâi Statele Unite în întregime și apoi restul planetei. La sfârșit, îi vom lichida pe toți dușmanii cauzei noastre, în special persoanele de rasă albă care au acordat sprijin conștient inamicului.

Vom avea permanent cunoștința de planurile voastre cele mai bine păzite și de toate ordinele pe care le veți primi de la stăpânii voștri evrei. Abandonați acum trădarea rasială, sau renunțați la orice speranță, pentru că veți cădea în mâinile oamenilor pe care i-ați trădat.

La auzirea anunțului, am oprit mașina pentru a ne sfătui ce vom face în continuare. Frustrați de avansul celor care transportaseră bombele la Miami și Charleston, și care plecaseră o dată cu noi, am devenit conștienți că ne aflăm în plin război nuclear civil, care urma să decidă în următoarele zile soarta întregii planete.

Am încercat să înțelegem de ce au fost atacate aceste două orașe; e adevărat, Miami are o colonie enormă de jidani, iar la Charleston s-au refugiat toți bogătașii evrei evacuați din New York, totuși în ultima metropolă rămâneau cam două milioane și jumătate de jidani. Probabil că, în ciuda anunțului din ultimatum, bombele nu fuseseră încă plasate în New York.

Declarația ușor ambiguă a Comitetului Revoluționar a avut ca efect divizarea Sistemului de la temelii: pe de o parte, facțiunea evreiască a cerut imediat un atac nuclear asupra Californiei, indiferent de consecințe; pe de altă parte, facțiunea militară era de partea unui armistițiu care să permită găsirea celor 500 de focoase nucleare și neutralizarea acestora.

Conștienți de urgența situației, ne-am deghizat rapid camionul în mașină a Crucii Roșii și am pornit cu toată viteza pe autostradă spre Washington, unde am ajuns, mergând nebunește, spărgând barajele, trecând prin gropi sau pe contrasens acolo unde era cazul, în mai puțin de 20 de ore.

Prima bombă a plasat-o „caporalul Rodriguez” la Fort Belvoir, baza militară din sudul orașului unde fusesem deținut timp de un an. Cea de-a doua a fost ascunsă în Districtul Columbia, putând eli-

mina vreo 200 000 de negri, plus câteva agenții guvernamentale și o parte esențială a rețelei de transport. Cea de-a treia va ajunge la Silver Spring, centrul comunității evreiești din Maryland, pe când a patra bombă este destinată Pentagonului.

Cu acest program atât de agitat, de-abia în seara asta am găsit două ore pentru a mă plimba cu Katherine. Trecând pe lângă ruinele stației de metrou pe care chiar ea o dinamita în urmă cu două săptămâni, am traversat un parc în care răsunau din difuzoare apeluri către „toți cetățenii de bună-credință” pentru ca aceștia să denunțe orice manifestare de rasism din partea vecinilor sau colegilor de muncă. Ajungând la ceea ce rămăsese din podul de peste Potomac, aruncat în aer de membrii Organizației, ne-am sărutat și am contemplat apusul pe fondul sirenelor răzlețe. Ne-am dat seama că influențaserăm enorm mersul lucrurilor în ultimele luni, dar Sistemul continua să supraviețuiască și părea să aibă încă posibilități de regenerare.

Am încercat să răspund cât mai bine întrebărilor Katherinei despre lumea „de dincolo”, din California, dar n-am găsit cuvinte pentru a exprima diferența dintre ceea ce sunt acolo și aici. Acolo spiritul e liber, California a devenit leagănul puterii de regenerare vitale atât pentru războinic, cât și pentru poet sau țăran, un nou destin uman ia ființă, o concentrare de energie care va face să explodeze vechea ordine decadentă și să răsară noii zori.

Strălucirea senină a Ordinii sa inunda pământul, aducând iarăși viața în inimile oamenilor. Atunci vor domni ființele luminii, atunci vor reveni zeii.

În timp ce discutam îmbrățișați în apropierea ruinelor podului, lumea s-a întunecat brusc în jurul nostru. Un grup de negri tineri, apărut dinspre Washington, ne-a reădus cu picioarele pe pământ. Se comportau într-o manieră tipic negroidă, adică asemenea sălbaticilor. Doi dintre ei au urinat în râu, apoi unul ne-a arătat cu degetul și au început cu toții să strige și să facă gesturi obscene în direcția noastră. Pentru mine, ei reprezentau toată diferența dintre cele două lumi, pe care nu reusisem să o exprim în cuvinte.

greu să scriu despre asta. Sunt în viață și sănătos, dar sunt unele momente când îi invidiez pe zecile de milioane de oameni care au fost uciși în ultimele zile. Mă simt golit, ca un mort care mai poate încă să meargă.

Singurul lucru la care am fost în stare să mă gândesc și care încă îmi bântuie mințile, e faptul simplu și inexorabil: Katherine nu mai este! Până azi, nefiind sigur de soarta ei, nu aveam pic de liniște. Acum, când știu că a murit, nu mai simt decât un gol imens, o pierdere de neînlocuit.

Știu că trebuie să-mi ascund gândurile și să continui să-mi fac treaba, dar în seara asta trebuie să scriu. În haosul ultimelor zile, milioane de ființe au pierit fără să lase nici cea mai mică urmă – vor fi uitați, vor rămâne anonimi pentru totdeauna – dar pot măcar să mă asigur că, prin câteva pagini de jurnal, Katherine și ceilalți tovarăși vor supraviețui în amintire. Pentru ca fiii rasei noastre să știe care au fost lupta și speranțele noastre. Le datorăm măcar atât morților, martirilor noștri.

S-a întâmplat într-o zi de miercuri, pe 7 septembrie. Împreună cu doi camarazi, încercam să plasăm cea de-a treia bombă, când am aflat că civilii fuseseră evacuați și zona „periată” de trupele Sistemului pe o rază enormă în jurul Pentagonului, care includea și magazinul în care se produceau bani falși. Am rămas blocat, gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla Katherinei și celorlalți. M-am repezit la punctul nostru de întâlnire pentru cazuri de extremă urgență, la câteva mile sud de Alexandria, dar nu era nici un mesaj, darmite vreo persoană care să mă aștepte. Cum tot echipamentul de comunicație era în magazin, nu aveam nici un mijloc de a contacta Centrul de Comandă din Washington. Oricum, însă, aveam presimțirea neagră că se petrecuse ceva grav.

Spre miezul nopții, într-un acces de nebunie curată, am încercat să mă duc la magazin. A fost probabil șansa vieții mele că drumul era blocat de un convoi de camioane militare.

A doua zi am ajuns în zona refugiaților; mi-am dat seama că probabilitatea de a afla vreo informație era minimă: o mare de corturi de armată apăruse în parcare a unui supermarket suburban și pe terenul dimprejur. Am rătăcit trei ore prin mulțimea sufocantă, printre WC-uri mobile, vehicule și soldați, dar n-am reușit să găsesc pe cineva să-mi răspundă la întrebări. Oamenii erau atât de speriați încât, chiar dacă fuseseră martori la arestare, nu aveau curaj să spună nimic.

Trecând pe lângă un cort de două ori mai mare decât celelalte, am auzit dinăuntru strigăte înăbușite și plânsete întrerupte din când în când de râsete și glume masculine, în timp ce vreo zece soldați negri stăteau la coadă să violeze o fată albă de vreo 14 ani.

M-am repezit să-i cer explicații unui maior alb care se afla în preajmă, dar acesta, ca și cei doi soldați albi care îl însoțeau, a plecat ochii jenat și mi-a întors spatele. Nici unul nu vroia să fie considerat rasist. Mi-a fost greu să-mi stăpânesc impulsul de a-i împușca pe toți.

Îmi mai rămânea doar o șansă pentru a afla ce s-a întâmplat cu Katherine: vechiul magazin de cadouri din Georgetown, controlat dintotdeauna de membrii Organizației și aflat în afara perimetrului de securitate din jurul Pentagonului.

Am parcat mașina și am dat să cobor când, dintr-o dată, s-a făcut lumină ca ziua. La început a fost un flash luminos, intens și strălucitor, apoi unul mai slab, pe urmă a trecut de la alb la galben și apoi la roșu, stingându-se în câteva secunde.

Am fugit pe alee pentru a vedea mai bine cerul, iar ceea ce am văzut mi-a înghețat sângele și am simțit cum mi se face pielea de găină. Înspre nord se ridica o lumină în formă de buchet, de un roșu viu, striată cu nuanțe mai închise, presărată cu motive portocalii și galbene, un fel de ciupercă gigantică, difuzându-și strălucirea neliștitoare și sângerie peste tot pământul de dedesubt. Era o viziune apocaliptică.

În timp ce priveam, imensul glob de foc continua să crească și să urce pe un soclu întunecat. Limbile de foc vii, de un albastru electric, clipeau și dansau pe suprafața coloanei. Fulgerele erau enorme, dar, de acolo de unde mă găseam, nu se auzea nici un tunet. Când zgomotul a sosit în sfârșit, a fost doar un sunet înăbușit și gol, cu toate acestea înfiorător. Era sunetul de o forță incredibilă care se poate auzi în timpul unui cutremur de pământ, care ar putea zgudui un oraș imens, provocând prăbușirea a mii de zgârie-nori de o sută de etaje.

Îmi dădeam seama că asistam la distrugerea orașului Baltimore, la 35 de mile spre sud, dar nu înțelegeam forța extraordinară a exploziei, care părea provocată mai degrabă de o bombă de o megatonă, decât de modestele noastre arme de 60 de kilotone.

Ziarele guvernamentale au relatat această noapte cumplită, anunțând că Organizația era vinovată de explozia de la Baltimore, care a ucis peste un milion de oameni, precum și de alte atacuri care dis-

truseseră numeroase orașe americane în aceeași zi. De asemenea, au anunțat că guvernul contraatacase, eliminând „un cuib de vipere rasiste” din California. În realitate, aceste două anunțuri erau false, și am aflat peste două zile ce se întâmplase.

Împreună cu alți câțiva băieți, ne-am baricadat în subsolul magazinului de cadouri, lăsându-ne pradă disperării la auzirea veștii, comunicate de un prezentator evreu vizibil bucuros, că zona noastră eliberată din California fusese distrusă.

După enumerarea solemnă a orașelor care fuseseră atinse în acea zi, cu estimarea preliminară a numărului morților (de exemplu: „...la Detroit, demonii rasiști au lovit cu două rachete, asasinând aproximativ 1,4 milioane de americani nevinovați, bărbați, femei și copii de toate rasele...”), atunci când prezentatorul a ajuns la New York, i-au apărut lacrimi în ochi și vocea i s-a transformat într-un suspin.

Între două oftături, a reușit cu greu să anunțe că 18 explozii nucleare distruseseră Manhattan-ul și împrejurimile pe o rază de 20 de mile, cu vreo 14 milioane de victime imediate și poate încă 5 milioane care vor muri datorită arsurilor provocate de radiații în următoarele zile. Apoi, s-a apucat să vorbească în ebraică și să urle un imn de lamentație, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

După câteva secunde, și-a revenit și și-a schimbat complet comportamentul. Angoasei i-a luat locul mai întâi o ură arzătoare împotriva celor care îi distruseseră iubitul oraș evreiesc Jew-York*, iar apoi o expresie de satisfacție din ce în ce mai intensă: „...dar ne-am răzbunat împotriva dușmanilor noștri și aceștia au dispărut. Din când în când, în decursul istoriei, națiunile s-au ridicat împotriva noastră și au încercat să ne expulzeze sau să ne extermine, dar noi am triumfat întotdeauna în cele din urmă. Nimeni nu ne poate rezista. Toți cei care au încercat, Egiptul, Persia, Grecia, Roma, Spania, Anglia, Franța, Rusia, Germania s-au autodistrus. Noi am reușit întotdeauna să renaștem din ruine. Am supraviețuit și am prosperat în toate timpurile, iar acum i-am zdrobit complet pe ultimii care au îndrăznit să se ridice împotriva noastră. Așa cum Moise i-a sufocat pe egipteni, am sufocat și noi Organizația”.

Și-a umezit buzele și ochii au început să-i lucească sinistru atunci când descria grindina de distrugerii nucleare care se abătuse asupra

* În limba engleză, Jew înseamnă evreu – n. tr.

Californiei în după-amiaza aceea: „...Pretinsa lor superioritate rasială nu le-a fost de ajutor atunci când am trimis sute de rachete nucleare asupra bastioanelor lor rasiste“, exulta el, „...viermii albi au fost exterminați. Sperăm doar că, în ultimul moment, și-au dat seama că mulți dintre soldații loiali care au apăsat pe declanșatoarele rachetelor erau negri, evrei sau mexicani. Da, albi și criminala lor mândrie rasistă au fost măturați din California, iar de acum îi vom omorî pe rasiști oriunde s-ar găsi, pentru ca armonia rasială și fraternitatea să poată fi reînstituite pe această planetă. Trebuie să-i omorâm! Da, să-i omorâm pe toți!“

Apoi a reînceput să vorbească în ebraică, vocea devenindu-i mai aspră și mai puternică. S-a ridicat și s-a aplecat spre cameră, cu o față plină de ură. A urlat și scrâșnit pe limba lui, împrôșcând cu salivă.

Probabil că această prestație ieșită din comun i-a pus în încurcătură pe unii dintre conaționalii săi mai puțin sensibili, pentru că a fost întrerupt în mijlocul unui strigăt și înlocuit de o ziaristă drăguță, care a reluat litania pierderilor estimate de vieți omenești.

Puțin câte puțin, în următoarele 48 de ore, am aflat ce se întâmplase cu adevărat în acea joi îngrozitoare. Cea mai importantă veste a sosit vineri dimineață, într-un mesaj codificat al Comandamentului Revoluționar către toate unitățile Organizației din țară. California nu fusese distrusă, doar Vandenberg fusese făcut una cu pământul, iar două rachete loviseră Los Angeles-ul, aducând moartea și distrugerea pe un perimetru larg, dar 90% din populația zonei eliberate supraviețuise, în parte datorită unui avertisment care i-a permis să se adăpostească.

Din nefericire, în alte părți ale țării nu a existat nici un fel de avertizare. Numărul total de morți – inclusiv cei care vor deceda în următoarele zile din cauza arsurilor – este de aproximativ 60 de milioane. Cu toate acestea, rachetele care au provocat aceste ravagii nu erau ale noastre. Cu excepția New York-ului, care a suferit un tir inițial de la Vandenberg, restul a provenit din fosta Uniune Sovietică, la fel și la Baltimore, Detroit și în celelalte orașe americane care au fost lovite. Singura țintă distrusă de guvernul Statelor Unite a fost rampa de lansare de la Vandenberg.

Seria de catastrofe a început cu o decizie dureroasă a Comandamentului Revoluționar. Rapoartele pe care le primise indicau o deplasare treptată, dar sigură a puterii înspre facțiunea militară a gu-

vernului, care dorea evitarea unui conflict nuclear, dar facțiunea evreiască continua să ceară distrugerea completă a Californiei. Evreii se temeau că altfel separarea dintre zona eliberată și restul țării va rămâne permanentă, ceea ce, până la urmă, ar însemna o victorie pentru noi, așa că s-au pus pe treabă în stilul lor obișnuit, adică amenințând, contestând, făcând presiuni asupra adversarului, reușind să provoace înlocuirea câtorva generali cu funcții înalte cu oameni de-ai lor.

Știind toate acestea, am preferat să lovim primii, dar nu în direcția forțelor guvernamentale. Am trimis rachetele de la Vandenberg (cu excepția câtorva, care au rămas țintite asupra New York-ului) înspre două ținte: Israel și Rusia. Pentagonul, anunțat, nu a mai avut altă șansă decât să-și lanseze și el rachetele asupra Rusiei, pentru a preîntâmpina riposta acesteia. Răspunsul rușilor a fost extrem de puternic, dar localizat. Au trimis toate rachetele pe care le mai aveau, dar nu a fost de ajuns. Cele mai multe mari orașe americane, inclusiv Washington și Chicago, au scăpat.

Reușita obținută de Organizație prin catalizarea acestui conflict nuclear poate fi descompusă în patru puncte:

1. Lovind New York-ul și Israelul, am distrus practic doi dintre principalii centri nervoși ai evreimii mondiale. Or să aibă nevoie de mult timp pentru a-și restabili structura de comandă și pentru a-și regăsi puterea;

2. Fortându-i să acționeze decisiv, am înclinat balanța puterii în favoarea liderilor militari, iar acum țara este sub administrație militară;

3. Provocând un contraatac rusesc, am mers foarte departe cu distrugerea structurii Sistemului. Am nimicit astfel modelul de viață al maselor, ceea ce n-am fi putut face folosind armele noastre împotriva unor ținte interne. În plus, majoritatea bombelor de 60 de kilotone rămân la dispoziția noastră, ceea ce ne va fi de mare ajutor în zilele următoare;

4. Am înlăturat un pericol major care, în viitor, ne-ar fi putut bulversa planurile: spectrul unei intervenții rusești. După ce Sistemul și Organizația s-ar fi distrus reciproc, pe ruși i-ar fi tentat serios să ne invadeze.

Desigur, am avut mare noroc: în primul rând, deoarece California ar fi putut fi distrusă complet de contraatacul rusesc; în al doilea rând, deoarece militarii americani și-ar fi putut pierde sângele rece

și ar fi utilizat armamentul nuclear împotriva Californiei. Cu toate acestea, am suferit pierderi substanțiale: au fost sacrificați cam 1/8 din membrii Organizației și 1/5 din populația albă a țării. De asemenea, trebuie să ne gândim și la numărul necunoscut – mai multe zeci de milioane – de victime din rândul semenilor noștri din Rusia. Din fericire, rata mortalității a fost maximă în marile aglomerații americane care, după cum se știe, sunt cosmopolite.

În sfârșit, am reușit să dau de Bill. Măcinat de o durere profundă, mi-a povestit ce s-a întâmplat în fatidica zi de miercuri: o patrulă de soldați negri a descins în magazin și totul s-ar fi petrecut în liniște dacă unul dintre maimuțoi n-ar fi încercat s-o pipăie pe Katherine. Ea s-a eschivat cu o lovitură de picior, declanșând un șir de împușcături în urma cărora toți cei patru cioroi din patrulă au dat ortu' popii; din nefericire, iubita mea și Carol au fost lovite și nu au rezistat.

Am ascultat înmărmurit istorisirea lui Bill; am, însă, măcar o consolare: știu acum despre Katherine că nu a intrat vie în mâinile acestor suboameni. De-acum înainte mă voi dedica total cauzei noastre, pentru ca iubita mea să nu fi murit degeaba.

XXVII

28 octombrie 1993. Tocmai m-am întors după o lună petrecută la Baltimore, mai bine zis în ceea ce a mai rămas din acest oraș care, chiar și la două săptămâni după bombardament, este cuprins de un haos de nedescris. Nu mai există mașini – se văd doar epavele vehiculelor arse –, clădirile sunt distruse pe o rază de 10 mile, peste tot colcăie jefuitorii de cadavre care au destul de lucru, deoarece mii de corpuri au rămas să putrezească în stradă.

Mai erau în viață vreo 40 de membri ai Organizației din Baltimore; încercând să-și continue acțiunile de sabotaj după explozie, au fost uluiți de placiditatea forțelor de poliție, care renunțaseră la legitimări și percheziții. Cuvântul de ordine părea să fie „Nu ne deranjați, și nici noi nu vă vom deranja”.

Supraviețuitorii civili nu dădeau crezare anunțurilor guvernamentale care acuzau Organizația de bombardament, și aveau o atitudine lipsită de ostilitate față de noi.

Profitând de aceasta, am început să organizăm reuniuni, să constituim grupuri care să delimiteze și să amenajeze un perimetru lo-

cuibil. Am procedat la fel ca în California: i-am eliminat pe toți colorații – incredibil de mulți! Puseseră gheara pe aproape tot comerțul! –, le-am explicat oamenilor că trebuie să fie mândri de descendența lor ariană și i-am făcut să lucreze cu pasiune pentru a-și clădi o nouă viață, curată, senină, liberă de ordinele ticăloșilor care îi dresaseră până atunci.

L-am auzit pe unul dintre ei, membru al unei echipe care aduna cadavrele metecilor executați, calificând operațiunea de asanare drept „un masacru al inocenților”. Nu sunt sigur că aceasta este o descriere corectă pentru acest ultim holocaust. Desigur, sunt dezolat pentru milioanele de albi care au murit aici și în Rusia, ca și pentru toți cei care vor mai muri până când ne vom elibera de sub jugul evreiesc. Dar nu cred că erau inocenți. Cuvântul acesta nu se potrivește majorității adulților.

În definitiv, nu este oare omul pe deplin responsabil de condiția sa, mai ales în sens colectiv? Dacă națiunile albe nu s-ar fi lăsat păcălite, devenind vasele evreului etern, ale ideilor semite și ale spiritului negustoresc, acest război nu ar fi fost necesar. Nu putem să-i considerăm „inocenți”.

Aveam de ales, aveam alte informații care ne-ar fi permis să evităm capcana cangrenei evreiești. Nu avem nici o scuză.

Oameni înțelepți, integri și curajoși ne-au prevenit în numeroase rânduri de consecințele nebuniei noastre. Și chiar atunci când o luasem cu toții pe „drumul cu flori al evreilor”, am avut mai multe posibilități de a ne elibera din tentaculele caracatiței. Cea mai recentă a fost acum 50 de ani, când evreii au fost opriți din lupta lor pentru a deveni stăpânii estului și centrului Europei.

Ca întotdeauna, în această bătălie ne-am situat de partea evreilor. Am ales conducători proști și corupți, pentru că ne plăcea putreziciunea. Am ales șefi care povesteau frumos, ne flatau slăbiciunile și viciile. Aceste personalități erau numeroase, arătau bine pe scenă și surâdeau fermecător, dar nu aveau nici caracter, nici scrupule. Am ignorat problemele cu adevărat importante pentru viața popoarelor. Am acordat puteri depline unui Sistem criminal ca să conducă așa cum dorea afacerile țării, atâta timp cât ne dădea destulă pâine și visuri inutile.

Nebunia, ignoranța deliberată, prefăcătoria, zgârcenia, iresponsabilitatea și timiditatea morală sunt la fel de vinovate ca și cele mai rele perversități. Suntem tot atât de răspunzători de lașitatea noastră

ca și evreii înșiși. Natura nu acceptă nici o scuză și nu trebuie să o răbdăm, altfel riscăm să devenim sclavi, ceea ce e mai rău decât moartea. Specia care nu-și urmează calea naturală, neasigurându-și descendența sau amestecându-se cu o altă specie nu-și îndeplinește datoria și deci nu poate fi declarată „inocentă”. Oricât ar fi de severă, pedeapsa nu poate fi considerată nemeritată.

Imediat după succesul nostru din California, ne-am dat seama de ce poporul american nu este „inocent”. Reacția sa în fața războiului civil se baza doar pe modul în care îi era afectat confortul mic-burghez. În primele zile ne-a privit cu ostilitate – îi luam frigiderul și televizorul –, apoi, începând să ne știe de frică, a devenit brusc prietenos. Atitudinea sa s-ar rezuma cam așa: „Spuneți-ne ce trebuie să credem și vom crede”. De fapt, oamenii simpli nu sunt mai puțin vinovați decât stâlpii Sistemului. Să-i luăm, de exemplu, pe cei din poliția politică: cei mai mulți, albi, nu sunt diabolici. Se justifică, deseori în fraze patriotice, spunând că ei ne protejează modul de viață liber și democratic. Alții au argumente religioase și ideologice, scoțând în față idealurile creștine de egalitate și dreptate. Și dacă le spui că sunt ipocriți, refuză chiar și să se gândească la asta. Oare nu sunt vinovați toți cei care au repetat ca papagalii fraze-tip, refuzând să le examineze implicațiile și contradicțiile?

Nici un strat al societății albe nu valorează mai mult decât altul. De la „găturile roșii” (poreclă dată țărănilor din Maryland) și familiile lor, ale căror cadavre radioactive au fost aruncate cu un bulldozer într-o enormă groapă comună, și până la profesorii universitari pe care i-am „agățat” la Los Angeles, în iulie.

Ignoranța celor care în trecut i-au maltratat pe oamenii noștri nu este mai scuzabilă decât behăitul oilor liberale, al pseudo-intelectualilor care au promovat în mod necinstit ideologia evreiască. Clasa mijlocie americană a sărit în trenul evreiesc din egoism și lașitate. Nu se plâneau decât când portofoliul lor de acțiuni suferea în urma fluctuațiilor bursiere.

Nu, în mod hotărât, cuvântul „inocent” nu are sens. Situația trebuie studiată în manieră colectivă, conform unei etici și unor criterii rasiale. Trebuie să înțelegem că rasa noastră este asemenea unui pacient atins de cancer, care suferă o operație drastică pentru a-și salva viața. Nu are sens să ne întrebăm dacă țesutul care va fi extirpat este malign sau nu.

La fel, nu are sens să încercăm să facem distincție între evreii buni și cei răi. Sau, așa cum se mai procedează, să separăm negrii

buni de restul rasei lor. *Toți* cei care sunt responsabili vor plăti. Și aceasta se referă și la cei care, din exterior, amenință granițele țării.

În 24 de ore, luna trecută, am lovit Tel Aviv și alte șase ținte israeliene. În acel moment, sute de mii de arabi înarmați cu pietre, cuțite, măciuci sau chiar cu mâinile goale au înfruntat moartea radioactivă și gloanțele grănicerilor israelieni și s-au repezit să se răzbune pe cei care le-au furat pământurile, le-au ucis părinții și i-au umilit vreme de două generații. După o săptămână era tăiat gâtul ultimului supraviețuitor evreu, și ultimul kibut dispărea în flăcări.

Știrile din Rusia sunt răzlețe, dar se pare că rușii se ocupă de evreii lor cam în același fel. În ruinele din Moscova și Sankt Petersburg, oamenii i-au adunat pe toți evreii pe care i-au putut găsi și i-au împins în clădirile în flăcări.

Au izbucnit revolte antievreiești la Londra, Paris, Bruxelles, Rotterdam, București, Buenos Aires, Johannesburg și Sydney. Guvernele Franței și Olandei, roase până la măduva oaselor de corupția evreiască, au căzut, și oamenii adevărați preiau puterea.

Acest gen de lucruri s-a întâmplat de nenumărate ori în Evul Mediu. Evident, oamenii se săturau de evrei și de escrocheriile lor. Din păcate, n-au dus niciodată treaba până la capăt, și nici de data asta nu vor reuși. Sunt sigur că jidanii pun la cale planuri de revenire, iar oamenii vor uita imediat ce presiunea va scădea. Popoarele au o memorie atât de scurtă!

Dar *noi*, noi nu vom uita! Nu vom mai lăsa nici unul în viață, pentru ca istoria să nu se mai repete. Îi vom găsi și-n gaură de șarpe! Grație ultimelor realizări medicale, niște teste foarte simple îi vor demasca pe purtătorii de gene evreiești, pe care îi vom eradica.

2 noiembrie. Am avut o reuniune în care ni s-a comunicat situația națională. Practic, nu s-a schimbat nimic: nimic nu funcționează, oamenii trebuie să se descurce singuri, iar Sistemul se luptă cu propriile probleme, între care una dintre cele mai grave este lipsa de încredere în forțele sale armate. Este o situație încurajatoare pentru noi. Treptat, acțiunile de sabotaj au devenit publice și semipublice și preluarea totală a puterii nu ne poate scăpa decât în eventualitatea – destul de probabilă – a unui atac guvernamental împotriva Californiei. Avem rapoarte care confirmă faptul că un grup de generali conservatori, care nu sunt de partea evreilor, dar vor să instaurze o ordine militară în întreaga țară, au pus la punct un asemenea plan.

Pentru a-i contracara, am reluat ideea de a ataca Pentagonul. Întrucât este extrem de bine păzit, nu putem introduce o încărcătură nucleară, în schimb ar fi posibil un bombardament aerian. Este adevărat, perimetrul e înțesat de baterii de antiaeriană, dar sperăm că un avion mic, care să poarte bomba de 60 de kilotone, le-ar putea păcăli.

XXVIII

9 noiembrie 1993. Mai sunt trei ore până în zori și toate sistemele sunt operaționale. Voi folosi acest timp pentru a mai scrie câteva – vor fi ultimele rânduri înaintea unui drum numai dus până la Pentagon. Încărcătura nucleară este legată sub scaunul din față al acestui vechi avion Stearman, folosit înainte pentru împrăștierea pesticidelor, și e reglată astfel încât să explodeze la un șoc sau atunci când voi apăsa eu pe buton. Cu un pic de noroc, ar trebui să reușesc să provoc o explozie la altitudine joasă, chiar deasupra centrului Pentagonului. În caz de eșec, aș putea încerca să zbor cât mai aproape de clădire, înainte de a fi doborât și de a exploda.

N-am mai zburat de patru ani, dar m-am familiarizat cu carlinga Stearman-ului și am fost informat asupra particularităților avionului. N-ar trebui să am probleme cu pilotajul. Hambarul-hangar nu e decât la opt mile de Pentagon, vom încălzi motorul în hambar și, imediat ce se va deschide poarta, voi țâșni ca un liliac ieșit din infern, direct spre Pentagon, la o altitudine de aproximativ 50 de picioare.

La 150 de mile pe oră o să am nevoie cam de 70 de secunde. Cum două treimi dintre paznici sunt cioroi, șansele mele de a trece nu sunt deloc mici.

Îmi pare rău că nu voi asista la succesul final al revoluției, dar sunt fericit să pot contribui la victoria cauzei noastre. E reconfortant gândul că, dintre milioanele de membri ai rasei mele, eu voi fi jucat rolul cel mai vital. Dacă reușesc, ceea ce se petrece astăzi va cântări mai mult în analele istoriei sângelui nostru decât toate cuceririle lui Cezar și Napoleon luate împreună!

Și voi reuși, pentru că trebuie, altfel întreaga revoluție va fi în pericol. Comandamentul Revoluționar estimează că Sistemul își va lansa invazia asupra Californiei în următoarele 48 de ore. Când ordinul va porni de la Pentagon, nu vom mai putea face nimic pentru a opri atacul. Dacă nu reușesc, nu va mai rămâne destul timp pentru a găsi o alternativă.

Luni seara am participat la ceremonia de adio a Ordinului. Am fost impresionat să văd marea tăcută de fețe acoperite cu cagule. Ce deosebire față de adunarea de acum doi ani, compusă din șapte oameni! Mi-a crescut inima de mândrie. Nu erau acolo visători sau oameni de afaceri conservatori, care să se adune pentru o masca-radă masonică. Nu era o adunătură de țăranoi zgomotoși, rasiști primitivi și vulgari. Nu erau nici fanatici religioși înspăimântați, tremurând și vrând să fie îndrumați sau protejați de o divinitate atotputernică. Aceștia erau bărbați adevărați, puri, care sunt unul cu mine, atât prin sânge, cât și prin spirit și încredere.

Atunci când lumina tremurătoare a torțelor se reflecta pe robele cenușii, în vreme ce mulțimea era nemișcată, m-am gândit: acești bărbați sunt cei mai buni din această generație a rasei mele. Sunt animați de pasiune, ca și de o disciplină și o voință de fier. Sunt întotdeauna gata de acțiune, au sensul acut al valorilor și sunt devotați total cauzei noastre comune.

Ei sunt avangarda Noii Ere, pionierii care vor oferi un viitor rasei noastre ariene. Iar eu sunt unul dintre ei.

Am făcut o scurtă declarație: „Fraților! Acum doi ani, când am intrat în rândurile voastre, mi-am consacrat viața Ordinului și obiectivelor sale. Recunosc că uneori am ezitat să-mi îndeplinesc sarcinile, dar acum mă declar pregătit să-mi fac datoria. Vă ofer viața mea. O acceptați?”

Au răspuns la unison: „Frate! Îți acceptăm viața. În schimb, îți oferim viața eternă în Ordinul nostru. Acțiunile tale nu au fost gratuite, nu vor fi uitate, și asta până la sfârșitul lumii. Jurăm fidelitate acestui angajament”.

Știu că Ordinul nu mă va abandona dacă eu însumi nu o fac. Viața Ordinului reprezintă mai mult decât suma vieților tuturor membrilor săi. Atunci când vorbește în grup, ca luni, totul e mai profund, mai dur și mai înțelept decât atunci când vorbește unul singur dintre noi. Acest lucru nu poate muri.

Desigur, mi-ar fi plăcut să am copii de la Katherine, pentru a putea fi nemuritor și în alt mod, dar voi deveni pe altă cale.

Mă simt mulțumit.

Motorul se încălzește de zece minute și Bill îmi face semn că e timpul să plec.

Îi voi încredința jurnalul lui Bill, care îl va pune în ascunzătoare, laolaltă cu celelalte volume. TRĂIASCĂ VICTORIA!

EPILOG

Astfel se încheie *Carnetele lui Earl Turner*, la fel de modest cum au început. Firește că ultima sa misiune a fost un succes, numai așa putem comemora cu toții, pe 9 noiembrie, Ziua Martirilor.

După distrugerea principalului centru militar al Sistemului, forțele care pândeau în afara enclavei californiene a Organizației au așteptat fără sens niște ordine care nu au venit niciodată.

Scăderea moralului, creșterea dezertărilor, indisciplina crescândă a negrilor și, în sfârșit, incapacitatea Sistemului de a menține rutele de aprovizionare au dus la erodarea amenințării. Sistemul a fost nevoit să bată în retragere, regroupându-și forțele în alte zone pentru a opri tulburările care apăreau peste tot.

Apoi, ceea ce îi speria cel mai tare pe jidani s-a întâmplat. Fluxul activiștilor Organizației s-a inversat față de ceea ce se petrecuse în săptămânile de dinainte de 4 iulie 1993.

Cu forțele sale de gherilă, Organizația a urmat exemplul celor din Baltimore și și-a construit rapid încă 12 enclave. Asta s-a întâmplat mai ales în zonele bombardate, abandonate de Sistem.

Enclava Detroit era la început cea mai importantă dintre acestea.

O anarhie sângeroasă domnise aici timp de mai multe săptămâni, după explozia nucleară din 8 septembrie. Până la urmă un simulacru de ordine a fost stabilit, prin lașitatea comandanților Sistemului, care împărțeau puterea cu șefii bandelor de negrotei.

Deși existau încă fortărețe albe, metecii nu au întâlnit rezistență. La mijlocul lunii septembrie, Organizația a preluat inițiativa.

Un mare număr de raiduri-fulger a fost organizat împotriva bazelor militare strategice din Detroit. A rezultat o victorie ușoară.

Organizația a instituit metode noi în Detroit, generalizate apoi peste tot. Toate trupele albe capturate aveau șansa de a lupta de partea noastră, dacă se ofereau spontan voluntari, oamenii fiind trimiși la baze de antrenament în spatele frontului. Ceilalți erau împușcați fără ceremonie.

O metodă la fel de radicală a fost aplicată și în cazul civililor albi. Primul lucru pe care l-a făcut Organizația a fost lichidarea șefilor albi locali, pentru a-și impune fără discuții autoritatea. Nu aveam nici timp și nici răbdare să le explicăm acestor albi jidoviți, care spuneau că ei nu sunt nici rasisti, nici revoluționari, despre ce e vorba.

Albii din Detroit și din alte enclave nu erau bine organizați și separați de cartierele negrilor, de aceea a urmat un lung război rasial. Acest lucru a provocat moartea a mii de albi care nu se aflau într-una dintre enclavele controlate de Organizație.

Mâncarea a devenit tot mai rară, negrii căzând pradă canibalismului pe scară largă, exact ca în California. În acest timp, turme întregi de albi care ignoraseră apelurile Organizației cerșeau mâncare prin zonele eliberate. Nu-i puteam hrăni decât pe cei aflați în zonele deplin controlate, de aceea, pentru a supraviețui, i-am gonit pe mulți dintre acești inconștienți.

Cei care erau admiși – copiii, femeile fertile și bărbații apti de luptă, erau supuși unor teste genetice severe pentru a-i elimina pe corciti.

Nu ajungea să fii alb: iudaismul, homosexualitatea și tarele mintale sau psihice erau de asemenea la index.

La Detroit, regula care va fi impusă mai târziu peste tot, era de a oferi fiecărui bărbat alb care cerea ajutor o masă caldă și o armă – o baionetă sau un cuțit. Marcați cu o cerneală imposibil de șters pe frunte, erau trimiși în exterior, nefiind admiși decât dacă veneau cu capul unui negru sau al altui inamic. Această tactică ne permitea să creștem într-un mod sănătos numărul combatanților.

Totalul populației albe a atins nivelul cel mai de jos din existența sa în 1994. Deși un fel de guvern central încă exista, forțele de poliție și armată ale Sistemului erau reduse la comandamente locale autonome, a căror principală activitate devenise jaful. Organizația și Sistemul evitau confruntarea pe scară largă. Organizația se mulțumea cu raiduri scurte dar puternice asupra trupelor și echipamentelor, în timp ce Sistemul încerca să zăgăzuiască expansiunea enclavelor.

Dar enclavele continuau să se întindă, mai ales în cei cinci ani întunecați de dinaintea Noii Ere. În afara celor 2 000 de enclave controlate de Organizație domnea haosul și anarhia. Majoritatea bandelor de răufăcători erau compuse din negri, portoricani și metiși. Dar creștea încurajator numărul bandelor de albi, chiar fără sprijinul nostru. Milioane de albi spălați pe creiere își regăseau maturitatea. Restul mureau.

Totul nu a mers așa de ușor. Cea mai gravă înfrângere a fost însă cea de la Pittsburg, în iunie 1994. Organizația stabilise o enclavă, dar nu eliminase destul de rapid elementele ȋidănesti locale.

Un mare număr de evrei, împreună cu conservatorii și liberalii albi, au pus la punct un plan subversiv. Trupele Sistemului, ajutate din interior de această a cincea coloană, au recucerit orașul.

Negrii și evreii, într-o furie sălbatică, au masacrat oribil populația, amintind de crimele iudeo-bolșevice ale revoluției ruse din 1917. În momentul în care s-a terminat masacrul, toți albi din regiune fuseseră fie sugrumați, fie obligați să fugă. Membrii Organizației responsabili pentru acest eșec au fost executați din ordinul Comandamentului Revoluționar.

După 9 noiembrie 1993, Organizația a fost obligată pentru ultima dată să facă uz de arma atomică pe continentul nord-american, la Toronto. Sute de mii de jidani fugiseră acolo. Construiseră aproape un alt New York și își stabiliseră centrul de comandă.

În cursul anilor întunecați, nici Organizația, nici Sistemul, nu puteau avea o superioritate decisivă asupra celuilalt atâta vreme cât se țineau la respect prin capacitățile nucleare ale fiecăruia. Numai amenințarea atomică a împiedicat Sistemul să atace zonele eliberate.

Mai târziu, când balanța s-a înclinat de partea Organizației ca arme convenționale, Sistemul, care controla încă unități militare cu potențial nuclear, și-a putut păstra prin amenințare câteva fortărețe. Chiar elita Sistemului răsfăța trupele afectate silozurilor atomice, deși nici acestea nu puteau scăpa uzurii care-i măcina în întregime forțele convenționale.

Înfrângerea generală a Sistemului nu mai era decât o problemă de timp.

Pe 30 ianuarie 1999, în momentul importantului Armistițiu de la Omaha, ultimele grupuri de generali ai Sistemului și-au abandonat posturile în mâinile Organizației, primind asigurări pentru familiile lor.

Organizația și-a respectat promisiunile, o insulă din preajma coastelor californiene fiind rezervată generalilor.

A venit apoi momentul marii curățenii. Când ultimele elemente alogene au fost eliminate, s-a început o strictă selecționare a elementelor indezirabile din restul populației albe.

De la eliberarea Americii de Nord până la începutul Noii Ere pe tot globul pământesc, s-a scurs puțin timp. Vechea ordine era ca un ou putred într-o coajă aparent sănătoasă. În primăvara lui 1999 economia europeană s-a prăbușit ca urmare a decesului Sistemului din State. Victoria finală a avut loc între sfârșitul verii și începutul toam-

nei 1999. A trecut peste continent ca un ciclon, măturând toate vestigiile unui mileniu de ideologie jidovească și peste un secol de decădere morală și materială. Sângele a curs gârlă prin Europa. Hoardele de „muncitori emigrați” și-au găsit sfârșitul. Erau zorii Noii Ere, care luminau întregul Occident.

Unica mare putere care nu se afla sub controlul Organizației la începutul lui decembrie 1999 era China.

Organizația ar fi dorit să amâne rezolvarea problemei chineze, dar aceștia din urmă invadaseră regiunile asiatice ale fostei Uniuni Sovietice. Până în toamna lui 1999 au rămas la est de Ural, consolidându-și pozițiile.

Când, în vara anului 1999, toate națiunile europene au fost eliberate de către Organizație, chinezii s-au hotărât să invadeze Rusia europeană. Această manevră masivă a fost dejucată, iar bombardamentele atomice au scos din luptă atât forța de atac, cât și un număr dintre forțele rămase la vest de Ural.

Din păcate, marea galbenă care pornise din China nu a fost oprită.

Organizația avea nevoie de timp pentru a-și întări pozițiile în Europa, iar toate trupele convenționale nu ar fi putut distruge vagabonzii galbeni care se răspândeau în Europa, peste munții Ural.

Deci, a trebuit să recurgă la o combinație distructivă de arme chimice, nucleare și biologice pe scară largă. Pentru 4 ani, 16 milioane de km², de la munții Ural până la Oceanul Atlantic și Indian au fost sterilizați complet. Așa a luat naștere Marele Deșert Oriental.

Numai în ultimii 10 ani anumite regiuni din deșert au putut fi declarate propice pentru colonizare. Însă toți coloniștii au fost avertizați despre bandele de mutanți care străbăteau deșertul. Au mai trebuit să treacă 10 ani până când întregul deșert a fost colonizat.

Dar în 1999, după cronologia Vechii Ere, la 110 ani de la nașterea unuia dintre cei mai mari fii ai rasei noastre, visul lumii albe s-a împlinit. Iar acest lucru îl datorăm nenumăraților oameni curajoși care au ținut idealul în viață.

Earl Turner a fost unul dintre miile de protagoniști. El și-a câștigat nemurirea într-o zi întunecată de noiembrie, acum 106 ani. Atunci, el și-a făcut datoria față de Rasă, față de Organizație și față de Ordinul elitist care îl acceptase.

El a făcut posibilă victoria Organizației în politica sa universalistă, pentru ca Ordinul să poată conduce și să își instaureze imperiul organic pentru eternitate.

Editura SAMIZDAT vă recomandă:

Operațiunea Aldebaran, de Jan van Helsing

Ar fi oare posibil ca ei să incomodeze guvernele și pe complicii acestora? Dacă da, atunci se pune întrebarea: „De ce?”. Și ce rol joacă în cadrul dezinformării mass-media, așa-numiții „critici din domeniul științei” și mai ales diverșii cercetători.

Implicați-vă, simțiți substratul și întrebați-vă dacă toate acestea au de-a face cu dumneavoastră. Amintiți-vă de copilăria dumneavoastră, de întâmplările stranii pe care le-ați avut în timpul vieții, boli accidentale, întâlniri ciudate.

Ce și mai ales cine se ascunde în spatele acestor lucruri?

(288 pagini, preț 58.000 lei)

Organizațiile secrete și puterea lor în secolul XX, de Jan van Helsing

...În anul 1773, într-o stradă evreiască din Frankfurt s-au plănuit în mare secret trei mari războaie mondiale care urmau să bătătoarească drumul către instaurarea unui guvern mondial până la sfârșitul anului 2000...

Primele obiective au fost atinse la termen. Planul continuă așa cum s-a stabilit...

Există indivizi care nu sunt mulțumiți de dimensiunile țării lor, iar alții se luptă pentru supraviețuire, pentru că nu au ce să mănânce. Alții au în cap numai banul, dar în general, fiecare se are în vedere numai pe sine. Vedeți că această planetă nu este destul de matură pentru informațiile și tehnologia pe care le propuneți. În orice țară v-ați opri, cadourile dumneavoastră nu ar fi folosite pentru binele tuturor pământenilor, ci numai pentru interesele egoiste ale respectivilor conducători ai țării.

(320 pagini, preț 47.000 lei)